CĂLIN N. TURCU
UFO
OZN
EDITURA Z
OZN
ULTIMA ORĂ
ALIENS
ALARMĂ ROȘIE

Această carte a fost lansată
cu deosebit succes la al doilea
CONGRES INTERNAȚIONAL DE UFOLOGIE,
Debrecen, Ungaria, 1996.

Așadar, în urma numeroaselor anchete pe care le-am întreprins personal în ultimul sfert de veac, în urma contactelor directe sau indirecte cu miile de observatori pe care i-am interogat referitor la manifestările fenomenului OZN în România, pot spune fără nici o reținere și fără nici un dubiu: „Există la noi în țară un foarte mare număr de martori oculari ai unor fenomene ciudate, fenomene care, atât în momentul producerii lor, cât și în timp, au depășit puterea de înțelegere a observatorilor și adeseori, chiar imaginația lor cea mai vie și mai debordantă".

ISBN 973-9127-80-X

Lei 5.000

CĂLIN N. TURCU

O.Z.N. – ULTIMA ORĂ

De acelaşi autor:

1. *Cazuri O.Z.N. în România. S-a întâmplat mâine!*, Editura Sincron, Cluj-Napoca, 1992.
2. *O.Z.N. — Istorie stranie şi adevărată*, Editura Elit-Comentator, Ploieşti, 1992.
3. *Strict secret: Raportul UMMO*, Editura Elit-Comentator, Ploieşti, 1993. (Ediţia I).
4. *O.Z.N. Strict secret: Afacerea UMMO*, Editura Emanuel, Bucureşti, 1994. (Ediţia II).
5. *Enciclopedia observaţiilor O.Z.N. din România (1517-1994)*, Editura Emanuel, Bucureşti, 1994.
6. *Dosar O.Z.N. România*, Editura Aldo Press, Bucureşti, 1996.
7. *O.Z.N. — Cenzura cosmică*, Editura Domino, Târgovişte, 1996.

CĂLIN N. TURCU

O.Z.N. – ULTIMA ORĂ

EDITURA Z
1996

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

Copyright © 1996 Editura Z
Toate drepturile privind prezenta ediţie aparţin Editurii Z.
Reproducerea parţială sau integrală a textului
este interzisă şi va fi pedepsită conform legii.

Pentru Cătălina şi Andrei.

Motto:

La triburile zise sălbatice, cei săraci cu duhul sunt înconjuraţi cu o grijă respectuoasă. O definiţie a unui lucru în termenii lui însuşi este în general recunoscută ca semn al slăbiciunii de spirit. Toţi savanţii purced la lucru cu acest gen de definiţie şi, la triburile noastre, savanţii sunt înconjuraţi cu o grijă respectuoasă.

Louis Pauwels şi Jacques Bergier
(*Dimineaţa magicienilor*, pag. 118.)

CUPRINS

Mulțumiri 9
1. Un personaj neobișnuit 13
2. Extraterestrii – stăpânii noștri? 38
3. Fascinația nopților senine 50
4. Întâmplări stranii la mijlocul lui august 1993 60
5. O.Z.N. – România, 1994 (I) 75
6. Ori dracul, ori extraterestrii 87
7. O.Z.N. – România (II) 94
8. Lavinia Tatomir: „jumătate om, jumătate extraterestru“ 112
9. Câteva mărturii scrise 126
10. O.Z.N. – România, 1995 149
11. Ultima oră 166
12. Întâmplări terestre 186
– *RUFOR* – revista speranțelor amânate 186
– Un „Humbug“ neconvingător 195
– Flagrant *Delict* 210
Bibliografie 216

MULȚUMIRI

La întocmirea acestei noi cărți care tratează fenomenul O.Z.N. din România, am fost susținut moral, psihic și chiar faptic, de câțiva din prietenii mei din țară, cărora le mulțumesc și acum pentru bunăvoința, loialitatea și încrederea pe care mi le-au acordat. Chiar dacă numele lor este amintit – mai mult sau mai puțin ocazional – în paginile ce urmează, le adresez acum un nou gând de dragoste și prietenie. Aceștia sunt:

– Adrian Pătruț, scriitor, doctor-chimist, Cluj-Napoca;

– Mandics György, scriitor, matematician, redactor, Timișoara;

– Dan D. Farcaș, scriitor, informatician, București;

– Mihai Harry Danciu, publicist, investigator O.Z.N., Brașov;

– Ioana Bogdan, redactor TVR, București;

– Ovidiu Miclăuș, inginer-fizician, Sibiu.

Cele peste 100 de persoane ale căror nume apar în paginile ce urmează sunt „eroii principali" ai acestei cărți. Pe unii dintre ei, i-am cunoscut și investigat personal. Pe alții, nu i-am cunoscut niciodată – sau nu i-am cunoscut *încă* – dar sper că Măria Sa Timpul să-mi ofere prilejul a-i întâlni cândva, pentru a putea, privindu-i în ochi, să le mulțumesc eu însumi. Unii dintre ei – destul de puțini de altfel – au dorit să nu li se menționeze numele întreg, ci numai inițialele. Așa cum am procedat întotdeauna când am scris despre „martorii mei", le-am respectat opțiunile, fie că ele au fost exprimate pe hârtie, fie verbal.

Îmi păstrez totuşi convingerea – pe care mi-am exprimat-o de nenumărate ori până acum – că există aici, în România, mult mai mulţi martori ai unor întâmplări ieşite din comun. Numărul lor ar putea fi de cel puţin 5-6 ori mai mare. Le doresc tuturor acestora să aibă puterea şi curajul de a-şi domina prejudecăţile, pentru a dezvălui publicului larg experienţele lor ciudate sau stranii. Îmi asum răspunderea publicării acestor dezvăluiri – trecute, prezente sau viitoare – cu toate consecinţele ce ar putea decurge de aici. Le solicit mărturiile, care nu pot aparţine numai tainiţelor intime ale conştiinţei lor. Ele aparţin deopotrivă cunoaşterii, adevărului şi progresului, la care au datoria morală să contribuie. Deocamdată, nu fac altceva decât să le mulţumesc anticipat tuturor!

Câteva precizări necesare.

Toate „Motto"-urile care însoţesc titlurile capitolelor din această carte – cu menţiunea numai a paginii – sunt preluate din volumul *Dimineaţa magicienilor. Introducere în realismul fantastic*, de Louis Pauwels şi Jacques Bergier, apărut în versiune românească la Editura Nemira din Bucureşti, în anul 1994.

Evenimentele descrise încearcă să respecte ordinea cronologică a desfăşurării lor, primul eveniment din fiecare capitol fiind socotit ca punct de referinţă în această ordine.

Schiţele sau desenele care însoţesc aceste pagini au fost efectuate de subsemnatul, ca autor al cărţii, în conformitate cu originalele transmise de martorii declaranţi.

Cu o singură excepţie – oarecum negativă – care este menţionată la timpul potrivit (vezi capitolul „Câteva mărturii scrise"), toate observaţiile descrise se bazează pe declaraţiile, directe sau indirecte, ale martorilor oculari. În afara celor primite prin corespondenţa ultimilor ani, marea majoritate a acestor mărturii constituie completări ale formula-

relor tip „Informare O.Z.N.“, genul de document pe care îl folosesc de peste 20 de ani în investigațiile făcute pe teren în întreaga țară. Toate aceste documente fac parte din arhiva personală.

Cele câteva zeci de astfel de documente se adaugă altor sute, despre care am amintit deja în cărțile anterioare: *Cazuri O.Z.N. în România. S-a întâmplat mâine!*, *Enciclopedia observațiilor O.Z.N. din România (1517-1994)* și *Dosar O.Z.N. România.*

Întregul material documentar acumulat de-a lungul anilor, aparține cazuisticii românești în domeniu. Socot că documentația strânsă pe parcursul a mai bine de două decenii de investigații, nu constituie un „bun personal“. Este un bun al cunoașterii generale, aparținând în egală măsură tuturor cititorilor interesați și acelora care doresc să afle o serie de adevăruri despre una dintre cele mai fascinante enigme ale sfârșitului de veac și de mileniu: OBIECTELE ZBURĂTOARE NEIDENTIFICATE!

În virtutea respectului deosebit și profund pe care îl datorez cititorului meu anonim, îmi cer acum scuzele de rigoare pentru tonul uneori dur și tranșant pe care l-am folosit, pe alocuri, în paginile acestei cărți. Scuzele acestea însă nu sunt adresate și celor despre care am scris aici în manieră negativă ori defavorabilă. Am afirmat aceasta, fiind convins că adevărul trebuie spus oricum, chiar dacă el supără adeseori...

Călin N. Turcu
Str. Progresului – 56
2100 – Vălenii de Munte
Jud. Prahova România
Tel.: 044/28.03.17

1.

UN PERSONAJ NEOBIŞNUIT

Moto:
Vă voi îmbrânci ca să vă izbiţi de uşile ce se deschid înspre altceva. (p.122)

Am afirmat anterior, de nenumărate ori, că există în România un număr imens de martori oculari anonimi care, de-a lungul anilor, au avut prilejul să asiste la o serie de fenomene ciudate, insolite şi inexplicabile, ce ar putea face parte – printr-o riguroasă şi temeinică selecţie – din atât de complexa cazuistică a fenomenologiei O.Z.N. Deşi neobişnuitul evenimentelor amintite a fost factorul predominant, martorii în cauză – în marea lor majoritate – nu şi-au semnalat niciunde experienţele prin care au trecut. Aceasta, din motive pe care le-aş situa în două grupe distincte.

În prima grupă, ca o „cauză exterioară", s-ar putea afla lipsa unui organism specializat, conceput şi dotat în mod modern, care să centralizeze şi să prelucreze la noi materialul în cauză.

În cea de-a doua grupă aş aşeza o serie de „cauze interioare": lipsa de interes, uitarea, teama de ridicol, mentalităţi învechite, lipsa unei educaţii sau culturi adecvate etc. Deşi acest aspect al problemei ar putea fi aprofundat – mai ales printr-un studiu sociologic asupra comportamentului uman – mă opresc deocamdată aici cu orice fel de consideraţii de ordin teoretic sau practic.

Aşadar, în urma numeroaselor anchete în teren pe care le-am întreprins personal în ultimul sfert de veac, în urma contactelor directe sau indirecte cu miile de observatori pe

care i-am interogat în același interval de timp, referitor la manifestările fenomenului O.Z.N. în România, pot spune din nou, fără nici o reținere și fără nici un dubiu: *Există la noi în țară un foarte mare număr de martori oculari ai unor fenomene ciudate, fenomene care, atât în momentul producerii lor, cât și în timp, au depășit puterea de înțelegere a observatorilor și adeseori, chiar imaginația lor cea mai vie și mai debordantă.*

În cele ce urmează, voi aduce încă o exemplificare în sprijinul acestei afirmații.

În cursul anului 1994, am purtat o corespondență foarte interesantă cu un personaj nu mai puțin interesant din Timișoara: domnul Costinaș Aurel. În primăvara acelui an împlinea frumoasa vârstă de 64 de ani. Personajul se prezintă singur într-o amplă scrisoare dactilografiată datată Timișoara, 11 iunie 1994. Înainte de a face referiri la experiențele sale ufologice, voi relua aici mai multe extrase din această scrisoare, ce s-ar putea constitui într-o veritabilă profesiune de credință.

„Există o bine cunoscută legătură, între ceea ce numim fenomen O.Z.N. și fenomen paranormal. Persoanele care au o întâlnire cu anumite fenomene de tip O.Z.N. se văd după acest eveniment dotate cu abilități paranormale (precogniții, psihokinezie, levitații etc.). Posibil ca unele structuri fizice și psihice umane să fie preferate de un anumit tip de fenomene O.Z.N., cu răspunsul lor în domeniul paranormal, în timp ce alte structuri participă la cu totul alte manifestări. Rămâne totuși o mare majoritate de oameni ignorați de fenomenele de acest fel. Sunt cazuri când un colectiv mare de oameni devine martorul fenomenelor O.Z.N. Aici vom găsi, desigur, un amestec de diferite structuri fizice și psihice. În astfel de cazuri este aproape imposibil să găsești pe acel sau acei câțiva, care au avut rol de catalizatori în producerea fenomenului. Psihologiei, parapsihologiei, socio-

logiei şi ufologiei le revine rolul sau datoria cercetării acestor situaţii.

Producerea unui fenomen de tip O.Z.N. sau paranormal, pare la prima vedere rupt de normalitatea existenţei noastre. Dacă ai posibilitatea participării mai intense, cu o anumită frecvenţă de producere a lor mai stăruitoare şi dacă doreşti să afli ce anume se întâmplă, ajungi la constatarea că de fapt ele îşi au cauzele în împrejurări ale existenţei dintre cele mai banale şi de cea mai pură normalitate. Pe parcursul lecturării celor ce urmează în continuare, vă veţi da seama uşor de aceasta. Este ca şi cum evenimentele vieţii, stările psihice, credinţele noastre, timpul, ne împing spre participarea la ceea ce numim paranormal.

„Suntem obişnuiţi să descriem un fenomen O.Z.N. sau unul paranormal «nud», rupt de atâtea condiţii, care l-au făcut posibil să se producă, care au premers, pe care o mulţime de condiţii din cele mai normale l-au generat. Sunt situaţii în care unii văd o anume manifestare cu totul neobişnuită, în timp ce alţii, deşi sunt în acelaşi loc şi exact în acelaşi timp, nu o văd. Să fie la mijloc lipsa de dotare? Sau neîndeplinirea tuturor condiţiilor care trebuie să preceadă producerea fenomenului?

Când o persoană, în transă sau nu, face prevestirea unui eveniment dramatic, ea participă cu toată fiinţa sa la producerea acelui eveniment, comprimând condiţiile de desfăşurare în viitor. În acest mod, ne găsim, chiar şi în acest caz mai particular, în ordinea firească a producerii fenomenului paranormal.

Când o să ajungeţi la partea oarecum spectaculoasă în care descriu cu amănunte cum a fost vindecat socrul meu de paralizie, veţi înţelege şi mai bine cum viaţa noastră normală generează minunea sau paranormalul. Cum am comprimat aproape întreg trecutul meu, pentru salvarea unui om de la pericolul de a deveni un handicapat.

M-am născut în municipiul Petroşani la data de 27 martie 1930. La vârsta de un an şi jumătate l-am pierdut pe tatăl

meu, prin decesul lui. Şcoala primară am făcut-o tot la Petroşani, cât şi Şcoala Tehnică Gr. I – doi ani."

Întrerup aici mărturisirile domnului Costinaş Aurel din scrisoarea sa de la 11 iunie 1994. Această epistolă este dactilografiată pe, nici mai mult nici mai puţin, 11 pagini şi cuprinde experienţele sale de-o viaţă din domeniul paranormalului. Vom vedea mai departe că aceste mărturisiri şi aceste experienţe merită atenţia deopotrivă a cititorului interesat în fenomenele PSI cât şi de O.Z.N.-uri.

O lună mai târziu, la 12 iulie 1994, acelaşi domn Costinaş Aurel îmi expedia o altă scrisoare, tot dactilografiată, în care face referire la alte fenomene ciudate care i-au punctat existenţa la intervale mari de timp, ca nişte jaloane aşezate ciudat dar temeinic în lungul anilor. Deoarece aceste experienţe şi trăiri sunt mai apropiate de cazuistica O.Z.N., le voi expune în continuarea acestui material, fără a opera nici o schimbare în textul expediat de semnatarul scrisorii:

„Casa în care locuiam era aşezată în partea de nord a municipiului Petroşani, spre marginea lui. Modestă, cuprinsă între două grădini, una plină cu flori şi a doua, pe panta unui deal în spatele casei, cu cele necesare: zarzavaturi, pomi fructiferi. Curtea nu era mare, dar nici prea mică. Avea lungimea de circa 10 m şi lăţimea de vreo 8 m. Strada, cu curbura lină, cu casele ei, prinsă între două dealuri, într-o vale nu prea adâncă, avea un mic pârâiaş cu apă puţină, care făcea necesar un podeţ de la stradă la intrarea în curte. Grădina din spatele casei începea imediat de lângă casă la o distanţă de ea de aproximativ 2 m. Un zid gros şi înalt de 1,5 m, construit din piatră, oprea alunecarea terenului. La extremitatea curţii, în dreptul uşii de intrare în casă, erau câteva trepte care permiteau accesul în grădina de zarzavaturi împrejmuită cu gard.

Pentru a aşeza în timp evenimentul «inteligentului» glob luminos, acesta trebuie să se fi întâmplat prin vara anului 1939. Eu deabia trecusem de 9 ani. (Fig. 1)

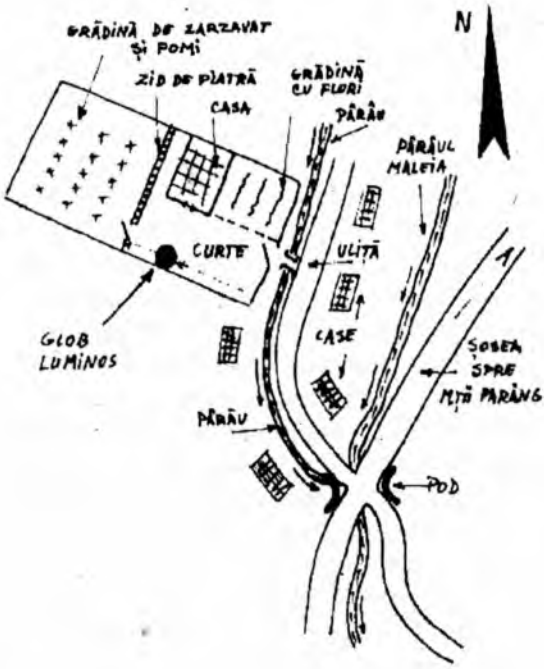

Fig. 1. Petroșani, vara anului 1939.

„Era vară și, în plină zi, a pornit o ploaie cu picuri mari și repezi, așa cum sunt ploile de vară cu durată scurtă. Nu după mult timp, a apărut soarele cu dogoarea și lumina lui puternică. Presupunând o înviorare a atmosferei cu răcoarea de după ploaie, am deschis larg ușa pentru a savura plăcerile ei, după o zi toridă. Am rămas însă țintuit lângă ușă, deoarece un glob luminos, de mărimea unei mingi cu diametrul de 12 sau 14 cm plana ușor prin curte, aproape de extremitatea ei pe lățime. Am chemat-o și pe mama mea, care a privit și ea uimită. Distanța de la pământul curții și până la acel glob era în jur de o jumătate de metru. Uimirea creștea cu pronunțate stări de teamă. Ceea ce ne-a impresionat mai mult a fost faptul că acel «ceva» și-a continuat drumul său, urcând tot lin, parcă cercetând pe lângă zidul de piatră, pe toată

înălțimea lui, ca să dispară fără să producă vreun zgomot sau explozie.

Mai târziu, după anii în care mi-am dezvoltat gustul pentru citit, am identificat acest fenomen în ceea ce numim «fulgere globulare». Rămân totuși unele curiozități care îl deosebesc.

Durata observației sferei a fost de 20-30 sec. Culoarea era de un alb cu irizări albăstrui, nu erau reflectări de lumină, avea sau emitea lumină proprie. Direcția de deplasare era dinspre E–S-E spre V–N-V de-alungul curții, de la momentul observației până la dispariție."

Și în continuare, domnul Costinaș Aurel spune:

„(...) Aminteam despre niște persoane care au văzut de la distanță un O.Z.N. Este vorba de domnul Ardeleanu Tiberiu, de profesie conductor arhitect, actualmente pensionar. Am stat de vorbă cu domnul Ardeleanu și am înțeles că va trimite o amplă informare asupra celor ce a văzut (...). Ne cunoaștem de multă vreme și eu îi respect hotărârea. Pot însă să insist să urgenteze trimiterea informației (...)."

Scrisoarea din 12 iulie 1994 continuă astfel:

„Cel de-al treilea caz, legat de survolarea municipiului Timișoara de către o sferă luminoasă. Observarea a fost realizată și detaliată cel mai complet de tânărul azi de 23 de ani, să-l numim N. F. (dorește să-și păstreze anonimatul).

N. F. și cu mine facem observația de mai jos. Nu putem preciza anul când s-a întâmplat fenomenul, dar domnul N. F. își amintește cu precizie că atunci urmăream la televizor episodul 5 al filmului serial «Dallas», că era într-o seară de primăvară. Eu locuiesc la etajul IV și la mine erau domnul inginer Telescu Remus, fiul meu Costinaș Daniel (26 ani), domnul Feneșan Valeriu (27 ani) și normal era și martorul principal, domnul N. F."

(Referitor la data producerii evenimentului, socot de datoria mea să fac o serie de precizări necesare. Episodul 5 al serialului american „Dallas" s-a transmis la noi, pe micile ecrane, în două rânduri. Prima dată prin anii '80, când au

putut fi vizionate numai aproximativ 70-80 de episoade din cele peste 350, după care transmiterea lui s-a întrerupt, din motive care nu au importanţă acum. De bună seamă că la vremea aceea, domnul N.F. era încă prea tânăr – probabil 12-13 ani – şi era mai degrabă interesat să se joace cu prietenii de vârsta lui sau să citească o carte de poveşti, decât să urmărească un serial TV, alături de „persoanele mai în vârstă". Serialul „Dallas" a fost reluat, începând evident chiar cu primul episod, la mai bine de un an după evenimentele din decembrie 1989. Deci, în primăvara anului 1991. Dacă se va reuşi localizarea exactă în timp a episodului 5 al acestui serial, se va putea afla şi data /seara/ în care s-a petrecut observaţia descrisă în aceste rânduri.)

„Fenomenul a fost văzut prima dată de domnul N.F. aproximativ între orele 21:10 şi 21:20. Durata observaţiei a fost însă scurtă, de circa 10-12 secunde." (Fig.2)

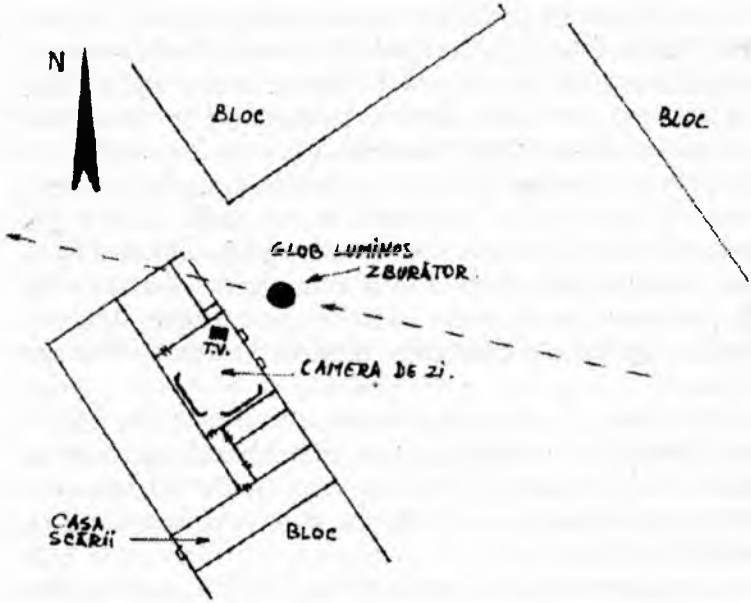

Fig. 2. Timişoara, primăvara anului 1991.

„Datorită faptului că locuiesc la ultimul etaj (IV), am un câmp mai mare de vizibilitate asupra cerului. În fața blocului unde locuiesc este un altul, tot cu patru etaje, la o distanță de 40 m unul de altul. Înălțimea blocurilor este aceeași, de 14,5 m. În ansamblu, trei blocuri sunt dispuse în așa fel încât formează laturile unui careu.

Globul era luminos și a fost văzut de domnul N.F. prima dată deasupra blocului din față, la o înălțime aparentă de cca 1/1,5 m. Înălțimea lui reală, după aproximația mea, era de 80-100 m. Forma era sferică, de culoare roșu-portocaliu cu o aură irizantă de un albastru pal, ce înconjura sfera la mică distanță de ea. Diametrul aparent era de 50 cm. Se deplasa fără zgomot și fără să fie sesizate perturbări în instalațiile electrice sau de altă natură. Cerul era senin, vremea era calmă, liniștită. Era evident că sfera radia lumină și nu era o reflectare a ei. Domnul N.F. s-a uitat întâmplător spre fereastră, în timp ce noi ceilalți urmăream atenți filmul la televizor. Până să înțeleagă ce ar putea fi, anunțându-ne și pe noi, a fugit la geam și l-a mai putut vedea un scurt timp. Eu fiind cu fața spre geam, dar privind la televizor, am mai putut vedea sfera doar un timp foarte scurt, de 1-2 secunde. Am alergat cu toții la geamul din casa scării, în speranța să-l vedem, dar nu a mai fost în câmpul nostru vizual. Geamul, respectiv fereastra din casa scării, este pe partea opusă a ferestrei locuinței mele. Sensul de plutire aeriană a sferei a fost în diagonală pe deasupra blocului cu un unghi azimutal de 290 grade, sau altfel spus, dinspre direcția E–S-E spre V–N-V."

Nota bene: Se pare că, la vremea respectivă, postul TV din Timișoara a transmis o știre referitoare la acest eveniment. Faptul ar putea fi un motiv în plus de localizare exactă în timp a acestei observații. În acest sens, iată ce afirmă autorul scrisorii:

„Am telefonat azi 12 iulie 1994 la T.V.T.1 (...) în speranța că voi primi câteva informații în plus, dar, spre dezamăgirea mea, cu greu și-au adus aminte că au primit un telefon

de la cineva, care i-a anunţat despre fenomenul respectiv şi că de fapt nu au filmat, nu au avut posibilitatea şi ceea ce au dat ca ştire, însoţită de imagini, a fost o prelucrare cât mai apropiată de cele ce au aflat de la diferiţii observatori din oraş."

Această interesantă scrisoare se încheie cu două „Atestări", menite să dea un plus de credibilitate întregii afaceri:

Prima atestare – Costinaş Daniel (fiul lui C.A., 26 ani): „Am fost prezent la producerea fenomenului, pe care, după informaţiile mele, îl includ în manifestări de tip O.Z.N. A fost însă prea târziu, când eu am ajuns la fereastră, ca să mai văd ceva. Împreună cu ceilalţi am alergat la fereastra din casa scării, însă nu am mai văzut sfera luminoasă."

A doua atestare – ing. Remus Telescu: „Regret că nu am reuşit să văd sfera aceea luminoasă, despre care ne-a relatat N. F. Împreună cu ceilalţi am alergat la casa scării pentru a reuşi să o văd, nu am mai putut vedea însă nimic. Durata a fost prea scurtă şi până să înţelegem despre ce este vorba, noi fiind atenţi la film, sfera a dispărut deasupra blocurilor, nemafiind în câmpul nostru vizual."

Aici se încheie scrisoarea domnului Costinaş Aurel din Timişoara, scrisoare datată – aşa cum am mai spus – 12 iulie 1994.

Referitor la cele două „atestări" redate mai sus. Este simptomatică atitudinea unora dintre martorii-cheie ai evenimentelor ciudate sau ieşite din comun, de a-şi feri identitatea. Mulţi dintre ei nu doresc să li se menţioneze decât iniţialele, încercând să-şi păstreze un „anonimat" iluzoriu. Alţii, după ce-şi descriu experienţele la numeroase persoane cu care intră ocazional în contact (membri de familie, prieteni, vecini, colegi de serviciu etc.), refuză să mai vorbească, eschivându-se mai mult sau mai puţin liscret, atunci când un investigator doreşte să le înregistreze depoziţiile. Teama de ridicol, de a nu fi „arătaţi cu degetul" de către cunoscuţi ori prieteni, *teama de noi înşine adeseori*, ne determină să refuzăm adevăruri elementare. „Am văzut ceva in-

teresant şi straniu, sunt absolut sigur că nu sunt dezechilibrat şi că observaţia mea este cu totul şi cu totul reală, dar nu vreau să se scrie despre mine, pentru că nu doresc ca cei care mă cunosc să creadă că am luat-o razna..." Cam aceasta este mentalitatea, într-un fel, o mică frână în aflarea unor adevăruri care ne vizează pe noi toţi!

În cazul descris mai sus, martorul principal al evenimentului nu doreşte să i se menţioneze decât iniţialele. Vă daţi seama ce catastrofă enormă ar fi fost dacă-i era tipărit aici numele întreg? Din acest motiv, era chiar posibil ca întreaga urbe de pe malurile canalului Bega să fi fost rasă de pe faţa pământului, mai ceva decât în decembrie '89!

M-am întâlnit cu acest fenomen deseori în lungul anilor. Am avut întotdeauna grijă să-i întreb pe cei investigaţi dacă doresc să le menţionez numele întreg ori numai iniţialele, în cazul în care voi scrie despre ei. Şi am ţinut cont de fiecare dată de doleanţele fiecărui martor cu care am discutat sau am corespondat. De aceea, pe parcursul acestor pagini vor fi întâlnite uneori numai iniţialele martorilor oculari ai evenimentelor descrise...

Revin cu alte extrase ample din prima scrisoare a domnului Costinaş Aurel, datată Timişoara, 11 iunie 1994. Înainte de a începe însă, o simplă întrebare, care nu poate avea decât un caracter pur speculativ deocamdată: *Drumul pe care l-a parcurs în viaţă acest om, să fi fost oare influenţat de „sfera luminoasă" pe care a observat-o în copilărie, alături de mama sa, sferă ce se deplasa silenţios de-alungul zidului din curtea copilăriei de la Petroşani? I-a influenţat destinul – fără s-o ştie vreodată – un astfel de eveniment, lipsit la prima vedere de o importanţă sau o semnificaţie majoră?*

Rămâne de văzut! Aşadar:

„Cum, din fericire, marea majoritate a oamenilor este sensibilă la suferinţele semenilor, nu m-am exclus nici eu acestei solidarităţi. Spiritele mai sensibile au însă mult de

îndurat din această cauză, mai ales dacă nu se mulțumesc doar să compătimească, ci, într-un fel sau altul, se implică.

Mama mea era o femeie simplă de la țară, din Ardeal, care s-a căsătorit și s-a stabilit la oraș.* Avea frica lui Dumnezeu, era credincioasă și frecventa în toate zilele de sărbătoare biserica ortodoxă. Pentru a fi protejat de Puterea Divină, în fiecare seară punea sub perna unde dormeam, o cărțulie, «Visul Maicii Domnului». Mă obișnuisem cu cărțulia, dacă n-o punea ea, o puneam eu. Mai târziu, când am crescut și am învățat să citesc, am citit-o și m-au impresionat atât de mult Patimile Mântuitorului, încât plângeam ca și cum asistam la răstignirea Lui. Desigur că această încărcare sufletească și-a găsit refugiul într-o viață cu puternice accente religioase. Orientarea spre literatura religioasă m-a prins în anii 1941-1942 conducătorul unei grupări de tineri de vârsta mea sau chiar mai în vârstă (...). Oamenii mai în vârstă mă considerau inspirat de Divinitate și au început să vină și din aceștia. În 1942 eu aveam 12 ani, iar mama mea nu vedea cu ochi buni această înclinație a mea spre orientări religioase diferite, însă nici nu știa cum să mă oprească. Până într-o zi. Într-o duminică pe la amiază, după terminarea slujbei la biserica ortodoxă, mai multe femei s-au adunat în jurul ei, ca s-o întrebe despre mine, deoarece auziseră că eu conduc pe calea religiei un grup de oameni și că prin rugăciunile mele vindec bolnavi. Ceea ce a supărat-o mai mult a fost afirmația unei femei (afirmație desigur tendențioasă și ironică), care a fericit-o că a născut un astfel de copil. Adevărul este că eram chemat să mă rog pentru bolnavi, însă eu nu urmăream evoluția bolii, așa că nu-mi amintesc de vindecări. În acea zi de iarnă, întoarsă de la biserică și pornită împotriva mea, m-a luat la o sfântă de bătaie încât cu greu am scăpat din mâinile ei. Am fugit câțiva kilometri buni, de frică și deznădejde, cu sufletul greu. M-am oprit la un turn cilindric din beton, foarte înalt, cu interiorul gol,

* Să nu uităm că aceasta se întâmpla în prima parte a acestui secol XX, după primul război mondial. (n.a.)

având partea superioară neacoperită. Fulgi uşori de zăpadă, care pătrundeau în interior, se topeau la baza acestei construcţii. Era un turn-suport terminal pentru un funicular, care pe atunci era în construcţie. Ajuns înăuntru, am îngenuncheat şi m-am rugat. În timp ce mă rugam, am ridicat la un moment dat privirea în sus şi deodată, acel gol prin care în mod obişnuit se vedea cerul, s-a umplut cu o lumină puternică, ce m-a invadat şi pe mine. M-am speriat şi am fugit acasă, unde mama mea m-a primit cu îmbrăţişări şi dragoste, după ce mă căutase disperată pe la vecini.

O întâmplare din perioada de după acea lumină. Am fost plecat din Petroşani într-un alt oraş apropiat, Petrila. Mă apropiam de vârsta de 14 ani. Întorcându-mă pe jos de acolo, singur, în drumul meu am văzut un om căzut la marginea drumului. Nu ştiu nici azi ce era cu el, fapt este că mi-a solicitat ajutor, spunea că nu poate să umble. M-am apropiat de el şi l-am întrebat dacă crede în ajutorul pe care îl poate primi de la Dumnezeu. La răspunsul lui afirmativ, i-am zis: «Scoală-te, că Dumnezeu te ajută să umbli!» Sărmanul om s-a sculat şi a fugit strigând, dar nu am înţeles ce striga. M-au umplut de frică strigătele lui.

Să-mi fie iertate povestirile mele din copilărie, ele mi-au încărcat sufletul şi memoria, eu le redau aşa cum s-au petrecut, fiindu-mi indiferent dacă sunt crezut sau nu. Să fiu sincer, multe din fenomenele la care am fost martor, dacă nu ar fi fost prezenţi şi alţi oameni care să confirme şi să reconfirme realitatea lor, le puneam pe seama halucinaţiilor, a confuziei dintre realitate şi vis, neajungând niciodată să scriu aceste rânduri.

„Tot în acest an 1944, am văzut pentru prima dată câteva experienţe de sugestie în stare de veghe, practicate de un coleg de şcoală, pe nume Drumer, azi probabil medic stomatolog. Astfel de experienţe intră în categoria practicilor din domeniul hipnozei. La acea vreme, datorită unui interes crescut faţă de cunoaştere, invadat de întrebări care îşi cereau răspunsuri, aveam pe lângă mine un nedespărţit prieten, pe

Nicolau Nicolae. Împreună cu el am început să studiem filozofia, să încercăm să înțelegem câte ceva din Herbert Spencer, Descartes, Immanuel Kant (*Teoria rațiunii pure*), capotând moral și spiritual după lecturarea filozofiei lui Arthur Schopenhauer. Desigur că erau foarte pretențioase teorii filozofice pentru vârsta aceea, noi însă aveam impresia că înțelegem suficient pentru pretențiile noastre. Nu a avut cine să ne îndrume. Sentimentul religios era puternic diminuat, așa se explică interesul meu pentru acele experiențe (credeam eu, salvatoare) de sugestie în stare de veghe, în care colegi de-ai mei cădeau în față sau în spate, supuși unei forțe neînțelese de mine. Doream o înțelegere a acestei forțe tainice pentru mine. Un alt prieten mai în vârstă, Șotângă, mi-a făcut cadou lucrarea profesorului Donatto, *Cum poți deveni hipnotizator*. M-a captivat, doream să experimentez personal, așa că am citit-o de mai multe ori și am practicat exercițiile cerute în carte. După câteva luni de studiu și exerciții, am făcut primele experiențe. Reușitele mi se păreau surprinzătoare. Puteam să fac și eu căderi în față, în spate, să-i fac să uite să numere corect, să nu poată ridica un obiect ușor, un creion de jos etc. Am reușit catalepsia brațului, insensibilitatea la durere, ușoare stări de somn hipnotic. Am continuat să studiez literatura în acest domeniu.

În anul 1945 devin elev al Școlii Tehnice Industriale Gr.I, tot din Petroșani. Pe vremea aceea aveam obligativitatea internării, pentru a ne forma atât profesional, cât și cetățenesc. În timpul liber, mai ales când scăpam nesupravegheați – căci aveam suficienți profesori, instructori și pedagogi – am găsit un loc potrivit pentru experiențele mele, spălătorul comun, care era mai puțin vizitat de către cei ce aveau rolul de a ne supraveghea. Acolo, împreună cu câțiva colegi mai curioși și mai interesați, făceam experiențe de sugestie.

Într-o seară, am fost rugat de colegi în mod stăruitor să fac ceva experiențe de hipnoză. Eram în dormitorul comun al anului I. Camera pedagogului Brașoveanu avea o intrare la noi în dormitor, așa că am hotărât să facem experiențele

după ce adoarme domnul Brașoveanu. Am ales un subiect sensibil la sugestie hipnotică, un elev ceva mai retras ce se numea Cățan, cu care am reușit în încercările mele anterioare, catalepsia brațului, anestezia lui. În acea seară târzie am încercat să-l adorm pe Cățan prin sugestie, așa cum am învățat din literatura citită. Orice început își are necazurile și riscurile lui. Așa că eu am reușit să-l adorm – și încă destul de ușor – dar nestăpânind pe deplin tehnicile și fiind puțin emoționat datorită numărului mare de spectatori, la sugestiile mele de trezire, Cățan s-a trezit într-adevăr, dar recădea într-o stare de inconștiență, cu scurte reveniri. Am avut noroc cu pedagogul Brașoveanu, care din fericire nu era străin de astfel de experiențe. A fost anunțat de unul din colegi de situația disperată în care ne aflam, eu și subiectul meu. A folosit sugestii de liniștire, de intrare în somn obișnuit și l-a ținut sub observație un timp. Eu am fost luat la întrebări, de unde am învățat să fac așa ceva. Am explicat ce exerciții am făcut și ce cărți am citit. Mi-a spus că nu este bine să mă dau în spectacol, că nu trebuie să supun voința altora și – ca o compensare a interesului meu pentru astfel de științe – mi-a dat să citesc *Amintirile unui medium* de Ernest Watten, cu o amplă introducere făcută de regretatul avocat și scriitor român Nicolae Porsenna."

(Din nou, o întrebare pur speculativă: S-ar fi frânt oare destinul acestui om, brusc și iremediabil, dacă pedagogul Brașoveanu i-ar fi aplicat o mamă zdravănă de bătaie, sau l-ar fi dat afară din internat și din școală, în loc să-l încurajeze oferindu-i spre lecturare anumite cărți interesante?)

„O altă orientare primește destinul meu; interesul față de hipnoză și de minunile ei scade mult. Trebuie să recunosc că nu a fost zadarnică această preocupare a mea față de tainele sugestiei, autosugestiei și ale transei hipnotice. (...) Privind retrospectiv viața mea, acum îmi dau seama că ea nu s-a scurs la întâmplare, și că o intervenție subtilă și consecventă m-a împins mereu înainte, uneori prin situații drama-

tice. În 1945-1946 au apărut la noi în țară importante lucrări ale scriitorului Nicolae Porsenna. Conștiința mea trebuia să se trezească exact în acest timp, pentru a nu pierde această unică ocazie (...)."

„A început să mă intereseze aspectul științific al fenomenelor. Domnul Brașoveanu dorea să fac și liceul în paralel cu școala tehnică. Mă credea capabil și avea încredere în mine (...)."

„Voi trece peste anii în care experiențele mele nu au fost semnificative. În anul 1948, la 18 ani, eram elev la cursurile de zbor fără motor. Nu am avut șansa să zbor cu planorul, deoarece, fiind printre cei mai buni la cursurile teoretice, drept recompensă, am fost trimis la Ghimbav, Brașov, împreună cu alți câțiva din Petroșani. La Ghimbav era o școală de zbor cu motor condusă de Direcția Aviației Civile, unde se acordau brevete pentru piloți pe avioane de turism.

Am fost brevetat în anul 1949. Pentru a ne omorî timpul liber, pentru a fugi de plictiseală, în zilele când nu aveam cursuri sau ore de zbor, câteodată mai umpleam și eu timpul cu experiențele mele. Într-o zi am încercat, cu colegii mei de dormitor, un experiment pe care nu-l puteam numi telepatie. El consta în găsirea unui obiect ascuns. Experimentatorul era ținut de mână de către cel care îl ascunsese și, pe baza unor aproape imperceptibile semnale date de către presiunile sau relaxările mâinii subiectului, comanda fiind doar mentală, după un timp de tatonări, era găsit obiectul ascuns, spre satisfacția asistenței. După ce am găsit obiectul, dezlegându-mi fularul cu care eram legat la ochi, spre surprinderea mea nu tocmai dorită, am văzut că lângă mine era instructorul meu de zbor. Din păcate nu i-am reținut numele, dar noi aveam instructori încercați, foști piloți de vânătoare din aviația militară. Am reținut doar că pe vremea aceea aveam ca șef de zbor pe domnul Lungu. Instructorul mi-a propus să repetăm experiența, cu comandă mentală dar fără contact. Am fost scos afară din dormitor, supravegheat, legat la ochi, iar instructorul s-a așezat la o distanță de 1—1,5 m

de mine, comandându-mi doar mental cum să mă îndrept spre locul unde era ascunsă o oglindă de buzunar. Cred că devenisem foarte receptiv, îmi era teamă de un eşec, în care l-aş fi implicat şi pe instructorul meu, şi nu-mi doream deloc aceasta. Succesul a fost însă deplin. Am găsit obiectul, deşi fusese bine ascuns sub o pernă, într-un dormitor cu zeci de paturi suprapuse. Asta i-a uimit pe toţi, iar eu am fost botezat de colegi «fachirul». La vârsta mea de atunci suportam bine această denumire, care astăzi nu mi-ar mai face plăcere. Ceea ce m-a mirat mult, a fost faptul că instructorul avea faţa transpirată şi nu cred că de emoţie.

În anul 1950 am trecut cu bine un alt examen, fiind admis la Şcoala Militară de Ofiţeri piloţi-navigaţi din Tecuci, Focşani. Aici m-am reîntâlnit cu foşti colegi orădeni şi clujeni, cât şi din alte oraşe ale ţării, care au fost elevi la Ghimbav (...). În anul 1952, am fost lăsaţi la vatră."

Mă întrerup din nou pentru a-mi pune (şi a pune) o întrebare care mi se pare esenţială: *Ce a influenţat destinul acestui om?* Şi încerc să-mi dau câteva posibile răspunsuri:

– Poate pentru că în copilărie mama lui îi punea sub perna pe care dormea cărţulia „Visul Maicii Domnului" şi că era deţinătorul unei „încărcări sufleteşti care şi-a găsit refularea într-o viaţă cu mari accente religioase";

– Poate pentru că la o vârstă încă fragedă – 14 ani – când alţi copii se mai joacă încă „de-a v-aţi ascunselea" şi „baba-oarba", el îi citea deja pe marii gânditori ai lumii: Spencer, Descartes, Schopenhauer, Kant sau Porsenna, chiar dacă era o vârstă când *încă* nu înţelegea mare lucru;

– Ori poate pentru că a avut şansa (enorma şi aproape incredibila şansă!) de a întâlni în viaţă – atunci, la început, când trebuia şi era necesar – un pedagog cu numele de Braşoveanu şi un instructor de zbor care, amândoi, în loc să-l pedepsească pentru „vina" de a fi altfel decât ceilalţi, l-au încurajat şi i-au îndrumat primii paşi spre un domeniu atât de instabil şi atât de interesant totodată – acela al paranormalului.

Şi ar mai fi un aspect. Unde ar fi ajuns cercetările de acest gen – mă refer, evident, la cercetările din domeniul paranormalului – cincizeci de ani mai târziu, adică la sfârşit de secol şi de mileniu, în România, dacă atunci, în anii aceia imediat următori celui de-al doilea război mondial, nu am fi avut marele „noroc" al invadării fizice şi morale a „binefăcătoarei" doctrine comuniste? Să nu uităm că au fost anii în care intelectualitatea noastră, toate vârfurile vieţii noastre publice (oameni politici, de cultură, de ştiinţă, din tărâmul religios etc.) au fost lichidate în puşcăriile ce împânziseră ţara şi care funcţionau ca lagăre de exterminare! Dacă n-am fi avut formidabila „şansă" a unei jumătăţi de veac de „comunism luminos", am fi fost astăzi cel puţin la nivelul „prietenilor" noştri de la răsărit?! E bine de ştiut că ruşii lucrează de decenii bune la cercetările şi experienţele parapsihologice şi au institute serioase şi foarte bine puse la punct în acest domeniu de vârf al contemporaneităţii...

De bună seamă că pot fi găsite destul de multe apropieri sau similitudini între experienţele domnului Costinaş Aurel pe tărâmul paranormalului şi observaţiile de tip fenomen O.Z.N., pe care le-a făcut în timpul vieţii sale. Ne vom convinge de aceasta parcurgând şi în continuare jaloanele acestui destin interesant.

Continui cu destăinuirile cuprinse în scrisoarea din 11 iunie 1994:

„În timpul cât am fost elev la Tecuci, nu am renunţat la experienţele mele. Aşa că mi-am găsit un prieten din Cluj care să mă asiste şi în acelaşi timp un foarte bun subiect, pe Ariton. În orele când aveam puţin timp liber, ne furişam într-o clasă de curs şi făceam experienţe de trecere în transă hipnotică a lui Ariton.

La început am realizat imagini pe care le dorea în prealabil subiectul. În starea de transă, el avea imagini de acasă. De la acestea, am trecut la verificarea acestor imagini-viziuni, imaginând experienţe prin care puteam verifica imediat

dacă ceea ce vedea Ariton, corespundea unei realităţi concrete.

Una din metode era verificarea orei exacte, la minut şi chiar la secunde. Dacă doream, puteam afla ce se întâmplă într-un loc ales de noi. Aceste experienţe au fost extraordinare. El mergea unde îl trimiteam şi ne informa. Într-o după-amiază, după orele de zbor, profitând de ceva timp liber, am hotărât să mai facem câteva experienţe. Ariton prinsese plăcerea evadărilor din corp, iar noi gustul ineditului. Cred că am fost văzuţi şi pârâţi pentru că, în timp ce eu încercam să îl trec pe Ariton în transă, făcând pase de-alungul corpului, am fost «vizitaţi inoportun» de un domn ofiţer cu funcţie importantă în şcoală. Ne-a întrebat ce facem, de ce suntem acolo şi pe ceilalţi i-a trimis la program. Pe mine m-a oprit să stăm de vorbă. Mi-a spus că ştie că mă ocup cu hipnoza şi s-a interesat dacă prin hipnoză nu se putea să-i vindec o nepoţică de somnambulism. Această recomandare spunea că a primit-o de la un medic. Condiţia ca să trecem la hipnoterapie era aceea de a-mi dovedi posibilităţile mele în hipnoză. În acest sens, eu trebuia să găsesc, prin această metodă, o pereche de mănuşi de piele ale unui ofiţer aviator, care erau date dispărute.

Am solicitat ca pentru reuşita experienţei să-l am ca subiect pe Ariton. S-a căzut de acord şi s-a stabilit ca în dimineaţa următoare noi să nu mergem la punctul de zbor, ci să ne întâlnim în sala de curs. Comisia prezentă la experiment a fost formată din ofiţerul cu care am vorbit, Petrovici (sau Popovici), unul dintre elevii buni, un alt elev care (dacă îmi amintesc bine) se numea Petrea; în afara acestei asistenţe, desigur eu şi subiectul.

Experienţa a decurs normal, cu verificarea orei exacte, după care am pregătit subiectul (mediumul), aducându-l la nivelul unui raport acceptabil (raport este menţinerea legăturii verbale cu cel ce se află în transă). După aceste pregătiri necesare, am rugat subiectul să caute o anume pereche de mănuşi de piele. Ne-a comunicat la scurt timp locul unde

există o pereche de mănuşi de piele. Am verificat imediat, am găsit într-adevăr perechea de mănuşi într-un dormitor mai îndepărtat din clădire, însă nu erau cele căutate.

Am cerut să ni se precizeze unele particularităţi ale mănuşilor. Şedinţa a fost amânată pentru a doua zi, în vederea cunoaşterii particularităţilor. Am ajuns astfel să aflăm că mănuşile aveau o serie, adică un anumit număr de cifre. A urmat o nouă şedinţă. De data aceasta, am cerut subiectului să ne comunice locul doar atunci când a văzut bine şi seria mănuşilor. Experienţa a fost mai dificilă, raportul mai greoi, dar până la urmă ne-a dat locul exact unde erau mănuşile căutate.

Stările noastre emotive erau îndeajuns de ridicate, aşa că imediat după trezirea din transă a lui Ariton, care s-a realizat cu sugestia de bună dispoziţie pentru subiect (respectiv Ariton), am plecat cu toţii în căutarea, mai degrabă găsirea mănuşilor. Le-am găsit exact unde ne-a spus Ariton că se găsesc, în dormitorul indicat, sub un pat, primul pe dreapta de la intrarea în dormitor, într-un cufăr, învelite în hârtie, sub haine şi lenjerie de corp. Această experienţă ne-a uluit pe toţi.

Mie mi s-a interzis să mai practic astfel de experienţe. Aşa că pe tot parcursul cât am mai fost în armată, nu a mai avut loc nici un eveniment de maniera celui descris mai sus.

Ar fi nedreaptă şi pripită concluzia aceluia care ar crede că eu am alergat după senzaţional. În condiţiile materialismului dialectic impus cu ciomagul şi bătaia, astfel de preocupări, în cazul în care nu aş fi fost cât de cât protejat de nu ştiu ce forţe care ne conduc destinele, mi-ar fi adus doar suferinţă şi necazuri. Tot atât de fals ar fi şi dispreţul faţă de acei ce se ocupă de fenomenele care nu pot fi încă pe deplin explicate (...). Fenomenele paranormale, cât şi fenomenele de tip O.Z.N., au umplut întreaga istorie a omenirii. Nu există o singură perioadă, cât de scurtă, în care să nu se fi produs ceva din aceste fenomene. Ele există în noi, în afara noastră, aşa cum există electricitatea dintotdeauna.

Ajuns acasă în 1952, nu mi-a scăzut interesul față de paranormal, din contră, s-a amplificat. Tot ce am studiat și am practicat mi-a fost de un real folos. Am exclus din capul locului superstițiile, cât și imaginația debordantă. Strict pentru cunoașterea cât mai probantă, am continuat să experimentez. Evenimentele au fost darnice cu mine.

Am dorit să particip la o ședință de spiritism și ocazia s-a ivit. Un văr de-al meu, Inel Liviu, mi-a oferit acest prilej. Un grup de tineri, alături de persoane mai în vârstă, într-o casă mai izolată spre marginea orașului, făceau ședințe de spiritism. Am fost primit fără rețineri, probabil vărul meu i-a informat că nu trebuie să se teamă de mine. Ședința se ținea în jurul unei mese de bucătărie, care trebuia să răspundă la întrebări. Era mai mult un prilej de distracție și bine era cum era, deoarece relaxarea și buna dispoziție favorizează producerea realelor fenomene psihokinetice. În componența membrilor participanți erau și două tinere fete care nu depășeau 18 ani (între 15 și 17 ani).

În tot cursul vieții mele nu s-a întâmplat niciodată să dau atenție vreunei forțe malefice. Adevărul este că niciodată nu am intrat în rezonanță cu ele, le-am ignorat pur și simplu. Chiar și o temere față de ele poate declanșa o vibrație evocatoare. Nu este nici un mister aici, un suflet deschis, plin de iubire, atrage nu numai oamenii ci și animalele, sau chiar și plantele. Încercați inversul, rezultatul va fi dezastruos.

O experiență interesantă a avut loc după trecerea mai multor ani de studii, eforturi și experiențe. Am fost căutat tot de un văr de-al meu (...) pentru a-mi propune o ședință de așa-zis spiritism. Cum nu se făceau nici un fel de evocări, prefer să le numesc ședințe de psihokinezie (...). Ședința s-a ținut în clădirea fostului Sfat Popular, cum i se spunea pe atunci, la parterul ei. Pe lângă mine, prezenți au mai fost cele două fete, tatăl lor, veri de-ai mei și încă două persoane, un grafician și un student în drept. Am contat mai mult pe cele două fete, pe care le credeam dotate cu abilități paranormale. Urma să se producă una din cele mai fantastice ex-

perienţe de psihokinezie, la care participasem până în acel moment. Cu oarecare greutate am adus de la etaj o masă masivă, gen birou, în jurul căreia s-au aşezat cei doi veri ai mei, cele două tinere şi tatăl lor, rămânând o latură a mesei neocupată. La această parte liberă a mesei m-am aşezat eu, pentru a conduce experienţa. Eu nu avem mâinile pe masă, în contact cu ea. Ceilalţi doi, graficianul şi studentul erau pe post de observatori. Nu după mult timp, la solicitarea mea, masa s-a ridicat în aer cu două din cele patru picioare ale ei. Am cerut să se energetizeze, să acumuleze suficient de multă energie, pentru a ţine şi greutatea unuia din verii mei. Condensarea de energie a fost atât de mare, încât nu numai că masa l-a susţinut pe vărul meu, ci a început chiar să se ridice în continuare cu partea care se afla deja în levitaţie. A fost un experiment foarte reuşit, care însă mi-a lăsat «un gust amar», datorită scepticismului studentului, care credea că eu folosesc cine ştie ce câmpuri magnetice sau electromagnetice, pentru a produce astfel de efecte. Fiecare, pe puterea stărilor lor interioare, se apără de neconvenţional, de incredibil, afişând fie scepticism, fie o anume teamă de necunoscut, cum a fost cazul simpaticului grafician care, cam galben la faţă, îşi făcea de zor cruci.

Deci, un fenomen luminos a fost atunci când mă rugam deznădăjduit în interiorul acelui cilindru de beton. A doua oară s-a întâmplat în jurul vârstei de 24 de ani. Într-o seară târzie, fiind acasă cu mama mea care adormise, eu nu reuşeam să închid ochii. În seara aceea târzie de vară, meditând la complexele manifestări ale vieţii, la un moment dat, am simţit o nelămurită stare de nelinişte şi, aproape în acelaşi timp, am văzut un glob luminos care plana la înălţimea plafonului, chiar în colţul camerei... Deoarece s-a scurs un timp destul de lung de atunci, cam 40 de ani, cea mai bună aproximaţie a mea este că fenomenul a avut loc între orele 23 şi 24, într-o seară târzie a lunilor de vară iunie sau iulie ale anului 1954. Nu eram stresat de starea vremii, consider că

afară era un timp liniștit, senin. În cameră era cald, eu stăteam întins în pat acoperit ușor, mă culcasem ca să dorm.

Globul avea lumină proprie, ceva mai palidă decât a Lunii, a iluminat peretele ușor, dar nu a luminat camera decât foarte slab, fiindcă am văzut puțin din contururile mobilelor. Nu am auzit nici un fel de zgomot, culoarea era de un alb asemănător cu Luna care lucește pe cer. A apărut în colțul camerei format din peretele în care era ușa de la intrare și al doilea perete cu geam. Acest colț era cel mai îndepărtat de mine când stăteam culcat cu capul pe pernă. Durata cred că a fost de aproximativ un minut. Diametrul globului era de 10-12 cm și avea o mișcare încetă de înaintare. Se îndrepta ușor spre mine și în același timp creștea în diametru. Am fost îngrozit de această apariție neașteptată în cameră. Am vrut să strig după maică-mea, dar am constatat că nu puteam să scot nici un sunet. Nu puteam să fac nici o mișcare, nu știam ce se va întâmpla cu mine, singurul lucru ce-l mai puteam face era să urmăresc evoluția globului. Înaintarea acestuia nu era la înălțimea plafonului, nu se prelingea pe lângă plafon, ci se îndrepta spre locul unde eram eu. După ce a ajuns la jumătatea distanței dintre colțul camerei și mine, după ce a crescut până la dublarea dimensiunii lui la peste 20 cm, a dispărut instantaneu. După dispariția lui, mi-am revenit și nu am mai dorit să mai trezesc pe nimeni. Mă liniștisem și – ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic – la scurt timp am adomit. Exclud posibilitatea unei stări halucinatorii. Eram perfect sănătos, practicam în tinerețe gimnastica, am fost și la campionatul național de gimnastică de la Cluj. De nenumărate ori am fost supus unor riguroase vizite medicale și psihologice, mai ales în aviație, ca pilot (...). Vigoarea tinereții orientate astfel a declanșat energii ce au stat la baza unor fenomene mai aparte. Am învățat o regulă de aur, foarte valoroasă. Să nu mă las impresionat de insuccese, să nu rămân la pământ dacă am căzut, să mă adun, să mă ridic din nou în picioare și să merg mai departe."

Acestei experiențe ciudate trăită de domnul Costinaș Aurel în 1954, trebuie neapărat să-i adaug câteva rânduri. Poate că nu aș fi făcut-o dacă, între timp, la noi nu ar fi apărut o excelentă traducere a cărții *Dincolo de realitate* a scriitoarei americane Karla Turner (Ed. Aldo Press, București, 1995). Această carte trebuie citită pentru a înțelege în ansamblu fenomenul trăit și de Costinaș Aurel.

Despre „ciudații vizitatori nocturni" s-a scris în nenumărate rânduri până acum. Aceste manifestări par a fi un alt aspect neînțeles încă al atât de complexei fenomenologii ufologice.

În cazul experienței lui Costinaș Aurel, evident, nu se mai poate ști acum, după trecerea atâtor ani *cât timp îi lipsește* din totalul orelor sau minutelor acelei nopți de vară. Numai o serie de ședințe de regresie hipnotică ar mai putea pune *oarecum* lucrurile la punct. O reîntoarcere în timp, care să-l determine pe subiect să retrăiască momentele acelei experiențe, ne-ar releva poate unele amănunte absolut surprinzătoare.

Revin la cartea menționată mai sus. Descriindu-și cu mult curaj implicațiile directe într-o serie de evenimente stranii, Karla Turner afirma printre altele:

– „Probabil că sunt și alți oameni ca noi fără să aibă vreo idee despre lucrurile ascunse din trecutul lor." (p. 68)

– „Tot mai mulți oameni descopereau că fuseseră contactați în trecut de extratereștri." (p. 89)

– „Întâlnise demult, într-o noapte, o minge plutitoare de lumină, de dimensiunea celei de baschet." (p. 145)

– „Ne întrebam ce tip de inteligență putea provoca asemenea halucinații care păreau nereale? Și de ce? (...) Credeam că cel puțin un anumit grup din aceste ființe «se hrăneau» într-un fel din emoțiile noastre, mai ales din cele puternice, generate de frică, durere, disperare și acțiuni impulsive. (...) Extratereștrii imaginați sub forma unor «vampiri emoționali» erau un gând foarte bizar, dar nu străin, poate, de toate celelalte de care auzisem." (p. 162)

– „Şi, tot mai mulţi oameni descoperă că vieţile lor au fost marcate de vizitele fiinţelor necunoscute. Mulţi din ei, care au ţinut secrete aceste episoade, la fel cum am făcut şi noi atâta timp, prind curaj, ignorând ameninţarea ridicolului, pentru că ştiu că experienţele lor sunt reale şi doresc o explicaţie." (p. 220)

Continui cu ultimele fragmente din scrisoarea Domnului Costinaş Aurel din Timişoara:

„(...) Anii ce au urmat după 1954, au fost când foarte duri, când am avut parte de oarecare linişte. În 1965 am cunoscut-o pe viitoarea mea soţie cu care am împărţit binele şi răul, până în 1984 când ea a decedat în urma unei hemoragii cerebrale.

(...) În timpul cât era soţia bolnavă, dar încă mai putea să umble, a paralizat tatăl ei, socrul meu. În acest caz s-a întâmplat o minune, care ar fi trebuit să mă înveţe cum să fi procedat şi în cazul soţiei, dar mi-am dat seama prea târziu.

(...) Socrul meu s-a opus, înainte de a veni eu, internării în spital. Rămas doar eu cu el, am comprimat toată experienţa mea în câteva minute. L-am întrebat dacă poate crede că prin voinţa lui Dumnezeu poate fi făcut sănătos. La răspunsul lui afirmativ, i-am spus să se roage pentru sănătatea lui cu toată încrederea. Am lăsat timpul necesar rugăciunii (...) după care m-am rugat şi eu (...). Am făcut pase de la picioare spre cap, stăruind pe membrele inferioare, pe mâini, pe inimă şi cap. Pasele le-am făcut la o distanţă de cca 10 cm de corp, timp de cinci minute. După care, m-am aşezat la picioarele lui şi am masat centrii de reflex ai creierului mare şi ai trunchiului cerebral (...). Am înţeles că boala a fost învinsă (...). În aceste câteva minute a fost salvat de la o boală grea (...)."

„Nu recunosc la mine calităţi de vindecător." (...)

„După luna aprilie 1984, când soţia mea a decedat, fenomenele paranormale au avut o mare varietate de manifestare, unele atât de incredibile încât sunt greu de povestit."

Scrisoarea aceasta este, desigur, mult mai amplă. Dar am socotit că extrasele pe care le-am redat aici sunt mai mult decât suficiente pentru a înțelege, într-o oarecare măsură, destinul acestui personaj interesant și experiențele insolite prin care a trecut în viață.

Putem însă înțelege, ca simpli muritori de rând, destinul aproapelui nostru? Dar propriul nostru destin?

Este foarte posibil să aflăm în curând că, de fapt, fenomenul O.Z.N. nu este altceva decât una din multiplele fațete, forme de manifestare ale Paranormalului. Probabil că nu putem înțelege încă fenomenul O.Z.N., tot așa cum nu înțelegem aproape deloc tainele parapsihologiei. Cele două „științe de frontieră" – denumire cu totul improprie – Ufologia și Parapsihologia, se întrepătrund probabil până la contopire, având ca „unic scop nemărturisit" acela de a ne da nouă mai multă bătaie de cap...

Tot cam așa ar putea sta lucrurile și în cazul domnului Costinaș Aurel din Timișoara. Ca în marea majoritate a cazurilor de aceeași factură, nu putem distinge încă exact care dintre cele două noțiuni – Parapsihologia sau Ufologia – formează CAUZA și care EFECTUL în viața acestui om.

Probabil că nu suntem încă pregătiți pentru astfel de decantări. Iar atunci când vom fi, fără doar și poate, vom realiza marea performanță de a ne fi „săltat" pe o nouă treaptă evolutivă...

2

EXTRATEREȘTRII – STĂPÂNII NOȘTRI?

Motto:
Natura cunoașterii este multiplă, ca Natura însăși. (p. 132)

În primăvara și vara anului 1991, am purtat cu doamna M.M. din Mediaș o corespondență foarte interesantă. Din păcate, mult prea scurtă, ea întrerupându-se în toamna acelui an, o dată cu plecarea mea în Spania. Toate încercările ulterioare de a relua această corespondență au fost – nu știu din ce cauză – sortite eșecului. Nu am primit niciodată permisiunea corespondentei mele (nici nu i-am cerut-o, de altfel) de a-i specifica numele întreg; de aceea, în paginile ce urmează, o voi menționa simplu: doamna M.M.

În acea primăvară a lui '91, la data când îmi completa o foarte detaliată „Informare O.Z.N." pe care i-o expediasem prin poștă, doamna M.M. avea 33 de ani, era profesoară fără a avea un serviciu, era căsătorită și avea un copil. Trecuse deja prin multe, foarte multe necazuri în viață. Voi reda în continuare textul integral al acestei „Informări O.Z.N." foarte ample (18 pagini de manuscris), fără a opera nici un fel de modificări în textul original.

Cititorul celor ce urmează se va convinge evident de experiențele extrem de ciudate prin care a trecut, de-a lungul anilor, doamna M.M., și va putea constata că dânsa nu este singura persoană (nici din lume și nici din țara noastră) care a avut astfel de experiențe, ce ating deopotrivă atât domeniul paranormalului, cât și al fenomenului O.Z.N.

– *Anul:* 1968. *Durata observației:* 10-20 minute. *Momentul:* vara, după-amiaza. *Localitatea:* Mediaș. *Poziția:* în aer liber. *Condiții atmosferice:* senin, fără vânt și potrivit de cald. *Mărimea obiectelor:* mărimea unor avioane. *Formă:* cerc, triunghi, pătrat, forme ce variau în timp. *Culoare:* roșu, verde, portocaliu etc. *Luminozitate:* erau luminoase, dar nu cred că aveau lumină proprie. *Zgomot:* nu rețin nimic. *Direcție de deplasare:* orizontal, vertical, oblic. *Înălțimea de deplasare:* la care circulă și avioanele. Nu știu cum au apărut și dispărut și eram însoțită de martori (părinți și vecini). Să fi fost 4-5 obiecte, nu știu exact, dar știu precis că luau forme și culori diferite, iar mișcările lor erau variate. Uneori stăteau nemișcate, fixe.

(Este bine de reținut că la data acestei prime observații, martora nu avea decât zece ani.)

– Cred că era în vara anului 1975 (?), pe înserate (să fi fost ora 22:00?), la Mediaș. Nu știu dacă a durat cinci minute totul! Cerul era înnorat. Stăteam la geam, în fața căruia și azi se află o fântână. Era o liniște sinistră. Strada era pustie, doar eu la geam. Deodată, văd pe cer, în depărtare, o luminiță ce se apropia de mine. Viteza sa era foarte mare, iar lumina îi creștea.în mărime și intensitate. Când a ajuns la vreo doi-trei metri în fața mea, am observat că avea o formă ovală, ca de ou. Mărimea era cam de 30-50 cm. N-avea o culoare anume; era ca un nor luminos (cu lumina sa proprie). Venise oblic, coborând puțin până ajunsese în fața mea, la o înălțime de 2-3 m față de sol, la nivelul geamului meu. Ca martori nu am avut pe nimeni, eram singură într-o liniște de mormânt, fără nici o stea pe cer. (Fig. 3) M-am mirat și m-am speriat. Am fugit de la geam în camera mamei pentru a o chema și pe ea să vadă minunea care mi-a provocat o stare sufletească greu de explicat: și frică, și bucurie, și groază, și fericire, nu știu exact, în tot cazul o emoție puternică. Până să mă reîntorc la geam cu mama, forma ciudată deja se depărta cu o viteză fantastică înspre Liceul Șt. L. Roth.

Fig. 3. Mediaş, vara anului 1975.

– Era toamna târziu spre iarnă, seara pe la orele 19:00, în anul 1978. Aveam seminar la economie politică, cu o profesoară tânără. În timp ce vorbea, deodată s-a oprit speriată, întrebându-ne mirată la ce etaj ne aflam. Văzuse pe „cineva" la geam. Atunci (ca prin telepatie), am avut ideea că este un O.Z.N. Am privit înspre geamul aflat cam la 1-2 metri de mine, în stânga mea. Nu mai era nimeni între mine și geam, eram cel mai aproape de fereastră. După circa cinci minute, văd și eu la geam, deplasându-se de la dreapta spre stânga, două forme alburii, ca doi nori, de circa 50 cm (?) mărime. Erau ovali. (Fig. 4) Acele obiecte mi-au produs un adevărat șoc, astfel că am izbucnit isteric în plâns, dar și în râs (râdeam, iar lacrimile curgeau neîntrerupt), simțind în mine o putere extraordinară. A fost un amalgam de sentimente care au răbufnit dintr-o dată, ca un vulcan. Spaima a fost îngrozitoare. S-a întâmplat deci la Facultatea de Tehnologie Chimică a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca. Aceste obiecte erau luminoase (afară era întuneric). Ca martori n-am avut pe nimeni în momentul în care am zărit acele forme; doar profesoara mea care văzuse într-un

alt moment, anterior declanșării crizei mele psihice. A durat totul (mă refer la ceea ce am văzut eu), cam două-trei minute (?). Nimeni din sală (nici un alt student) n-a sesizat nimic. Singura persoană care s-a apropiat de mine și se pare că m-a înțeles, a fost profesoara.

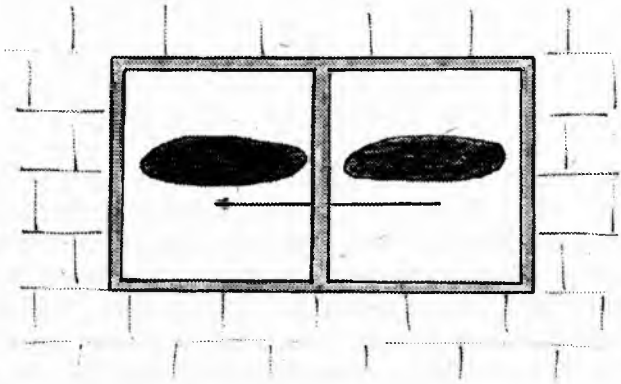

Fig. 4. Cluj-Napoca, toamna 1978.

– Era în octombrie 1980, pe la orele 23:00-24:00, la Cluj-Napoca, în complexul studențesc „Hasdeu", căminul 3, etajul III. În cameră eram patru studente. Eu eram într-un pat suprapus. Deodată, ne-am trezit trei din cele patru studente (celelalte două erau în paturile de pe partea mea; vizavi de noi mai era o studentă care nu a auzit nimic) speriate și îngrozite deoarece se părea că se cutremura clădirea, de parcă s-ar fi rostogolit ceva pe deasupra. S-a auzit un zgomot ciudat și puternic (rostogoliri, spărturi de geam etc.), dar parcă înfundat (în tot cazul ceva difuz, nimic clar și precis, dar puternic). Una din cele două studente de pe partea mea

a întrebat speriată dacă e închis geamul, iar cealaltă, dacă ușa este la fel de bine încuiată. Ușa avea și yală și cheie și cârlig, iar geamul era dublu și bine închis. Și totuși, noi avusesem impresia că cineva, cu ceva, pătrunsese în camera noastră. Nu se vedea nimic, ci doar se auzea. Apoi eu am simțit că sunt extratereștrii (dar numai eu) și parcă eram fericită. Apoi am adormit toate trei. După un timp (cred că era după miezul nopții) m-am trezit brusc (dar numai eu), văzând lângă patul meu, în stânga (eu eram culcată pe spate) o ființă, ce mi s-a părut a fi de sex feminin. Părea a fi brunetă, cu breton, sau avea o cască ce-i acoperea fruntea. Fața îi era netedă (fără nici un fel de riduri) și palidă ca a unei mumii de ceară și parcă n-avea gură. Era cred îmbrăcată cu ceva. Am încercat să mă ridic din pat și să mă lupt cu ea, dar eram țeapănă ca o statuie. Mușchii îmi erau inerți și gura încleștată, astfel că eram imobilizată la pat, neputând să mă opun în vreun fel sau să strig. Eram parcă paralizată. Totuși, știu că am întrebat-o (presupun că prin gând) cine este și de unde vine? Mi-a răspuns cam așa: „Nu te teme, cine m-a trimis, a făcut-o ca să te ajut." Am observat atunci că-mi injecta ceva (printr-o seringă ce părea de plastic, alburie, de mărimea celor madicale obișnuite) în venă, în partea din mijloc a mâinii stângi. După injecție, am adormit, fără să știu ce s-a mai întâmplat. Dimineața aveam fața roșie ca arsă de soare (aveam parcă și mâncărimi, făcusem și alergie puțin). Mai târziu (după câteva ore, în timpul cursului de la facultate) am descoperit la mâna stângă trei înțepături (vizibile cu ochiul), pe care le mai am și astăzi (mi-au lăsat probabil „o amintire").

(N.a.: La vremea când primeam această scrisoare – anul 1991 – de la doamna M.M. din Mediaș, nu apăruse încă, nici măcar în Statele Unite, cartea *Dincolo de realitate* a scriitoarei americane Karla Turner. Această carte avea să vadă lumina tiparului un an mai târziu, în 1992 și să fie tipărită în românește abia în 1995, așa cum am menționat deja în capitolul anterior. Așadar, nici nu poate fi vorba de faptul că doamna M.M. ar fi citit cartea înainte de a-mi fi scris. Și-a

descris experiența prin care a trecut, în mod liber și natural, fără să aibă habar că undeva, la mii de kilometri depărtare, există alți oameni care trec prin exact aceleași experiențe pe care le trăiește ea însăși. De altfel, aveam să mă întâlnesc eu însumi, în toți acești ani, și cu alți „subiecți" care au trecut prin experiențe absolut asemănătoare, chiar aici, la noi în țară. Din nefericire, nu toate aceste persoane au fost de acord să scriu despre ele și întâmplările lor. E vorba de experiențe personale, de trăiri intime, care cel mai adesea depășesc puterea noastră de înțelegere și discernământ, iar cei ce le traversează preferă, adeseori, să nu le mai mărturisească și altora. De bună seamă că nu trebuie să-i condamn în nici un fel și să-i înțeleg perfect pe toți aceștia...)

– Timp de un an de zile (anul 1980), au urmat multe alte fenomene terorizante (la Cluj-Napoca, în același Complex „Hasdeu", cămin 3). Auzeam cum se deschidea ușa, de obicei după miezul nopții, și intra cineva. Pașii ființei necunoscute erau mari și apăsați, ca ai unui uriaș. Părea un monstru enorm, o matahală, cu un miros specific neplăcut, apăsător, ca de cadavru. Îi auzeam respirația greoaie. Alteori, am văzut doi ochi mari fosforescenți ce se măreau și se micșorau continuu, venind de undeva din beznă, parcă printr-un tunel întunecat. Odată, am avut înaintea mea un chip strălucitor, ca o mască de aur, cu ochi mari, fosforescenți, scânteietori și adânciți în orbite. Altă dată am zărit un fulger pătrunzând prin geamul deschis al camerei.

– Într-o noapte din 1981, m-am luptat cu o „formă" neagră (o umbră) și am învins-o, reușind s-o îndepărtez (la Cluj-Napoca). Ziua eram surprinsă de apariții stranii (Mediaș).

– Fenomene interesante s-au semnalat și în comuna Blăjel (la 10 km de Mediaș), iar la Mediaș, pe strada Colinei și în pădurea din apropierea acestui loc. S-au văzut O.Z.N.-uri și arătări ciudate. Perioada: 1980-1982.

– La 23 octombrie 1982, pe la ora 20:30 (Mediaș), am observat deasupra pădurii de pe dealul din spatele casei, o

stea foarte mare care se lăsa lin în jos. Au dispărut după un oarecare timp, şi steaua şi lumina ei. (Fig. 5)

Fig. 5. Mediaş, 23 octombrie 1982.

– La 8 noiembrie 1982 (Mediaş), pe la ora 18:30, am văzut pe deal o stea roşiatică ce se mişca orizontal. S-a stins, s-a aprins, după care s-a stins definitiv.

– La 9 noiembrie 1982 (Mediaş), pe la miezul nopţii, m-am trezit brusc, auzind un zgomot puternic în pod (ca şi cum s-ar fi rostogolit prin cădere nişte obiecte). După un timp, am auzit pe cineva umblând în camera alăturată.

– La 28 ianuarie 1983 (Mediaş), după miezul nopţii, m-am trezit simţind prezenţa unei fiinţe străine în cameră. Am aţipit, m-am trezit din nou şi am auzit o voce de bărbat care părea că-mi spune ceva. M-am simţit moleşită, imobilizată la pat, ca într-o stare de transă. N-am văzut nimic, doar am auzit.

– La 20 ianuarie 1984 (Mediaş), s-a auzit în podul casei (de-a lungul lui) o rostogolire a unui obiect. Am avut momente de slăbiciune, ameţeală, lipsă de putere.

– La 5 februarie 1984 (Mediaş), pe la ora 21:26, am auzit paşi în pod. La scurt timp, am văzut o lumină în cameră. Am avut o senzaţie de plutire şi emoţie puternică. Apoi mi-a apărut o imagine în faţă (o maşină cu farurile aprinse).

– La 13 decembrie 1985 (Mediaş) noaptea, am auzit paşi în pod.

– La 17 decembrie 1985 (Mediaş) noaptea, am auzit în pod mişcare, iar în cameră am simţit prezenţa unei forţe.

– La 9 mai 1986 (Mediaş), după miezul nopţii, mi-a apărut în faţă o lumină orbitoare care m-a determinat să deschid ochii. După câtva timp, am auzit în pod o bubuitură.

– La 5 septembrie 1986 (Mediaş), pe la miezul nopţii m-am trezit brusc, văzând un val de lumină. Ceva luminos plutea în cameră.

– La 8 noiembrie 1986 (Mediaş), pe la miezul nopţii am văzut o lumină care m-a speriat.

– La 28 noiembrie 1986 (Mediaş), pe la ora 03:00 dimineaţă m-am trezit brusc auzind uşa închizându-se, ca şi când cineva ar fi ieşit afară din casă. Eram convinsă că cineva fusese în camera mea.

– La 27 decembrie (Mediaş), pe la ora 22:00, am văzut o lumină în cameră şi după puţin timp, un fum alb la sobă. Lumina venise dinspre geam.

– La 17 iulie 1987 (Mediaş), pe la ora 4-5 dimineaţa am auzit zgomot la uşă (închizându-se parcă). După scurt timp am auzit la geam pe cineva făcând zgomot. Am avut impresia că stătuse jos şi apoi brusc fugise de la geam. M-am speriat rău. L-am trezit pe soţul meu, spunându-i să meargă să se uite cine este în curte afară. Dar n-a văzut nimic.

– La 26 noiembrie 1987 (Mediaş) dimineaţa pe la ora 07:00 (dormind singură în cameră), m-am trezit brusc auzind paşi (de bocanci) şi fâlfâiri de aripi. Nu aveam putere să mă mişc, eram ca paralizată, nu reuşisem să deschid nici măcar ochii. Cu toate acestea, am intuit şi chiar am văzut două persoane, una încercând s-o oprească pe cealaltă, care era bărbat şi venea înspre patul meu. N-aveam putere să mă opun, dar am făcut cruce cu limba în gură şi dintr-o dată bărbatul s-a retras. Abia atunci mi-am revenit din amorţeală. Mă simţeam obosită, dar şi calmată parcă.

– La 20 ianuarie 1988 (Mediaş) pe la orele 20:00 - 21:00, s-a arătat deasupra zidului o formă luminoasă alb-argintie, ce s-a deplasat apoi (după ce a staţionat un timp) cu o viteză foarte mare. Soţul meu a fost tare speriat în faţa acestei minuni. N-a avut nici un martor. Am descris după cum mi-a relatat el.

– La 10 noiembrie 1988 (Mediaş), dimineaţa, am simţit pe cineva (înalt) intrând în cameră. S-a aşezat pe pat, la picioarele mele. De frică, mi-am făcut din nou cruce cu limba în gură şi, după puţin timp, „persoana"... s-a evaporat.

– La 2 martie 1989 (Mediaş) am avut un vis straniu. Se făcea că eram într-un autobuz cu lume multă. Cerul era parcă întunecat. Deodată, văd prin geamul din faţă (al autobuzului), la fel ca şi ceilalţi din maşină, un O.Z.N. Nava era alcătuită parcă din două avioane lipite unul de altul. Toţi ne-am cutremurat de spaimă. Nava s-a aşezat pe autobuz (deasupra lui). Toată lumea a ieşit îngrozită din maşină (inclusiv eu). Uitându-ne miraţi la navă, observăm cu toţii ieşind din interior nişte fiinţe ciudate, semănând cu oamenii (pielea albă, netedă, bruneţi, nas alungit şi ascuţit). Zărindu-mă în mulţime, acele fiinţe m-au fixat cu privirea şi au îndreptat asupra mea o lumină orbitoare, ca de reflector. În momentul acela am simţit în mine o putere fantastică, consecinţa fiind aceea că am început să mă înalţ în văzduh şi să zbor deasupra oamenilor. Zburând aşa, am ajuns la poarta unei instituţii, unde erau adunaţi câţiva angajaţi de acolo. La început ei nu m-au observat (presupun că eram invizibilă pentru ei). După un timp ei m-au zărit şi... m-am trezit. Semnificativ este faptul că eram foarte fericită când pluteam prin aer deasupra pământului. Starea sufletească era euforică.

– La 4 martie 1991 (Mediaş), înainte de prânz, în timp ce dormeam, m-am trezit brusc auzind zgomot, mişcare şi chiar paşi prin cameră. Era o forţă sau o fiinţă care venea înspre patul meu, apărând lângă mine. Se aşezase apoi în faţa mea, arătându-mi-se cu chipul mamei mele, având nişte

ochi clari și cu o privire rece și fixă, ca de gheață. După aceea a dispărut. În tot acest timp eram moleșită, fără vlagă și putere să mă opun cumva acelei forțe (am reușit doar să-mi fac cruce cu limba în gură).

– La 8 martie 1991 (Mediaș), după-masă între orele 16:00-17:00, am auzit o bubuitură în geamul camerei. Am crezut că a aruncat cineva cu ceva în geam. Am ieșit în curte, dar nu am văzut nimic. Vecinul a auzit și el bubuitura.

– La 9 martie 1991 (Mediaș), dimineața la ora 04:00 s-a cutremurat geamul (se pare că al bibliotecii). Am aprins lumina, dar n-am văzut nimic.

– La 16 aprilie 1991 (Mediaș), noaptea pe la ora 01:00 m-am trezit brusc din somn doarece am auzit un zgomot (parcă ar fi trecut o săgeată pe la geam) și am văzut o lumină la fereastră. După un timp, am auzit mișcare în cameră.

Cea de-a 18-a pagină a acestei interesante „Informări O.Z.N." – semnată de Doamna M.M. la 24 Aprilie 1991 – se încheie cu următoarele cuvinte: „Tot ce am scris nu este o invenție și nici n-am recurs la exagerări. Am încercat să fiu cât mai obiectivă și mai exactă. Dacă voi mai avea contacte, vă voi anunța prin scrisori. Mă bucur că cineva mă crede că spun adevăruri (...). Am apelat la semnul crucii, deoarece așa m-au îndrumat preoții."

Într-o scrisoare anterioară, datată 20 martie 1991, doamna M.M. specifica printre altele: „Dar ceea ce m-a uimit cel mai mult în viață a fost contactul cu O.Z.N.-uri și ființe ciudate, încă din 1968 (de la vârsta de 10 ani). Cea mai zguduitoare întâmplare a fost cea din octombrie 1980 la Cluj (ca studentă). Toate aceste viziuni misterioase le-am descris în amănunțime într-un mic caiet."

După primirea acelei atât de interesante „Informări O.Z.N.", îi răspundeam doamnei M.M. cu următoarele rânduri:

„(...) Cazul dvs., nu este singular și, citindu-vă rândurile, îmi veneau în minte câteva întâmplări similare petrecute în lume în ultimele decenii. (...) Trebuie să știți că literatura de specialitate este în deplină cunoștință de cauză în legătură cu aceste fenomene, care țin mai mult de domeniul paranormalului, decât de acela al unei stricte cercetări a fenomenologiei O.Z.N. (...) Nu vă faceți griji: nu sunteți singură (...)."

În sfârșit, într-o ultimă scrisoare din septembrie 1991, doamna M.M. spunea: „Nu uitați că eu sunt un medium bun pentru extratereștri și că prin mine puteți afla și descoperi multe taine!" Au fost ultimele cuvinte pe care le-am mai primit de la această enigmatică doamnă și – așa cum spuneam la început – orice încercare a mea, la reîntoarcerea de pe pământul iberic, de a relua această legătură, a fost sortită eșecului. Poate că scrisorile mele nu au ajuns la destinație, sau poate că răspunsurile nu mi-au parvenit...

Ne controlează oare extratereștrii mintea, sufletul și puterea de înțelegere? Sunt ei oare stăpânii destinului uman, influențând deopotrivă trecutul, prezentul și viitorul acestei civilizații terestre, aflată în plină desfășurare?

„(...) Eu cred că fenomenul O.Z.N. reprezintă o dovadă a existenței unor alte dimensiuni de dincolo de spațiu-timp; O.Z.N.-urile s-ar putea să nu vină din spațiul obișnuit, ci dintr-un *multivers* care se află în jurul nostru, a cărui realitate tulburătoare am refuzat cu încăpățânare să o luăm în considerare, în ciuda evidenței pe care o avem în fața ochilor de mai multe veacuri. (...) O.Z.N.-urile sunt manifestări fizice care nu pot fi înțelese separat de realitatea lor psihică și simbolică. Ceea ce vedem nu este o invazie extraterestră. Este un sistem spiritual care acționează asupra oamenilor și folosește oamenii. (...) O.Z.N.-urile ar putea veni de pe Pământ fără ca să fie, în mod necesar, invenții umane, sau ar putea veni dintr-o altă galaxie fără ca, în mod necesar, să fie nave spațiale. (...) Multe teorii au încercat să explice fenomenele paranormale împrumutând din fizică conceptele dimensiunilor spațiului și timpului, concepte care mi se par demodate. (...) Poate că ar trebui să ne eliberăm gleznele te-

oretice de lanțurile spațiu-timpului. (...) Am aflat că propriile noastre concepte de spațiu și timp sunt greșite, că există o realitate mult mai vastă, alte dimensiuni, și că a venit vremea să punem la îndoială imaginea pe care ne-am creat-o despre Univers. (...) Există ceva în legătură cu rasa umană cu care «ei» interacționează și nu știm ce este acest *ceva*. Fac parte din mediul înconjurător, din sistemul de control al evoluției umane. Dar efectele lor, în loc să fie doar fizice, se simt și în credințele noastre. Ei influențează ceea ce am putea numi viața noastră spirituală. Ne afectează politica, istoria, cultura. Sunt ceva din trecutul nostru. Și, fără îndoială, fac parte din viitorul nostru. (...) Există un sistem de control spiritual al conștiinței umane și fenomene precum O.Z.N.-urile sunt una dintre manifestările sale. (...) Dacă O.Z.N.-urile acționează la nivel mitic și spiritual, lucrul acesta va fi aproape imposibil de detectat prin metode convenționale. (...) Sigur că se poate obține accesul la controlul fenomenului O.Z.N.; trebuie să fie uitate spiritele, capriciile și pretențiile legate de contactul cu extratereștrii și să se facă știință adevărată. Dar va fi nevoie de o abordare inteligentă – și foarte curajoasă." (Jacques Vallée, *Alte dimensiuni*, Editura „Savas Press", București, 1993.)

Evident, lucrurile sunt mult mai complexe și mai profunde decât par ele la prima vedere. Nu întâmplător am alăturat acestui material cele câteva fraze ale scriitorului Jacques Vallée. Experiența doamnei M.M., pe care am descris-o mai sus, trebuie privită și din alte unghiuri decât acelea pe care ni le impune educația noastră materialistă și standardizată. *Trebuie să începem să gândim și altfel* asupra lumii ce ne înconjoară.

Nefericita doamnă M.M. nu este singură. Ca dânsa sunt alte zeci de mii de persoane pe planeta albastră. Și chiar și la noi în țară. Oricare dintre noi ar putea trăi în curând o experiență mai mult sau mai puțin asemănătoare și nu trebuie să omitem faptul că o astfel de eventualitate ar putea să ne prindă cu totul nepregătiți.

3

FASCINAŢIA NOPŢILOR SENINE

Motto:
„Tăcerea ştiinţei clasice... nu se explică decât prin conspiraţia mediocrilor. (p. 234)

Kósa-Kiss Attila are 39 de ani, locuieşte în Salonta, judeţul Bihor, este tehnician responsabil cu protecţia calităţii apelor şi lucrează la staţia de epurare a Regiei Autonome de Gospodărie Comunală şi Locativă din localitatea unde domiciliază. A terminat Şcoala de Specializare Postliceală Hidrometeorologică din Arad în anul 1975. Trei ani mai târziu începe să fie interesat de observarea fenomenelor meteorologice, a morfologiei norilor şi a structurii cicloanelor atmosferice. Încă din 1970, este preocupat de observaţiile atmosferice, în special a stelelor variabile, a cometelor şi a petelor solare (acestea din urmă, bineînţeles, privind cosmosul). Până în prezent a avut ocazia să vadă aurore polare, eclipse, ocultaţii, asteroizi şi diverse lumini nocturne. Este membru al AAVSO (American Association of Variable Star Observers) şi al Fundaţiei Astronomice Române.

De mai bine de 20 de ani, Kósa-Kiss Attila este încredinţat că pe cerul de deasupra noastră, fie el diurn sau nocturn, se întâmplă ceva. Observaţiile pe care le-a făcut din 1973 până în prezent i-au întărit această convingere şi l-au determinat să completeze o documentaţie amplă şi foarte competent întocmită, pe care am primit-o prin serviciile poştale. Din această documentaţie – îngrijit dactilografiată în limba maghiară – voi relua în continuare câteva extrase mai semnificative. Fac menţiunea că o bună parte din amă-

nuntele experienţelor sale au fost deja publicate de autor şi în săptămânalul de limbă maghiară *Erdély Napló*, nr. 3/1994, care apare la Oradea. Traducerea materialului original din limba maghiară în limba română a fost efectuată de Doamna profesoară Lilia Daniel.

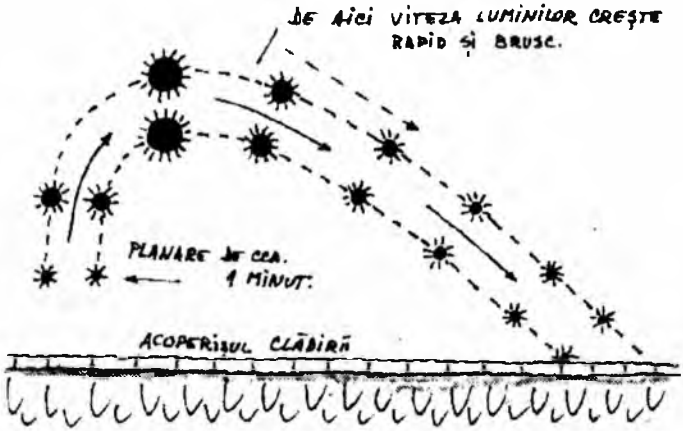

Fig. 6. Salonta, 16 iunie 1973.

– *16 iunie 1973.* Seara, la ora 22:15 am ieşit în curte. Cerul era acoperit cu un plafon mijlociu (Altocumulus), doar în direcţia sud-est fusese puţin întunecat, unde se vedea Luna plină. M-am întors cu faţa spre vest şi deasupra acoperişului casei, la cca 50° înălţime, am zărit două lumini roşii, sub formă de stea. Cele două surse de lumină planau în linie orizontală, nemişcată (Fig.6). Forţa luminii lor se asemăna cu aceea a strălucitoarei stele a primăverii timpurii, numită Sirius. Punctele de lumină se aflau la cca 3 km înălţime de la suprafaţa pământului, iar între ele era o distanţă vizibilă de 0,5°. Observam deja de un minut, timp în care nu se întâmplase nimic, când deodată cele două lumini s-au de-

plasat în poziţie verticală. În timpul înălţării, luminozitatea lor se intensifica în mod gradat şi în egală măsură. Lumina din stânga ajunsese spre cea din dreapta; în aceeaşi clipă luminile au strălucit cu maximă intensitate (asemenea lui Venus), după care, într-un unghi de 135°, virând spre dreapta cu o incredibilă viteză, au „împuşcat" zarea şi, stingându-se iute, au dispărut brusc după acoperişul casei. Este posibil să fi văzut două obiecte, dar se poate să fi fost unul singur. În acest caz, putea fi vorba despre un obiect neobservabil, înzestrat cu două reflectoare (sau lămpi). Lungimea traseului parcurs de lumini abia dacă atingea 20°.

– *23 februarie 1978.* Încă mai devreme, în seara aceea, cerul se înnorase deja, iar atunci când am plecat la Staţia de Apă aflată la 2 km de oraş, se înserase bine. În partea de vest a oraşului, câmpurile erau acoperite cu zăpadă de circa 10 cm, aflată în topire. Apropiindu-mă de Uzina de Apă, am văzut pe un teren alăturat un tânăr care se uita spre mine, urmărindu-mi parcă apropierea. După puţin timp, acest tânăr a rupt-o la fugă spre oraş. Au mai trecut câteva minute până când am ajuns în perimetrul staţiei, am aprins luminile exterioare ale terenului şi am găsit notările făcute de colegul meu de schimb. După care am ieşit afară şi am privit în jur. Spre nord-est, la înălţimea aproximativă a stâlpilor electrici, am zărit două puncte de lumină ca de stea, la cca 1 km distanţă de staţie. Abia acum mi-am dat seama că tânărul dinainte privise spre acele lumini. Sursele luminoase au început să-şi schimbe alternativ intensitatea, ca un reostat, devenind când palide, când strălucind orbitor. Au trecut astfel circa 10 minute. Pe neaşteptate, mi-a venit ideea să aprind şi să sting consecutiv, cu repeziciune, una după alta, luminile exterioare ale terenului şi apoi cu o lanternă deasupra capului, am început să alerg spre acele obiecte. Doream astfel să semnalizez obiectelor necunoscute. Am ajuns doar la câţiva paşi, când am observat că puterea luminilor s-a intensificat faţă de început, după care culoarea acestora a de-

venit albă ca untul. Cele două puncte de lumină s-au mişcat foarte încet, s-au ridicat ceva mai sus şi urmând o linie aeriană orizontală, au zburat lin şi direct spre mine, păstrând cu precizie distanţa dintre ele (Fig. 7). Cum luminile se apropiau din ce în ce mai mult, era clar că un uriaş mecanism (sau obiect) zbura deasupra mea, fiindu-mi totuşi imposibil să-i definesc forma. Dar un lucru era absolut sigur: cele două surse luminoase iradiau o lumină atât de puternică, încât ar fi putut asigura iluminarea unui stadion. Luminile păreau a porni din interiorul unor enorme tuburi rotunde (sau conducte) şi împrăştiau aerul orizontal înaintea lor. Când au ajuns exact deasupra mea, la vreo 400 m înălţime, nu am mai putut vedea nimic altceva decât cele două reflectoare. Probabil că ceva le lega, deoarece foarte aproape de aceste tuburi se afla o „lampă" de un roşu închis. Au zburat pe deasupra mea cu un zgomot abia perceptibil, ca un bâzâit fin şi discret. A fost o experienţă înfricoşătoare şi bizară. În circa 3 minute au traversat cerul şi au dispărut în direcţia Sud–Vest. Am început observarea celor două lumini la ora 19:05, iar la ora 19:20 au dispărut.

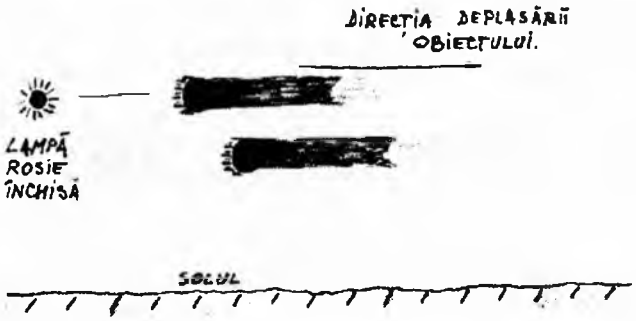

Fig. 7. Salonta, 23 februarie 1978.

– *27 august 1992*. Era o seară senină fără vânt şi cu un cer transparent. Ora locală 22:21. Observam stelele când, în direcţia est – sud-est, în apropierea constelaţiei Pegas, lângă steaua Markhab, a apărut brusc un obiect zburător de un galben şters şi emiţând un zgomot fin. Obiectul, de formă puţin alungită, părea a se apropia în direcţia privirii mele, după care a luat imediat o traiectorie orizontală, la o înălţime de circa 30°. Socotind din acest moment, a executat pe o distanţă de circa 70° o mişcare uniformă, în linie dreaptă, deplasându-se cam cu 10° în 5 secunde (Fig. 8). Bâzâitul fin creştea gradat transformându-se în zgomot, intensitatea luminii se mărea de asemenea, iar culoarea devenea roşie-portocalie. Am orientat telescopul Zeiss – care măreşte de 52 de ori – către obiect. (Fig. 9) Acesta avea forma unei capsule, iluminat pe întreaga sa suprafaţă şi zbura ocupând jumătate din câmpul vizual. Sunctul pe care îl emitea începuse să devină supărător pentru ureche, zgomotul estompat transformându-se asemenea tonului răguşit al unui tunet asurzitor. Apoi, a căpătat o formă sferică, semănând cu un glob înconjurat de ceaţă, ascunzându-se ca într-un fel de halou. La câteva clipe după aceasta, luminozitatea sa a atins apogeul, strălucind viu ca Luna aflată în primul pătrar. După care părea a se micşora, distingându-se pe suprafaţa sa 8-10 lămpi sau ferestre mici. Începând din acest moment, am privit obiectul străin cu ochiul liber. Apariţia sa, ca şi zgomotul pe care îl emitea, a avut un efect multiplu. Luminozitatea obiectului a început să se diminueze rapid, iar zgomotul i se micşora de asemenea. Obiectul zburător s-a întors şi s-a îndepărtat cu viteză, făcând un viraj de 140° de la stânga spre dreapta. Din momentul întoarcerii a mai parcurs circa 15°, după care a dispărut brusc. Întreaga observaţie a durat aproape un minut. Am considerat înălţimea obiectului la 3 km de suprafaţa pământului, iar lungimea traiectoriei am estimat-o ca fiind de 85°. Luminozitatea, sunetul, schimbarea formei, rapida deviere a direcţiei de de-

plasare, cât şi dispariţia obiectului, nu cred că aparţin unui obiect pământesc, cu atât mai puţin nu a fost un fenomen de origine naturală. Mai multe sute de oameni au sesizat zgomotul ireal de puternic, mulţi dintre ei au ieşit din case şi au fost martorii acelei lumini neobişnuite, orbitoare, venită parcă de dincolo de realitate...

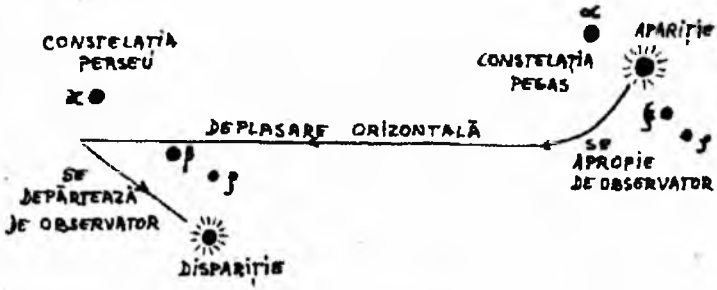

Fig. 8. Salonta, 27 august 1992. (1)

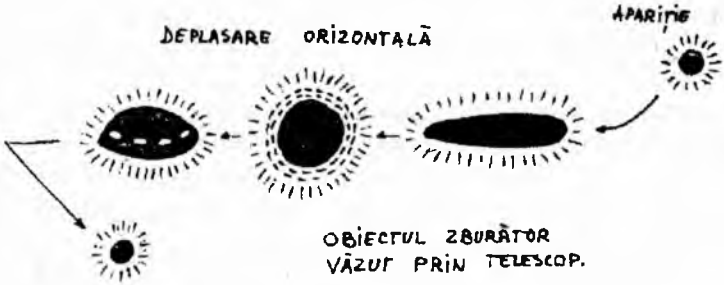

Fig. 9. Salonta, 27 august 1992. (2)

Dar faptele nu se opresc aici. În aceeaşi seară de 27 august 1992, taximetristul D.S., locuitor tot din Salonta, judeţul Bihor, a trăit o experienţă pe care o descrie cu următoarele cuvinte:

„Aveam un client pe care trebuia să-l transport în zona de est a oraşului Salonta. Era o vreme plăcută, fără vânt. La ora 22:28, atenţia mi-a fost atrasă de un zgomot ciudat. Privind afară din maşină, în direcţia zgomotului, am observat o lumină de un roşu întunecat, care se deplasa pe cer dinspre satul Ianoşda spre Salonta, în direcţia nord-est–sud. Mi-am oprit maşina şi am privit ce se întâmplă. Cum a ajuns în apropierea Salontei, corpul ceresc şi-a schimbat traiectoria într-un unghi de 90°. Mă aflam atunci cam la 2 km de el. (Fig. 10) După viraj s-a apropiat de noi, dimensiunile sale crescând vizibil. Am intrat în panică şi am strigat: «Aceasta este o maşină care cade!» Din reflex, am întors cheia în contact, deoarecem aveam impresia că obiectul avea ca ţintă propria mea maşină. În momentul aprinderii, obiectul a încremenit de parcă ar fi fost bătut în cuie, planând deasupra pământului la o înălţime de cca 40 m. M-a fulgerat gândul că acesta nu poate fi un avion... Toată suprafaţa lui era luminată, iar culoarea roşie «fierbea» în diferite nuanţe. Obiectul era perfect sferic, cu diametrul de 3-4 m şi a executat o întoarcere inversă acelor de ceasornic în jurul axului său vertical. A mai planat cam două secunde într-un singur loc (în acest răstimp am înaintat cu autoturismul circa 10 metri), după care a început să păleească, iar după alte 10 secunde lumina i s-a stins, oprindu-i-se şi efectul sonor. După aceasta, s-a instalat o linişte deplină, iar în locul obiectului se vedea numai cerul înstelat. Evenimentul acesta cu totul ieşit din comun, care ne-a înspăimântat pe mine şi pe clientul meu ocazional, nu a ţinut mai mult de o jumătate de minut. Am discutat încă în aceeaşi seară cu un paznic de câmp din apropiere, care susţinea că în jurul orei 22:21 a văzut un obiect zburător ciudat având forma unei pălării."

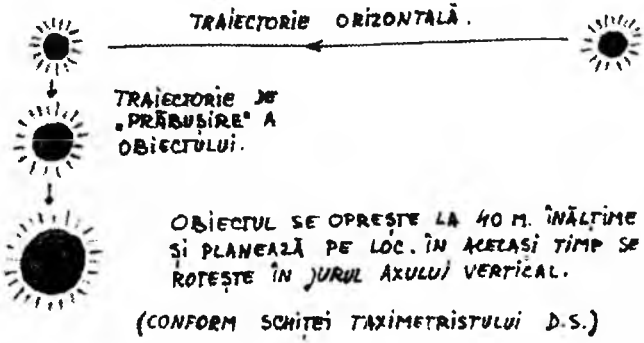

Fig. 10. Salonta, 27 august 1992. (3)

— *19 septembrie 1992.* În noaptea aceea de sâmbătă, liniștită și curată, observând stelele, am zărit la ora 23:28, în direcția constelației Fornax (Kemence = Cuptor), un obiect luminos sub formă de stea, de culoarea roșu-portocaliu. Îi comparam strălucirea cu mai puțin îndepărtatul Saturn, considerându-l la magnitudinea zero. Imediat am realizat că atunci și acolo nu putea fi nici un corp ceresc cunoscut, deci nici stea și nici constelație nu putea fi. Cu toate acestea, pe coordonata 2h 30m – 30°, nemișcat într-un singur loc, plana ceva cu 5° deasupra orizontului și vibra cu o lumină intermitentă, asemănător stelelor de pe firmament. (Fig. 11) După o jumătate de minut, am ridicat micul meu telescop portabil de 8 x 30 și l-am dus la ochi ca să pot observa cu mai multă atenție, deoarece cu ochiul liber părea de mărimea unui punct. Până să pot privi prin obiectiv, am observat

stingerea neașteptată a obiectului. Acesta se afla probabil la 3 km de mine și la 1 km deasupra pământului. Am efectuat această observație de la Stația de Purificare a Apei din partea de vest a orașului.

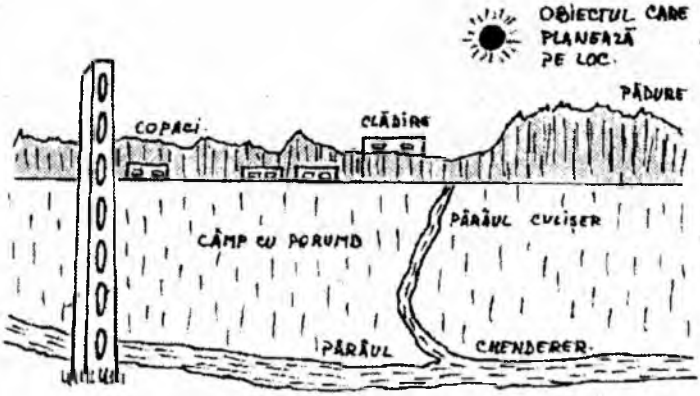

Fig. 11. Salonta, 19 septembrie 1992.

– *29-30 mai 1993.* În noaptea aceea am fost de serviciu la Stația de Purificare a Apei. Exact în direcția vest, deasupra graniței românești, am observat, la 1 km distanță, o lumină neobișnuită, un punct arzător și roșu. Era ora 23:40. Plana la o distanță de cca 10 km de mine, fără nici un sunet. Nu făcea nimic altceva decât staționa. Mi-am luat telescopul de 8 x 30 ca să-l observ. Nici acum nu se schimba nimic, dar după o jumătate de minut, în mod neașteptat, obiectul a strălucit la -5 magnitudine (întrecând strălucirea lui Venus) și fără să-și fi schimbat poziția, s-a stins (ca atunci când deconectăm un bec). Diferite avioane circulau nestingherite în

continuare la 6-10 km altitudine, pe acelaşi culoar aparent cu obiectul care plana. Acesta rămânea nemişcat la 5° deasupra orizontului.

Un scurt comentariu pe marginea celor de mai sus. Evident, observaţiile lui Kósa-Kiss Attila din Salonta, poartă în mod incontestabil girul responsabilităţii şi competenţei. Acest martor este unul din miile de observatori necunoscuţi de pe teritoriul României, care au avut prilejul să asiste, în nopţile sau în zilele senine, la manifestările unor ciudate fenomene aeriene. Meritul lui Kósa-Kiss Attila este acela de a-şi fi notat cu grijă, de fiecare dată, amănuntele observaţiilor sale, acestea putând fi redate mai târziu cu ajutorul memoriei hârtiei, la care s-a adăugat seriozitatea martorului.

Dar întrebarea esenţială care se pune aici şi acum ar fi următoarea: *Oficialii observatoarelor noastre astronomice din diferitele oraşe ale ţării nu văd niciodată nimic?* Oare miile de observatori particulari din această ţară – sau milioanele din întreaga lume – au fost victimele unor halucinaţii sau iluzii optice? Poate că, într-adevăr, este momentul ca oamenii de ştiinţă – adevăraţii oameni de ştiinţă – să se pronunţe în legătură cu toate aceste observaţii insolite, ieşite din comun. Poate că e cazul să aflăm în sfârşit dacă suntem cu toţii dezechilibraţi psihic, sau am văzut cu adevărat ceva care merită atenţia cuvenită. Aceasta, evident, numai dacă ei, oamenii de ştiinţă ai zilelor noastre, vor fi capabili să se lepede de prejudecăţile care-i caracterizează. Altfel, adevărul nu poate fi evaluat la justa sa valoare. Şi să nu uităm că adevărul este *întotdeauna unul singur!*

Altfel, nu-mi rămâne decât să spun: ferească Dumnezeu ca cercetarea ufologică să încapă pe mâna „oamenilor de ştiinţă“...

4

ÎNTÂMPLĂRI STRANII LA MIJLOCUL LUI AUGUST 1993

Motto:
Pentru cine ştie să vadă, coincidenţele poartă veşminte de lumină. (p.197)

În intervalul 13-17 august 1993, au avut loc în România, în trei locuri diferite, o serie de evenimente extrem de ciudate. Îmi este destul de dificil – chiar şi acum după ce s-a scurs ceva vreme şi după ce impresiile ori concluziile s-au „decantat" oarecum – să afirm dacă există sau nu vreo legătură între întâmplările de atunci. Poate doar faptul că ele ar putea fi ataşate cu destulă uşurinţă cazuisticii româneşti – şi aşa destul de bogată – a fenomenologiei O.Z.N. Mai trebuie spus că au fost implicate în acele evenimente mai multe zeci de persoane.

Am mai scris deja despre toate acestea, atât într-o serie de articole apărute în presa românească, cât şi în cartea *Enciclopedia observaţiilor O.Z.N. din România (1517-1994)*. Am găsit necesar să recuperez toate amănuntele, pentru a încerca o evidenţiere a unor fapte de maximă stranietate, petrecute într-un scurt interval de timp. Cititorul va avea astfel prilejul să judece singur asupra celor cuprinse în acest capitol. Şi tot singur să ajungă la propriile lui concluzii...

Familia Popa este compusă din trei membri: Costin, inginer, 52 de ani, Mariana, 45 de ani, economistă, soţia lui Costin, şi fiica lor, Diana, 22 de ani, studentă la Bucureşti la o facultate de stat cu profil tehnic. Ei locuiesc în municipiul

Ploieşti, capitala judeţului Prahova, şi la mijlocul lunii august s-au hotărât să petreacă un sfârşit de săptămână la ţară, în apropiere de Telega, Câmpina.

Aşadar, în după-amiaza zilei de vineri, 13 august 1993, şi-au scos automobilul din garaj şi au plecat mai întâi spre sud, în comuna Puchenii Mari, pe şoseaua spre Bucureşti, unde aveau de îndeplinit o obligaţie de familie. Au întârziat acolo mai mult decât îşi propuseseră iniţial, iar la plecare, ca să scape de aglomeraţia Ploieştiului, au ocolit pe şoseaua de centură ce trece pe lângă marele Combinat Petrochimic de la Brazi şi s-au încadrat pe drumul din nordul oraşului ce duce spre Câmpina.

Aveau să trăiască în seara aceea liniştită şi senină de vară o aventură terifiantă, pe care nu o vor uita chiar atât de uşor.

Se înnoptase binişor atunci când se apropiaseră de destinaţie. Se abătuseră din şoseaua naţională şi străbăteau o zonă ceva mai pustie aflată între sate, fără case sau alte lumini în împrejurimi.

La un moment dat, motorul maşinii se opreşte, iar farurile se sting. Costin, care se afla la volan în acel moment (toţi trei au carnete de conducere), parchează pe marginea şoselei, coboară şi saltă capota maşinii. (Se pare că prima lui impresie inconştientă din acele momente a fost o linişte nefirească ce domnea în jur. Un fel de tăcere adâncă, densă, ca de mormânt!). Îşi dă seama că nu şi-a luat lanterna din torpedoul maşinii şi se întoarce apucând-o din mâna soţiei sale. O îndreptă spre motor şi o aprinse cu gândul de a depista defecţiunea. În acel moment, mâna dreaptă, cea cu lanterna, îi fu străbătută de un „puternic şoc electric". Lanterna căzu la pământ şi rămase aprinsă între roata din faţă a maşinii şi picioarele lui. Costin era atât de mirat de ceea ce i se întâmplase, încât rămase ţintuit locului, uitându-se contrariat în jos. Era parcă paralizat de teamă şi nu scotea nici o vorbă... Soţia şi fiica, rămase în maşină, au început să-l întrebe contrariate: „Ce-i dragă? Ce s-a întâmplat? Vor-

beşte!". Dar el nu le putea răspunde. Ce să le spună? Că *l-a curentat lanterna*?!? Ar fi părut cel puţin ridicol.

Apoi, cele două femei au coborât îngrijorate din maşină şi l-au luat din nou la întrebări. A fost nevoit să recunoască jenat şi încurcat: „Când am aprins lanterna, m-a curentat foarte rău până la umăr!" Soţia sa, mai „curajoasă", a luat o batistă şi ţinând-o în mână, a apucat lanterna căzută la pământ. A stins-o şi a aprins-o de câteva ori, apoi a îndepărtat batista şi a ţinut lanterna aprinsă în mână. *Lanterna nu mai curenta*! Au căzut cu toţii de acord că, ceea ce lui Costin i se păruse a fi curent electric, nu a fost de fapt decât un junghi puternic datorat amorţelii umărului şi mâinii în timp ce conducea maşina...

Toţi trei s-au aplecat deasupra motorului încercând să vadă dacă nu cumva s-a desprins vreo legătură de la acumulator. Totul părea a fi în perfectă ordine.

Dar, dintr-o dată, s-a iscat un curent de aer violent, care i-a izbit atât pe ei, cât şi maşina. „A fost ca un pumn nevăzut care ne-a lovit pe toţi" – mărturiseşte inginerul Costin Popa. „Un zid de aer ne-a lovit scurt şi ne-a clătinat" – spune soţia sa. După care pacea, aceeaşi linişte adâncă şi nefirească, s-a aşternut din nou peste împrejurimi. Nu au auzit nici un fel de zgomot şi totul a durat mult prea puţin, pentru ca vreunul dintre ei să reacţioneze în vreun fel...

Atunci au văzut ceva care i-a înspăimântat. Pe partea dreaptă a şoselei, în dreptul unor tufişuri şi aflat cam la 25-30 de metri depărtare de ei, se afla *un ecran de ceaţă lăptoasă care pulsa*. Avea o formă aproximativ dreptunghiulară, cu lungimea de circa 10 metri şi înălţimea de 2,5-3 m şi părea că se afla la vreo jumătate de metru deasupra ierbii. Lumina era alb-gălbuie.

Nu au stat prea mult pe gânduri. Costin a trântit repede capota şi au intrat cu toţii în interiorul maşinii, cu gândul să plece repede de acolo. Uitaseră că motorul nu funcţiona...

Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să privească în noapte la ciudatul spectacol ce li se oferea și să spere că va mai veni și o altă mașină care „să-i salveze".

Au stat așa cam 18-20 de minute. În timpul acesta nu s-a mai întâmplat nimic deosebit: nu au auzit nici un zgomot, nu au simțit nici un fel de efect termic. Dar au început să se întrebe dacă nu cumva vor fi „răpiți de O.Z.N.-uri". Citiseră câte ceva în presa din ultima vreme despre acest subiect, făceau tot felul de supoziții și chiar începuse să le fie teamă. Dar nu o arătau, încurajându-se cum puteau unul pe altul. În răstimpul acesta, *ecranul lăptos* pulsa, luminozitatea lui alb-gălbuie mărindu-și și micșorându-și intensitatea, la un interval de 2-3 secunde.

După un timp care li s-a părut nesfârșit de lung, dar care, în fapt, nu a depășit 20 de minute (în urma verificărilor făcute cu cronometrul), „ecranul" a început să se deplaseze lent spre stânga, alungindu-se și subțiindu-se. Părea a se mișca pe un arc de cerc imaginar, păstrând aceeași distanță față de mașina în care se găseau. Când a ajuns în fața lor, de-a latul șoselei se mai afla o bandă îngustă de lumină de vreo 30 de metri lungime și numai un metru lățime. A rămas acolo nemișcat „până în două minute", după care „a început să se stingă". În mai puțin de zece secunde, deasupra drumului se mai afla „un ou de lumină lung de trei metri și lat de doi". Acesta a devenit foarte strălucitor și brusc, s-a înălțat în noapte, dispărând fără zgomot. În mai puțin de douătrei secunde nu se mai vedea nimic...

Imediat, au putut să pornească mașina ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Evident, au plecat de acolo în mare grabă. Peste alte 10-15 minute ajungeau la prietenii lor, la destinație. Era ora 22:35 și apreciau că „aventura lor" nu durase mai mult de 30-40 minute.

Mai întâi, gazdele i-au luat puțin peste picior: „Ați promis că veniți după-amiaza, iar voi sosiți noaptea!" Dar cei trei nu reacționau în nici un fel la glume sau ironii. Tăceau în mod inexplicabil, aveau fețele albe ca varul și tremurau

de parcă le era frig. Atunci prietenii lor s-au speriat şi ei: „Ce s-a întâmplat cu voi? Aţi făcut vreun accident? Aţi omorât pe careva? Aţi fugit de la locul accidentului? Ce s-a întâmplat, povestiţi-ne?!“ După care, familia Popa din Ploieşti le-a povestit prietenilor lor tot ce li se întâmplase pe drum...

Aceştia, nu păreau a fi foarte miraţi de întâmplare. În zona lor circulau în ultima vreme tot soiul de poveşti ciudate, cu lumini stranii care şe tot învârteau noaptea printre coamele dealurilor sau printre pomii din grădinile oamenilor, cu locuri circulare de iarbă pârjolită unde „noaptea jucau ielele“, iar animalele din grajduri se agitau uneori brusc, fără un motiv anume. Pentru oamenii locului, toate întâmplările acestea erau un fel de curiozităţi, despre care parcă mai auziseră povestindu-se din bătrâni...

Cât despre membrii familiei Popa din Ploieşti, aceştia au rămas cu regretul că de atunci nu şi-au mai regăsit lanterna, pe care au pierdut-o în noapte. Dar au câştigat o experienţă pe care nu o vor uita niciodată.

Despre un eveniment foarte asemănător, petrecut cu circa două decenii în urmă, am amintit şi în cartea *Cazuri O.Z.N. în România. S-a întâmplat mâine!*, p. 107-110. Este vorba de aventura familiei doctorului Antalfy Andrei din comuna Răstolniţa, jud. Mureş, din noaptea de 9 spre 10 septembrie 1974.

Ziarul *Evenimentul Zilei*, nr. 349 de luni, 16 august 1993, anunţa chiar pe prima pagină: „Vineri noaptea, la ora 01:56, sistemele radar de la Otopeni au înregistrat patru obiecte zburătoare neidentificate ce evoluau la mică altitudine“. Şi, după ce specifică faptul că „Acestea au emis timp de 30 de minute semnale luminoase verzi şi roşii“, articolul în cauză mai menţionează:

„(...) Două O.Z.N.-uri erau orientate pe direcţia sud–est, sud–vest, iar celelalte două pe direcţia nord–est, nord– vest.

Conform declarațiilor înregistrate pe bandă magnetică ale unei persoane aflate în turnul de control al aeroportului, obiectele au fost mai întâi înregistrate pe ecranele radar de apropiere sub forma unei «pete». La acea oră nu era prevăzut nici un zbor sau exercițiu aerian. În scurt timp, obiectele au devenit vizibile cu ajutorul binoclului. Au fost observate deplasări parabolice, combinate cu o permanentă dispunere în plan înclinat ale celor patru O.Z.N.-uri. Rămase grupate în această poziție, au început să emită semnale luminoase de culoare verde și roșie. Distanța dintre cele patru apariții și observatori a fost apreciată la 8-10 km.

Comandantul adjunct al aeroportului a refuzat să comenteze evenimentul, precizând că intră sub incidența secretului militar și de serviciu. Unii membri din forțele de securitate ale aeroportului au precizat că personalul de serviciu al turnului de control le-a semnalat prezența O.Z.N.-urilor."

Dacă știrea aceasta este reală, s-ar putea pune aici cel puțin o întrebare: Au cunoștință și se ocupă într-adevăr la noi anumite organisme militare de evenimente de acest fel? A fost o vreme când astfel de întrebări mi se păreau jenante, atât pentru mine, cât și pentru cei – persoane ipotetice, de altfel – cărora le puneam. Dar astăzi, mă mai întreb și altceva: Jenante pentru cine, de vreme ce „câinii latră, caravana trece"?

„(...) Se ridica în sus 20 de metri și după aceea venea până în vârful porumbului. Sărea ca mingea, dar nu atingea pământul. Totul se întâmpla foarte încet. Mi-am amintit că am citit că «ei» fură oameni. Mi-am adus aminte că am lăsat copilul acasă. Ce se făcea el fără noi? Și atunci am rupt-o la fugă. Și acum se înfioară pielea pe mine (...)"

Cuvintele acestea, reluate dintr-o declarație mai amplă, fac debutul uneia dintre cele mai stranii întâmplări desfășurate în ultimii ani în România.

Soții Marian și Iuliana Enache ieșiseră pe câmp în noaptea aceea senină și liniștită de vară, ca să-și ude straturile de

varză. Montaseră motorul electric pentru udat și după ce acesta a început să „toarcă“ domol, s-au întins pe pământ așteptând să-și termine treaba și să se reîntoarcă acasă. Se găseau cam la 1 km de marginea Satului-Nou, comuna Grădinari, jud. Olt. Era o liniște deplină, așternută peste osteneala unei zile obișnuite de trudă. Nu se simțea nici o adiere de vânt și acum, după ce se lăsase întunericul, arșița de peste zi se mai ostoise parcă...

Aceste clipe de tihnă și pace aveau să fie însă întrerupte brusc de o lumină vie, puternică, venită de niciunde, pe care Iuliana a observat-o prima: „Mariane, ce-i cu steaua aia?“ Dinspre zăvoiul de la Voicești se „rostogolea“ spre ei o enormă și înfricoșătoare „minge de foc“. Sălta ușor, ca un fulg, împrăștiind peste întreaga vale o lumină puternică, ușor albăstruie. Era ora 22:45, în seara zilei de luni, 16 august 1993.

(Trecuseră exact trei zile de la derularea evenimentelor de lângă Câmpina, jud. Prahova și de pe Aeroportul Internațional București-Otopeni. În dimineața aceleiași zile de 16 august, *Evenimentul Zilei* publicase articolul despre povestea de la Otopeni. Dar, după cum aveam să constat în timpul anchetei desfășurate în zonă, nici unul din martorii implicați în evenimentele de la Grădinari nu a știut de acest lucru. Ziarele nu ajunseseră încă la ei și nici nu erau interesați de asemenea povești.)

„Lumina“ părea că se îndreaptă încet spre cei doi, venind dinspre nord, din județul vecin, Vâlcea. Marian s-a dezmeticit primul: „Hai, că murim!“. A demontat în mare grabă motorul, l-a luat în brațe cum a putut și au rupt-o la fugă spre sat. Călcau anapoda peste brazde și gropi. fără să le mai pese de nimic. Erau atât de îngroziți, încât au uitat cu totul de automobilul de teren „Aro“ cu care veniseră pe câmp. (Marian este de meserie șofer.) Mașina a rămas în noapte, cu portierele deschise...

Soții Enache s-au îndreptat deci îngroziți spre sat, având permanent în spatele lor lumina aceea puternică apărută de

aiurea în seninul nopții liniștite de vară. Se gândeau la familie, la copilașul de aproape un an care-i aștepta acasă și poate la faptul că n-o să-l mai revadă niciodată. După ce au parcurs aproape 1 km, fugăriți de spaimele tenebrelor, au ajuns în sfârșit la capătul satului. Aici, pe o bancă aflată în fața casei familiei Cepăreanu, se aflau trei elevi de 16 ani: Ilie Liviu Dumitru, Daniela Cepăreanu și Adina-Elena Zâmbroianu. Aflaseră de la radio că în nopțile acelea puteau vedea „ploi de stele", iar acum pândeau cerul înstelat. Brusc, din întuneric le-au apărut două „fantome" care gâfâiau înspăimântate.

Iată ce afirmă Ilie Liviu Dumitru despre acest moment: „(...) am observat împreună apariția din întuneric a vecinului nostru Marian împreună cu soția sa. Aceștia erau foarte speriați de ceea ce spuneau ei că văzuseră. Păreau lucizi, cred eu nefiind influențați de nimeni. Cei doi au început să ne povestească foarte agitat, suprapunându-și vocile. La început nu am înțeles nimic: «Am văzut o stea... care sărea pe câmp!...» Noi am început să râdem de cele spuse de ei, nedându-le crezare."

Văzând că nu prea sunt crezuți de către cei trei tineri, soții Enache intră în curtea profesorului Nicolae Cepăreanu, care precizează: „(...) Mă pregăteam să mă culc și deodată a apărut nepotul meu Marian împreună cu soția Iuliana, foarte speriați și cu motorul (pompa) de irigat în brațe, venind de la grădină. Marian îmi zice: «Hai să vezi... ce n-ai văzut în viața matale». Atunci am scos mașinadin curte și am plecat în vale la grădină, împreună cu Daniela, fiica mea, Liviu, un băiat din sat, Adina, nepoata mea, cu Marian și Iuliana."

S-au înghesuit deci cu toții în mașina profesorului. În continuare, martorii acelei nopți de neuitat afirmă:

Ilie Liviu: „Profesorul Nicu Cepăreanu, dându-și seama că e un fapt deosebit, a hotărât aproape instantaneu să mergem în acel loc. Atmosfera era veselă, cu excepția celor doi care văzuseră acea «sferă luminoasă». Am deschis porțile,

domnul profesor a scos automobilul din curte, după care ne-am urcat toţi şase. A urmat un slalom cu maşina printre gropile din islaz, după care, tot în mers, am observat că orizontul dinspre nord era foarte luminat. A urmat o oarecare panică din partea lui Marian şi a soţiei sale. Între timp, autoturismul s-a oprit, toţi am coborât şi ne-am suit pe pragurile lui. La început s-au observat ca «nişte reflectoare» care răspândeau lumina în toate părţile. Mai erau şi nişte lumini micuţe în locuri unde nu exista linie de electrificare."

Daniela Cepăreanu: „(...) Totul era luminat ca ziua. Chiar şi drumul dintre porumbi, altădată întunecat, acum se vedea uşor... Pe cei doi, venind şi ei cu noi, i-a apucat din nou frica (în special pe Iuliana). Marian, soţul ei, mai «bărbat», se urcase pe portbagajul maşinii şi de acolo scruta orizontul."

Ilie Liviu: „Eu i-am propus domnului profesor să facă o aprindere a farurilor autoturismului."

Adina Zâmbroianu: „Ne-am oprit în capul locului unde cei doi udaseră. Pe câmp era o lumină pală. Unchiul Nicu a aprins de trei ori farurile maşinii. Atunci, în zare s-au văzut trei lumini, cu una deasupra roşie, ce veneau spre noi, pe deasupra porumbului."

Daniela Cepăreanu: „Deodată am văzut un «sistem» luminos apropiindu-se de noi peste lanurile de porumb. Când am văzut şi minunea asta, am cam început să trecem de la o culoare la alta, asemenea cameleonilor, şi dinţii noştri «dansau»."

Profesorul Nicolae Cepăreanu: „Fiind atenţi, am observat că în direcţia noastră venea un obiect fără contur (probabil nu-l distingeam noi), dar în vârf avea ca un girofar de dimensiune mai mare, având o lumină roşu aprins, apoi existau două lumini laterale de aceeaşi dimensiune care se activau pe măsură ce avansau spre noi... (Fig. 12) Am luminat cu farurile spre obiectul respectiv (fază lungă, fază scurtă) şi am observat că măreşte viteza spre noi."

Ilie Liviu: „Din acel moment s-au ridicat din dosul unei denivelări, noi aflându-ne undeva mai jos, trei lumini coli-

neare, nu mai ştiu ordinea, dar una era albastră, alta galbenă şi cealaltă verde. Nu i-am zărit conturul din pricina distanţei la care ne aflam, aproximativ 400-500 m. A urmat o propunere din partea mea de a merge să vedem mai îndeaproape. Am fost refuzat categoric de către toţi, ziceau că «să nu murim ca proştii». Peste câteva momente, obiectul respectiv a început să realizeze o mişcare în linie dreaptă exact spre noi."

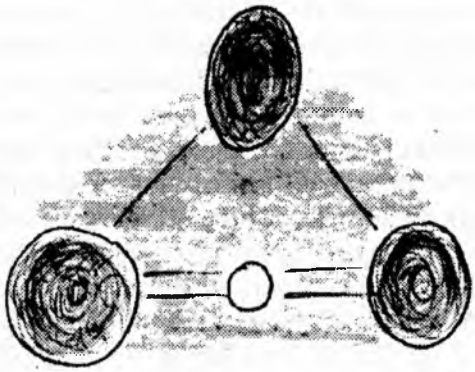

(CONFORM SCHIŢEI PROF. NICOLAE CEPĂREANU)

Fig. 12. Grădinari, jud. Olt, 16 august 1993.

Dacă, iniţial, fuga celor doi soţi din câmp şi sosirea lor precipitată la marginea satului ar putea părea o farsă şi dacă am socoti aceasta ca o primă fază a evenimentelor desfăşurate în noaptea aceea, atunci o a doua fază, cuprinzând cele ce au urmat, ar putea avea mai multe şanse de credibilitate. Evident, în primul rând pentru că sunt deja implicaţi mai mulţi martori: celor doi li se mai adaugă încă patru şi cu toţii asistă în grup şi din aceeaşi poziţie, la manifestările unor fenomene inexplicabile care le întărâtă curiozitatea şi îi înspăimântă deopotrivă. Şi în al doilea rând, pentru că se pare că acesta este momentul în care un alt martor ocular

observa la rându-i, cu totul independent de grupul celor şase aflaţi deja pe câmp, fenomenele respective. În acest sens, iată ce declară Stana A. Constantin, 58 ani, economist pensionar:

„În seara zilei de 16 august 1993 (...) ieşind în curte şi în grădină unde aveam legate în timpul nopţii calul şi vaca, am observat o lumină puternică, către miazănoapte şi am mers în capul viei, de unde începe lanul de porumb. Uitându-mă peste porumb, am văzut această lumină puternică, rotundă ca soarele, în diametru de 3-4 m sau chiar mai mult, care juca în stil galopant, lăsând impresia că vine către mine. La un moment dat am simţit o teamă (fizică) de mi s-a ridicat părul în cap şi iniţial am vrut să plec, închinându-mă şi zicând că a venit sfârşitul lumii. Tot atunci au apărut deasupra acestui corp rotund alte trei lumini: una verde-albăstruie, în partea stângă, una roşiatică precum soarele când răsare, iar alta galben spre roşiatic în partea dreaptă, ce juca în stil galopant o dată cu cea dintâi, având impresia că vine spre mine. După aceea s-a luminat toată valea şi îţi făcea impresia că este ziuă. Aceste trei lumini de culori diferite, cea verde-albăstruie se stingea din partea stângă şi se aprindea între celelalte două, după care din nou revenea la locul iniţial. Înspăimântându-mă, m-am întors în casă să mă culc. După ce m-am culcat am stat treaz circa două ore făcându-mi fel de fel de gânduri, după care am adormit."

Să ne reîntoarcem însă pe câmp, acolo unde se derula uimitoarea aventură a celor şase plecaţi cu automobilul. Iată ce spun ei:

Prof. Nicolae Cepăreanu: „Atunci am renunţat, am întros maşina, ne-am urcat toţi şi am plecat spre sat."

Ilie Liviu: „În momentul acela, toţi au sărit pur şi simplu în autoturism vociferând – «să fugim!»".

Daniela Cepăreanu: „Într-o nebunie totală, ne-am «aruncat» pur şi simplu în maşină şi, întorcând printr-un lan de lucernă, am pornit în trombă spre casă. N-am ajuns acasă, ci

doar până la prima casă din sat. Acolo se afla o fântână. Ne-am suit cu toţii pe ea şi încercam să mai observăm ceva."

Prof. Nicolae Cepăreanu: „Ne-am urcat pe fântână cu toţii, ne-am uitat spre obiectul respectiv, dar nu se mai vedea nimic. În schimb, am observat mai la distanţă, spre pădurea altei comune (zăvoiul de la Voicești), trei lumini: una albă, una verde şi una roşie, care-şi măreau forma şi apoi se micşorau la intervale de timp. Menţionez că obiectele se aflau pe digul lacului de acumulare. Am rămas acolo cred că o oră şi jumătate, timp în care luminile persistau, iar deasupra lacului de acumulare au apărut spontan lumini (zic eu, parcă ieşeau din apă) puternice, ca de neon, dar de altă culoare."

Daniela Cepăreanu: „Pe lacul din apropiere au apărut nişte lumini, mai bine zis o lumină asemănătoare unui far. Nu se vedea nici o sursă din cauza digului, ci doar lumina albă care parcă «izvora» din apa lacului."

Ilie Liviu: „În direcţia nord–est, în barajul din apropiere se vedea o lumină tot aşa de strălucitoare, dar după un minut a dispărut."

Prof. Nicolae Cepăreanu: „Le-am urmărit mai mult timp împreună, apoi la ora 01:15, în noaptea de 16 spre 17 august, am renunţat (dar luminile continuau să joace *pe lac*, schimbându-şi poziţia)".

Aşadar, conform mărturiilor scrise ale celor implicaţi, cam aşa s-au petrecut lucrurile la Satul-Nou, comuna Grădinari, judeţul Olt. Cred că evenimentele de atunci ar putea fi departajate în trei faze sau etape distincte:

În *prima etapă*, se încadrează observaţia celor doi soţi Enache, izolaţi în câmp, groaza subită care i-a cuprins în faţa necunoscutului şi fuga lor disperată spre sat, având permanent undeva în spatele lor o lumină stranie care-i scotea din minţi.

În *a doua etapă*, asistă la desfăşuarea evenimentelor toţi cei şapte martori implicaţi, împărţiţi în două grupe distincte,

care fac observații din două puncte diferite: pe de-o parte grupul celor șase înghesuiți în mașina profesorului, care se deplasaseră în câmp, pe de altă parte economistul Stana Constantin, din propria-i grădină. Cu toții sunt înfricoșați de ceea ce văd. „Am simțit o teamă (fizică) de mi s-a ridicat părul în cap și inițial am vrut să plec, închinându-mă și zicând că a venit sfârșitul lumii" – afirmă Stana Constantin. „Într-o nebunie totală, ne-am «aruncat» pur și simplu în mașină și, întorcând printr-un lan de lucernă, am pornit în trombă spre casă" – spune Daniela Cepăreanu. Se remarcă deci, în această fază, teama oamenilor și fuga lor din fața necunoscutului, reacții caracteristice și oarecum firești, semnalate adeseori în astfel de situații. Conform testărilor făcute cu cronometrul asupra martorilor, această parte a evenimentelor a avut o durată de minimum două minute și maximum trei minute, deși celor care trăiau intens aceste clipe li s-a părut că timpul se scurge mult mai lent. Acest aspect este de asemenea relevat în situații limită, cum pare a fi și aceea în care se aflau eroii acestor evenimente.

În sfârșit, în *a treia etapă*, cei șase, reîntorși la marginea satului cu spaima în suflet și aflați oarecum „în siguranță", se urcă cu toții pe marginea unei fântâni și de aici asistă, timp de mai bine de o oră, la o altă serie de manifestări luminoase nocturne bizare. Aici, declarațiile martorilor se contrazic puțin: unii au impresia că luminile se reflectă pe suprafața lacului de acumulare, alții că acestea apar chiar din apă, alții că vin din spatele digului care le închidea parțial orizontul... Oricum, se pare că fenomenul și-a continuat manifestările chiar și după ce grupul celor șase martori a renunțat la observații: „apoi la ora 01:15, am renunțat (dar luminile continuau să joace *pe lac*, schimbându-și poziția)" – afirmă profesorul Nicolae Cepăreanu.

Se cuvine să menționez aici două aspecte, tocmai pentru că ele sunt semnificative și caracteristice fenomenologiei O.Z.N. Fac, în acest sens, din nou apel la mărturiile scrise ale observatorilor:

Primul aspect. Daniela Cepăreanu: „În perioada care a trecut de la venirea celor doi înspăimântaţi şi până la plecarea noastră în câmp, câinii n-au încetat să latre". Adina Zâmbroianu: „Tot în perioada în care am făcut observaţia, în sat câinii lătrau (...) apoi au încetat." Iar Stana Constantin afirmă că s-a dus „în curte şi în grădină unde avea legate pe timpul nopţii calul şi vaca", tocmai pentru că i s-a părut că aceste animale dădeau semne de nelinişte nefirească.

Al doilea aspect. Prof. Nicolae Cepăreanu: „Menţionez că nu adia nici un fel de vânt, dar se auzeau pe lac valuri care se izbeau mai tare de mal." Ilie Liviu: „În baraj erau valuri destul de mari, auzind zgomotul lor. Menţionez că în momentul respectiv nu exista nici o intensificare a vântului." Daniela Cepăreanu: „În timp ce ne aflam pe fântână se auzea că erau valuri pe lac, vântul lipsind cu desăvârşire." Adina Zâmbroianu: „Cu toate că vântul nu adia deloc, pe Olt erau valuri foarte mari. Zgomotul lor se auzea până la noi."

După consumarea acestor întâmplări ciudate, în zilele ce au urmat, oamenii locului au dat felurite interpretări celor petrecute. Bătrânii afirmau că ar fi vorba de zmei, spirite sau duhuri negre, diavoli sau „alte lucruri rele". Oamenii în toată firea spuneau, printre altele, că ar fi fost „un război electronic" (ca un ricoşeu cu bătaie în timp al dezinformării masive din timpul evenimentelor desfăşurate în Decembrie 1989). Alţii se gândeau la „arătări dumnezeieşti" sau „vedenii". Tinerii însă – ca întotdeauna, cu mintea mai deschisă – afirmau că nu putea fi vorba decât de O.Z.N.-uri...

Ar fi bine să reamintesc aici că exact în aceeaşi zonă a judeţului Olt s-au mai întâmplat, nu cu mult timp în urmă, alte două evenimente stranii, despre care cei de acolo continuă să vorbească şi astăzi.

Primul face trimitere directă la tradiţiile populare străbune, la magia neagră, stafii, moroi, spiriduşi şi vampiri... Despre o anume bătrână decedată – care la vremea ei se ocupase puţin de vrăjitorie – şi care a fost dezgropată pen-

tru a i se înfige un țăruș în inimă, pentru că spiritul ei malefic și fără de odihnă își continua peregrinările ori aparițiile printre cei vii, îngrozindu-i, s-a scris deja în presa noastră. Evenimentul pare a fi fost autentic și a fost consemnat ca atare, fără a i se putea găsi o explicație logică sau rațională.

A doua întâmplare se referă la un bloc de gheață care, venit de undeva din înaltul cerului, a sfărâmat bucătăria unei gospodării de țară. Evident, acest bloc de gheață s-ar fi putut desprinde de pe aripile sau fuzelajul vreunui avion ce străbătea zona. Numai că oamenii, superstițioși în felul lor, vorbesc despre fel de fel de „lucruri" care le „cad din cer". Oricum ar fi, s-a scris și despre această întâmplare în presa noastră...

Despre „Afacerea Grădinari" s-a scris până acum în cel puțin 12 publicații românești diferite. Ea a încheiat suita unor întâmplări stranii ce s-au derulat la mijlocul lunii august 1993.

Poate că nu este inutil să amintesc aici că în luna aceea s-au mai semnalat diverse evenimente ciudate în zilele de 5, 20, 23 și 29, în județele Vâlcea, Prahova, Bihor și în Munții Rodnei.

5

O.Z.N. – ROMÂNIA, 1994 (I)

Motto:
Civilizaţia noastră, ca oricare alta, este o conjuraţie. (p. 129)

Primele şase luni ale anului 1994 par a fi din nou destul de bogate în semnalări de tip fenomen O.Z.N., diurne sau nocturne, pe teritoriul ţării noastre. Mă voi referi în continuare la mai multe evenimente de acest fel, aşa cum sunt ele menţionate în declaraţiile scrise ale martorilor oculari din câteva localităţi. Fac deci precizarea, de la bun început, că tot ceea ce urmează se bazează pe mărturiile scrise ale unor observatori pe care i-am anchetat personal, fie prin dialog direct cu aceştia, fie prin intermediul corespondenţei.

Arieşan Ramona Nicoleta, elevă de 15 ani din municipiul Cluj-Napoca, afirmă că în noaptea de 1 spre 2 ianuarie 1994, în jurul orei 3:00, neputând să doarmă şi fiind un cer foarte senin şi înstelat, a ieşit pe balcon şi a avut prilejul să vadă „dansul ciudat al unor stele strălucitoare" în apropierea discului lunar. Ceva destul de asemănător i s-a întâmplat şi în noaptea de 5 spre 6 ianuarie 1994, între orele 1:30 şi 2:00. Martora mai afirmă că, în paralel cu aceste observaţii, a avut şi o serie de senzaţii şi „trăiri" ciudate pe care nu şi le-a putut explica. Scrisorii detaliate pe care mi-a trimis-o, i-a adăugat şi două schiţe în creion, destul de naive, care redau mişcările „ciudatelor stele" observate de ea în cele două nopţi.

Doamna Ridzig Ilona, 70 de ani, pensionară din Oradea, jud. Bihor, afirmă următoarele:

„Era pe la începutul lunii ianuarie 1994. Stăteam culcată în pat, cu fața spre geamul nostru de la etajul I. Era aproximativ ora 5:00-5:30 a.m., când am observat o stea de mărimea planetei Venus, foarte strălucitoare, de culoare portocaliu închis, ce se mișca încolo și încoace, dar fără a se deplasa. Dorind totuși să mă conving că nu eu mă mișc, mi-am fixat un punct de reper și am rămas nemișcată, fără a clipi. Astfel, am văzut cum obiectul a început să se miște încet, dar de data aceasta s-a deplasat înspre nord până a dispărut din cadrul ferestrei și nu l-am mai văzut. Toate acestea s-au petrecut în aproximativ 15-20 de secunde, timp în care am stat nemișcată. Cerul era senin, cel puțin în partea pe care am văzut-o. Obiectul a «staționat» în direcția est. Nu am remarcat alte asemenea «stele»."

Îmi exprim regretul că doamna Ridzig Ilona nu a făcut efortul de a se ridica din pat și de a merge la fereastră. Ar fi avut, fără doar și poate, prilejul să povestească mai în detaliu despre fenomenul pe care l-a observat. Dar probabil că, în dimineața aceea de iarnă, vremea era rece, apartamentul era destul de neîncălzit, iar dânsa spera să mai poată „fura" timpului câteva clipe de odihnă...

O altă dimineață de iarnă de la sfârșitul aceleiași luni ianuarie. Evenimentul a fost observat din zona Atelierului Mecanic din cadrul OLTCHIM SA din Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea. Cei doi observatori care au dat declarații scrise au fost: Florea Matei, 33 ani, sudor și Iordache Iulian, 23 ani, lăcătuș mecanic. Am fost ajutat în desfășurarea acestei anchete de domnul Tudor Iosifaru, redactor șef la „Radio Etalon" din Rm. Vâlcea, căruia îi mulțumesc și pe această cale. Redau în continuare câteva extrase din declarația lui Florea Matei:

„În ziua de 28 ianuarie 1994, de dimineață, în timp ce mă aflam la serviciu, pe la ora 7:20, stând în ușa atelierului, un coleg ne-a atras atenția asupra unui avion. Eu când m-am

uitat pe cer, am văzut o lumină galben-roşiatică de mărimea unui bec de iluminat privit din faţă de la distanţă de 2 m, care se deplasa cu o viteză mai mare decât a unui avion. (Fig. 13) Acea lumină nu avea alte forme. Eu am spus

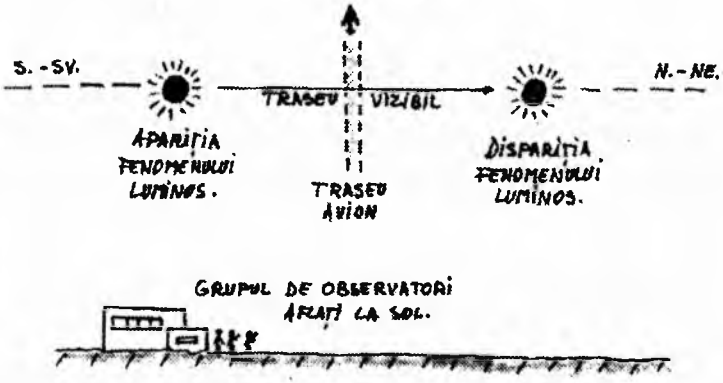

Fig. 13. Râmnicu Vâlcea, 28 ianuarie 1994.

atunci că poate să fie un O.Z.N., dar ceilalţi colegi m-au contrazis. În timp ce noi discutam, în aceeaşi direcţie, de la sud spre nord, a mai apărut o altă lumină identică cu prima, care zbura pe aceeaşi direcţie, avea aceeaşi mărime, aceeaşi culoare şi în timp ce o priveam pe a doua lumină, prima a dispărut brusc. Când m-am uitat mai atent, înainte de a dispărea şi cea de-a doua, am observat un avion care trecuse înaintea celor două lumini din direcţia est spre vest. I se putea distinge forma şi lăsa două dâre de fum în urmă... În acelaşi timp, avea o lumină roşie sub el care semnaliza. Atunci eu am făcut comparaţie între avion şi lumini şi bineînţeles că şi colegii au văzut acest lucru. După circa zece secunde a dispărut şi a doua lumină (când s-a stins se făcea din ce în ce mai mică, până la dispariţie). Toată observaţia cred că a durat 30 de secunde. Observaţia s-a făcut din uşa atelierului mecanic Propenoxid OLTCHIM SA Rm. Vâlcea. Cerul era senin, nu bătea vântul. Luminile se de-

plasau orizontal, de la sud spre nord. Înălțimea era aceea la care zboară un avion care lasă în urmă două dâre de fum. Viteza era de două ori mai mare decât a unui avion. Obiectele au intersectat traiectoria avionului după ce acesta trecuse prin acel punct și traiectoria lor apreciez că era perpendiculară pe direcția de deplasare a avionului. Împreună cu mine mai erau Iordache Iulian și Cobârje Ion, angajați la OLTCHIM Râmnicu Vâlcea."

La rândul lui, Iordache Iulian face următoarele precizări:

„(...) Acel punct luminos, așa cum mi s-a părut mie, avea o lumină puțin cam roșiatică, lăsând în urmă o dâră, dar nu așa de accentuată ca a unui avion. Am privit cum se deplasa, după care a dispărut brusc. (...) Cerul era senin, fără nori, nu bătea vântul.

(...) Mi-am putut da seama că nu avea cum să fie tot un avion. După toate cele văzute, au început discuțiile cu colegii (...)".

Referitor la acest caz – ca și la atâtea altele încă – pun din nou întrebările acelea jenante, care evident că nu convin anumitor autorități: Controlorii de trafic aerian și radarele de la sol, nu au „văzut" nimic? Dar cei care pilotau în acel moment avionul menționat? Avionul acela, în ziua și la ora respectivă, se afla în aer așa... de capul lui? Nu avea un grafic de zbor, nu era urmărit de la sol, nu avea persoane la bord, nu avea nici instalație radar, nu era condus de nimeni, *era un avion fantomă*?!? Și întrebarea esențială, la care cineva, cândva, va trebui să dea totuși un răspuns: Rapoartele câtor astfel de observații zac în seifurile armatei aerului (de la noi și de aiurea) păstrând pe ele terifianta mențiune a ștampilei STRICT SECRET?

Următoarea observație vine din apropierea Bucureștiului și a fost efectuată de domnul Olteanu Nicolae, 40 ani, administrator din Oradea, jud. Bihor. Iată ce declară acesta:

„În data de 4 februarie, în jurul orei 20:15, la ieșirea trenului din București, stăteam cu spatele în sensul de mișcare al trenului, am văzut luminile stingându-se deodată, în di-

recția Bucureștiului, spre dreapta. Nu luminile de la București, ci o localitate limitrofă (un cartier mărginaș) capitalei. Apoi, deodată, o lumină alb-gălbuie țâșni de la marginea orizontului, din dreapta spre stânga, cu mare viteză. Avea forma alungită, cu mijlocul puțin bombat. A dispărut repede din raza vizuală. S-a deplasat foarte repede. După câteva secunde s-au aprins luminile."

Declarația martorului nu cuprinde mai multe amănunte. Dar și așa, enorm de multe întrebări se pot pune aici. Dintre ele aleg numai două: Obiectul, sau fenomenul luminos, sau ce a fost el, a staționat pe sol undeva în preajma capitalei noastre? Nu au mai existat și alți martori ai acestei neobișnuite întâmplări?

Doamna E.C. (anonimat solicitat) este profesoară de psihologie și deține în prezent funcția de psihologoped principal la Policlinica de Copii din cadrul Spitalului Județean al municipiului Ploiești. Am stat de vorbă cu doamna E.C. pe parcursul a circa trei ore, la o lună și jumătate după evenimentul la care a fost martoră. Iată câteva extrase esențiale din declarația sa scrisă:

„În seara zilei de luni, 16 mai 1994, între orele 22:15-23:00, mă aflam în balcon, care are deschidere spre est. Menționez că locuiesc la ultimul etaj (zece) al unui bloc aflat în zona de nord-est a municipiului Ploiești. Din poziția respectivă am o vizibilitate perfectă asupra cerului, care în acel moment era foarte întunecat, cu puține stele intens strălucitoare. La un moment dat, din spate, pe deasupra capului meu, a apărut pe cer o formațiune de obiecte luminoase rotunde în forma literei «V» cu vârful spre vest și deschiderea către direcția de înaintare. (Fig. 14). Pe latura dreaptă am avut posibilitatea să număr șapte obiecte luminoase incluzând vârful, iar pe latura stângă am mai avut timp să număr încă cinci, deoarece formațiunea se deplasa cu viteză mare spre orizontul estic. Deoarece am avut posibilitatea să urmăresc în repetate rânduri zborul avioanelor (diurn sau nocturn), am putut aprecia că viteza formațiunii amintite era cu mult

mai mare. Nu am perceput nici un efect sonor în timpul observaţiei. Obiectele observate aveau diametrul aparent puţin mai mic decât diametrul aparent al Lunii pline şi degajau o luminozitate de un gri metalizat, intens reflectorizant. Distanţa dintre obiectele observate era mai mică decât diametrul uneia dintre ele, astfel încât între două obiecte nu ar mai fi putut încăpea în nici un caz un al treilea. Observaţia a durat atât de puţin timp, încât nu am mai avut răgazul necesar alertării altor membri din familie."

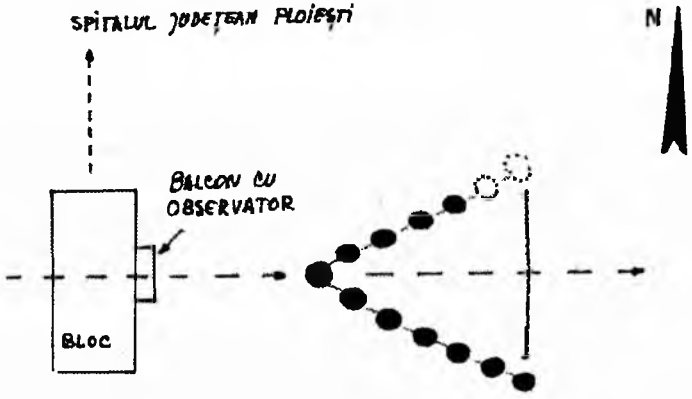

Fig. 14. Ploieşti, 16 mai 1994.

În timpul investigaţiei controlate pe care am efectuat-o, am mai putut constata şi un amănunt destul de interesant. Doamna E.C. a insistat asupra faptului că fiecare din luminile pe care le-a văzut provenea de la un obiect separat şi toate aceste obiecte se deplasau împreună în zbor orizontal, păstrând viteza de zbor, distanţele dintre ele, direcţia de deplasare etc., constante. Înclin să cred că a fost vorba în acest caz de un singur obiect triunghiular şi probabil de mari dimensiuni, care avea fixate pe două din laturile sale luminile rotunde observate de martora evenimentului.

Ca o informaţie suplimentară, pot afirma următoarele: Se pare că acelaşi fenomen a fost observat, exact în aceeaşi seară şi la aceeaşi oră, de soldaţii unei unităţi militare de lângă Ploieşti. Această informaţie este, din păcate, numai teoretică şi pur speculativă. Oricât m-am străduit ulterior, nu am avut accesul la o investigaţie suplimentară în rândul militarilor respectivi. Nici nu aş fi avut cum să am acest acces, deoarece nu sunt decât o persoană particulară, care îşi desfăşoară cercetările pe cont propriu. Oricum, la scurgerea a doi ani de la eveniment, militarii aceia nu se mai găsesc în unitate, se află probabil răspândiţi pe întreaga suprafaţă a ţării, iar o reluare a acestei investigaţii nu este decât iluzorie şi neconcludentă...

Domnul Ujvári Barna din Oradea, jud. Bihor, are 53 de ani şi este de meserie tehnician. Dânsul se deplasa cu maşina, împreună cu încă un coleg, pe şoseaua dintre Beiuş şi Oradea. Iată ce povesteşte:

„În data de 23 mai 1994, la ora 19:00, am făcut un popas la o pădurice unde era un peisaj foarte frumos. Şezând pe o stâncă m-am uitat spre cer. Între nori am văzut un nor pătrat care era deosebit de ceilalţi. Era alăturat celorlalţi nori care erau obişnuiţi, iar cel pătrat era simetric pătrat şi avea culorile curcubeului pe el. Pe ceilalţi nori nu era nimic deosebit, dar pe acest nor erau dungi de culoarea curcubeului. Deplasându-ne mai departe, colegul mi-a atras atenţia că vede ceva deosebit, parcă era un avion. Uitându-mă prin parbriz, am văzut şi eu un avion pe orizont, dar era un avion obişnuit cu reacţie care trăgea un nor după el (!!!). Colegul a spus că şi el vede avionul, dar nu pe acela vrea să mi-l arate. Să mă uit spre dreapta, că acolo este ceva. Uitându-mă spre dreapta, am încremenit, dar am şi frânat brusc. Uitându-mă spre dreapta tot timpul, am ieşit din maşină şi am văzut un obiect care plutea deasupra dâmburilor din dreptul Băilor 1 Mai. Era fantastic de mare, pot să afirm că era deosebit de voluminos.

Noi ne aflam la Hidişelul de Sus. Am văzut un obiect de forma unui trabuc deasupra unui dâmb mai mare. Când ne-am uitat, s-a mişcat cu viteză lentă, a făcut două-trei manevre şi a dispărut între dâmburi. Era ora 20 fără câteva minute, 23 mai 1994, Hidişelul de Sus. Este exclus să fi fost un obiect obişnuit, avion sau elicopter etc. Volumul şi mişcarea obiectului erau foarte deosebite de lucrurile obişnuite. Ce să vă declar altceva, eram foarte uimit".

Familia „C" (anonimat solicitat) locuieşte în oraşul Vălenii de Munte, jud. Prahova. Este alcătuită din patru membri: Vasile, 54 ani, tehnician; Mariana, 45 ani, statistician medical; Cristina, 25 ani şi Dorin Ciprian, 19 ani, student. (Datele acestea sunt valabile, ca de obicei, pentru vara anului 1994, adică atunci când au fost luate declaraţiile scrise de la martorii respectivi). În afară de Cristina, care rămăsese în ziua aceea acasă, ceilalţi trei au plecat cu automobilul la Ploieşti (30 km mai la sud) cu diverse treburi. La întoarcere, aveau să fie martorii unei observaţii foarte interesante. Pentru detalii, voi cita extrase din declaraţia lui Dorin Ciprian:

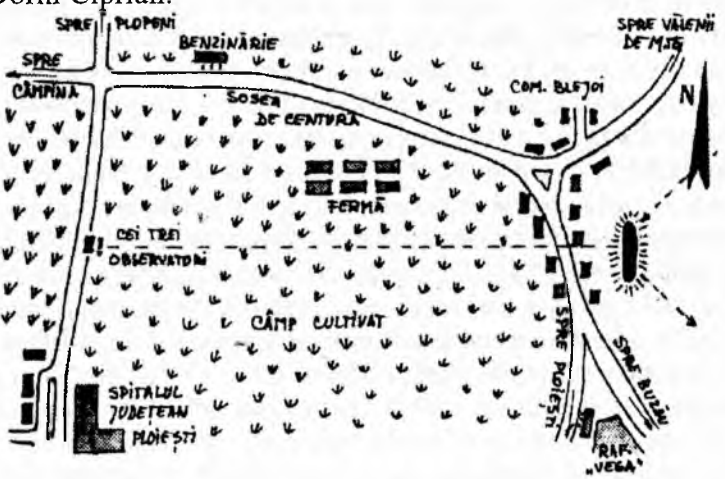

Fig. 15. Ploieşti, 16 iunie 1994. (1)

„În seara zilei de joi, 16 iunie 1994 (Nota bene: să reținem că trecuse exact o lună de la observația doamnei E.C. din Ploiești), la ora 19:30 (știu exact că era această oră, pentru că în momentul acela m-am uitat la ceas), mă aflam împreună cu mama și cu tatăl meu în automobilul nostru, în drum spre casă, cam la jumătatea distanței între Spitalul Județean din Ploiești și șoseaua de centură. (Fig. 15) Am fost primul care am observat fenomenul și i-am alertat și pe părinții mei. Mama, care se afla la volan, a oprit mașina și a parcat pe marginea drumului. În partea dreaptă a noastră, spre răsărit, deasupra dealurilor cu sonde, dar mai aproape de muchia acestora se observa un obiect de formă oval-alungită. Spațial vorbind, fenomenul se manifesta cam la jumătatea distanței dintre Rafinăria Vega și comuna Blejoi. (Fig. 16) Obiectul avea următoarele caracteristici: avea luminozitate proprie de culoare vag portocalie, părând a fi mai intensă spre centru, forma lui părea a fi mai rotunjită în centru, alungindu-se în plan orizontal și ușor rotunjită la capete. Nu am observat protuberanțe pe suprafața lui sau pe contururile lui, care se observau destul de clar. În momentul când am observat obiectul, bănuiesc că el se afla deja acolo și prima mea impresie a fost aceea că ar fi putut fi un trasor folosit în aplicațiile militare. Mi-am dat seama imediat că nu putea fi vorba de așa ceva. Mi s-a părut că în primul moment al observației obiectul staționa, după care a executat brusc o mișcare de coborâre înspre Rafinăria Vega (de la stânga spre dreapta). Apreciez că această coborâre nu a durat mai mult de 2-3 secunde. În final, luminozitatea a dispărut, forma sa oval-alungită fiind foarte vizibilă cu ochiul liber pe fundalul întunecat al plafonului de nori coborât. În acest moment, în partea inferioară a traseului de coborâre, obiectul avea o nuanță de cenușiu închis, perfect vizibilă. A urmat o nouă aprindere scurtă, care nu a durat mai mult de 2-3 secunde, după care a urmat o mișcare de înălțare a obiectului. Și-a continuat traiectoria ascendentă rămânând aprins și dispărând în partea inferioară a plafonului de nori. Dimensiunile aparente ale obiectului ob-

servat erau de aproximativ 35-40 cm. Nu am perceput nici un fel de zgomot în timpul observației. Apreciez că durata întregului fenomen a fost de circa 10 secunde. Nu știu dacă au existat și alți martori oculari ai evenimentului."

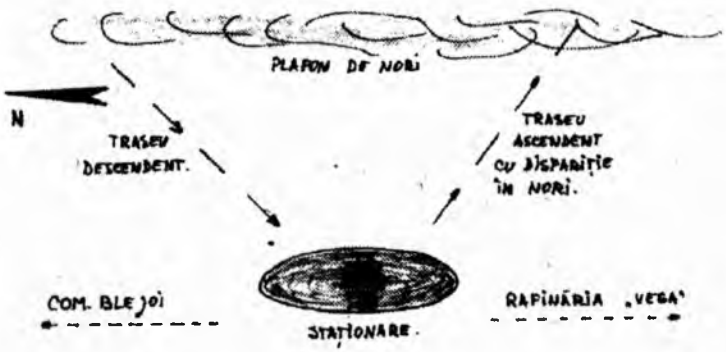

Fig. 16. Ploiești, 16 iunie 1994. (2)

La rândul ei, Mariana „C" aduce următoarele precizări:

„ (...) Cam la jumătatea distanței, am observat în partea dreaptă, la o distanță liniară de aproximativ 4-5 km un obiect care avea următoarele caracteristici: forma era oval-circulară cu o umflătură sau rotunjire mai accentuată în partea superioară, asemănătoare unei scoici; dimensiuni aparente 60-70 cm; în momentul observației, obiectul se afla în coborâre de la o înălțime de aproximativ 40 de grade deasupra orizontului, până la aproximativ 20 grade. (...) Am avut impresia că obiectul se îndepărta de noi, deoarece el își micșora dimensiunile și se pierdea treptat în pâcla care acoperea orizontul spre Est. (...) Nu este pentru prima dată când efectuez astfel de observații ciudate, dar nici unul din fenomenele observate anterior nu a fost atât de spectaculos și impresionant ca acesta. (...)"

Câteva comentarii pe marginea acestui eveniment:

1) Într-adevăr, în lungul anilor, doamna Mariana „C" a mai fost martora unor evenimente interesante. Ea a făcut parte din grupul numeros de persoane care, în toamna anului 1972, a asistat la trecerea unui „obiect strălucitor, de formă alungită și cu o trenă portocalie, care s-a deplasat lent timp de 15-20 de minute dinspre vord spre sud – deci în lungul văii (Teleajenului) – într-o după-amiază târzie când soarele nu apusese încă". (*Cazuri O.Z.N. în România. S-a întâmplat mâine!*, p. 43). De asemenea, doamna Mariana „C" a făcut parte din acei „nenumărați martori oculari din Vălenii de Munte și din împrejurimi, care văd spre prânz (la mijlocul lui noiembrie 1986), în jurul orei 11:30, un alt fenomen (...)". (Op. cit. p. 305).

2) Revin obsedant în declarațiile unor martori foarte diferiți, care au văzut la distanțe mari în timp, diverse obiecte zburătoare stranii, în preajma sau deasupra Rafinăriei „Vega" din Ploiești. Însăși observația doamnei psiholog E.C. de care am amintit ceva mai înainte, s-a efectuat tot în aceeași zonă nord-estică a marelui municipiu prahovean. În cartea *UFO's From Behind The Iron Curtain* (O.Z.N.-uri dincolo de cortina de fier) scrisă de Ion Hobana și Julien Weverberg (Bantam Books, New York, 1975), la paginile 183 și 227, sunt amintite observații făcute de diverși martori, în 1968 și respectiv 1944, ale unor O.Z.N.-uri lângă Rafinăria Vega. Nu voi insista deocamdată asupra acestui aspect. Dar dacă timpul mi-o va permite, sper să pot reveni cândva cu noutăți privind permanența în timp a unor interesante observații O.Z.N. în zona amintită.

Observațiile pe care le-am descris în acest capitol se adaugă, evident, celor deja semnalate anterior în presa românească. Este vorba desigur, de semnalările primei jumătăți a anului 1994. Perioada se încheie, în mod pa adoxal și fericit totodată, cu afacerea „Cercurile de la Arad". Despre această chestiune, la Editura Mirador din Arad a apărut în 1995 o excelentă carte intitulată *Anotimpul O.Z.N.-urilor* și semnată de Raluca Marinache, Ovidiu Someșan și Sorin

Ghilea. Celor ce vor să se informeze asupra celor petrecute acolo, la Arad, în vara anului 1994, le recomand această carte, care este foarte bine documentată şi completă. În plus, autorii fac dovada unui bun-simţ şi seriozităţi desăvârşite.

În acelaşi context, amintesc acum că s-a scris şi s-a vorbit mult (la TV sau la Radio) despre această poveste. Dincolo de ironiile penibile sau de încercările flagrante de deturnare a adevărului, personal, mi se pare că cea mai pertinentă concluzie pare a fi redată în articolul „A fi sau a nu fi... O.Z.N.?", semnat de Sorin Trocan în *Expres Magazin*, nr 26 din 5.07 – 12.07.1994, p. 12. Voi relua pe scurt pasajul care ne interesează:

„S-a încercat să se acrediteze ideea că urmele au fost produse de un vârtej de aer. După cum am spus, nici un vârtej nu ar fi putut provoca asemenea cercuri perfecte, lăsând netezite marginile, deci varianta cade de la sine. Cineva a lansat ipoteza unor arici sau lăcuste, însă nu poate fi tratată cu seriozitate o astfel de aberaţie de către oricine a fost la faţa locului. Soluţia unei farse cade şi ea, pentru că nu au fost găsite urmele posibililor farsori, care ar fi putut călca, de exemplu, grâul. Deci rămâne doar ipoteza unui obiect zburător neidentificat până la această oră, care a provocat fenomenul. Despre natura acestuia, s-au lansat diverse variante, de la nave militare de provenienţe diferite, până la nave cosmice extraterestre."

Prefigurează oare multitudinea şi varietatea semnalărilor din prima jumătate a anului 1994, un nou „val" de O.Z.N.-uri deasupra României? Ori, pur şi simplu, martorii au început să-şi învingă prejudecăţile şi să-şi domine teama de insolit, dând la iveală experienţele ciudate prin care au trecut? Aveam de-aface oare, cu acelaşi fenomen fizic necunoscut încă – noi continuăm să-l numim „fenomenul O.Z.N." – ce ar putea fi o proiecţie în propria noastră conştiinţă a unei realităţi la care nu avem deocamdată acces?

Oricum, apropo de „arici sau lăcuste", ar cam fi momentul să manifestăm mai multă seriozitate în investigarea martorilor şi a semnalărilor lor insolite.

6

ORI DRACUL, ORI EXTRATERESTRII

Motto:
Evenimentele de pe lumea asta au loc în simpatie cu lucrurile celeste. (p. 236)

La mijlocul lunii iulie 1994, primeam un telefon interesant de la prietenul meu, prof. Tudor Iosifaru, redactor şef pe atunci la Radio Etalon din municipiul Râmnicu Vâlcea. Îmi spunea că este confruntat cu un fenomen interesant de pârjolire a vegetaţiei manifestat în plantaţia cu viţă de vie a unui cetăţean din acest oraş şi am discutat puţin despre procedura de investigare ce trebuia abordată în astfel de ocazii. (Tudor Iosifaru este aceeaşi persoană căreia îi datorez din nou toate mulţumirile pentru ajutorul şi sprijinul oferite în investigarea fenomenului O.Z.N. din vara anului 1993, manifestat în comuna Grădinari, jud. Olt.)

Apoi, în prima zi a lui august, primesc un plic voluminos de la acelaşi Tudor Iosifaru, plic ce cuprindea două materiale de presă interesante. Primul dintre acestea se intitula „Misterioasă pârjolire a vegetaţiei la Râmnicu Vâlcea" şi era dactilografiat pe 5 pagini. După cum se vede, am dat acestui capitol chiar titlul pe care l-a preconizat prietenul meu vâlcean. Evident, nu voi efectua nici un fel de modificări în cele scrise de autor, cu atât mai mult cu cât ancheta desfăşurată de acesta nu are nici un cusur şi este condusă cu profesionalism şi seriozitate.

În dimineaţa zilei de 12 iulie 1994, în jurul orei 8:00 dimineaţa, Ion Mihalache, de 62 de ani, a observat în curtea casei sale din Rm. Vâlcea, Strada Muncii nr. 93, un fenomen

care l-a pus într-atât de mult pe gânduri, încât l-a făcut să se adreseze presei. Om așezat și cu frica lui Dumnezeu (fost tehnician mecano-energetic la Combinatul Chimic din localitate până în 1990, la pensionare), Ion Mihalache a alergat într-un suflet la redacția ziarului local *Curierul de Vâlcea*, în speranța că, odată apărut un articol în presă, cei în măsură să investigheze fenomenul cu pricina îi vor putea spune dacă... strugurii și perele din zona afectată mai sunt sau nu bune de mâncat. Cu excepția ziariștilor de la cotidianul amintit și a unui reporter de la *Evenimentul Zilei*, singurii care s-au sensibilizat la aflarea celor petrecute au fost un echipaj al poliției (care a cules frunze), un alt echipaj care s-a mulțumit să privească *pârjolul* și o mulțime de curioși care au comentat pe larg cele văzute la fața locului. Deși au fost prelevate probe din zona afectată și probe-martor, din pricina costului ridicat al analizelor de laborator ce ar fi fost necesare (aprox. 400.000 lei!), cel puțin până în momentul de față (n.n. – sfârșitul lunii iulie), nu se poate spune cu certitudine dacă aspectul vegetației se datorează unor cauze de ordin biologic, chimic, radioactiv ori de natură necunoscută posibilităților noastre de investigare. De asemenea, din motive obiective, nu s-a putut face în timp util o măsurare a radioactivității în punctul respectiv.

Descrierea fenomenului

Pe o porțiune de câțiva metri pătrați (3 x 3 m) în curtea casei din Strada Muncii nr. 93, vegetația era pârjolită. În zona afectată intră 6 mp de vie dispusă pe spaliere, două crengi de la doi arbori (peri) situați în partea de est și – respectiv – de vest a zonei afectate, precum și câteva tufe de ferigă, cârciumărese, dalie pitică și regina nopții, aflate într-un mic rond la rădăcina părului dinspre vest. De remarcat că porțiunea de vie pârjolită este încadrată de vegetație cu aspect normal. Spalierele pe care este amplasată vița de vie reprezintă o prelungire pe verticală a gardului dinspre sud al curții, iar porțiunea afectată are o formă aproximativ circulară. Singurele urme la sol sunt cele din micul rond de flori mai sus amintit, curtea casei fiind asfaltată. Tot în gar-

dul sudic, printre butucii de viță, crește un piersic pitic, de asemenea afectat de fenomen.

Dacă ar fi să alcătuim o machetă a zonei respective, vegetația afectată, inclusiv cele două vârfuri de crengi de la cei doi peri, s-ar situa, în spațiu, *într-un con imaginar*, dispus oblic, cu vârful în jos, pe direcția E–S-E / V–N-V. Axa „vârf – baza conului" ar avea aproximativ 8 m, diametrul „bazei" fiind de aproximativ 4 m.

DE MENȚIONAT CĂ SINGURELE ELEMENTE DE VEGETAȚIE AFECTATE SUNT CELE CUPRINSE ÎN „INTERIORUL" CONULUI IMAGINAR...

Evoluția în timp a fenomenului.

– Momentul observării sale de către Mihalache Ion: marți, 12 iulie 1994, ora 8:00 a.m.

– Aspectul vegetației cu o seară înainte: normal.

– Aspectul vegetației în dimineața de marți: frunzele porțiunilor de vegetație cuprinse în „con" se înnegriseră (*Păreau stropite cu smoală*, declară martorul M.I.).

– Aspectul vegetației la patru zile după incident: frunzele afectate au început să capete o culoare maroniu-gălbuie. Zona afectată se delimitează compact din punct de vedere cromatic de restul vegetației, aspect vizibil mai ales pe gardul de viță de vie. Frunzele florilor din rondul de la rădăcina părului („vârful conului" par mâncate de dăunători (franjurate, ciuruite).

– Prelevare de probe: la patru zile după incident (sâmbătă, 16 iulie 1994) au fost culese frunze și ciorchini de viță de vie din zona afectată, frunze și ciorchini de viță de vie din zona neafectată (proba martor), frunze și pere de pe una din ramurile afectate (părul dinspre vest), frunze de ferigă, cârciumărese, dalie pitică și regina nopții din rondul de flori de la rădăcina aceluiași păr („vârful conului"). De asemenea, s-a luat o probă de sol din locul acela.

– Analizele de laborator: neefectuate, din cauza costului prohibitiv (de la INCERCHIM Rm. Vâlcea mi s-a prezentat o evaluare de cca 400.000 lei).

– Măsurarea radioactivității: nu s-a făcut, din lipsa unui aparat Geiger.

– Fotografii la fața locului: film KODAK COLOR (Gold 100-3).

Evenimente conexe.

În noaptea de luni spre marți, la ora 4:00 a.m. (cu patru ore înainte de observarea „pârjolirii" frunzelor), soția martorului, Mihalache Ana (58 ani, pensionară, fostă contabilă la ADAS) a ieșit din casă pentru a merge la toaletă. În drum, a trecut prin „conul imaginar". La întoarcere, a simțit o stare de sfârșeală cumplită, care a făcut-o să zacă la pat aproape 36 de ore.

În cursul zilei de marți, doi ziariști de la *Curierul de Vâlcea* sosesc la fața locului. Ulterior, într-un articol pe prima pagină (vineri, 15 Iulie), intitulat retoric: „Ori dracul, ori extratereștrii?", cei doi mărturisesc că au resimțit o puternică stare de amețeală, inexplicabilă, în timpul documentării.

În aceeași zi, pisica familiei Mihalache a manifestat o stare de nelinişte ieșită din comun. Se ținea după M.I., mieunând fără întrerupere. În cursul după-amiezii a fătat trei pisoi. Evident, nu din senin, ci în urma unei gestații aparent normale.

Miercuri, soția martorului se duce la dispensarul teritorial pentru un consult medical. Doctorița apreciază că suferise o variație bruscă de tensiune și-i prescrie: *Piracetam, Redergin, Cinarizin* și *Ergoceps*. M.A. suferă de o cardiopatie ischemică veche de câțiva ani, dar până în prezent nu a făcut niciodată o asemenea criză.

Interpretarea fenomenului.

Martorul M.I. enunță două ipoteze, optând subiectiv pentru prima dintre acestea: a) o „undă radiantă puternică, având punctul de maximă concentrare la rădăcina părului dinspre Vest" (rondul de flori – „vârful conului"); b) efectele poluării (varianta neagreată).

De menționat că nici în ziua precedentă și nici în noaptea când s-a produs pârjolirea vegetației nu a plouat, iar în in-

tervalul respectiv de 24 de ore + 24 de ore, temperatura a depăşit 26-27° C în timpul zilei şi 18-19° C în timpul nopţii.

Este adevărat că în zonă există două unităţi economice, dar acestea nu par a constitui surse de poluare atmosferică: HERVIL S.A. (întreprindere de echipament hidraulic / construcţii de maşini) şi CARPATINA S.A. (întreprindere de industrializare a lemnului). Oricum, nici distanţa până la aceste întreprinderi şi nici istoria recentă a locului nu vin în sprijinul ipotezei unui fenomen de poluare. Iar dacă vom lua în considerare şi dimensiunile porţiunii afectate de „pârjol" în curtea casei de pe Strada Muncii nr. 93 (9 mp la sol), putem aprecia că originea fenomenului cu greu ar fi putut avea ca sursă o „ploaie acidă" ori un „nor toxic". Dimensiunile reduse şi forma stranie a zonei afectate par să indice cu totul altceva, iar evenimentele conexe, descrise mai sus, dacă nu în totalitate, măcar în parte vin să arunce o lumină ciudată asupra celor întâmplate.

Şi încă o precizare: locul incidentului se află la periferia nordică a municipiului Rm. Vâlcea. Singura sursă semnificativă de poluare din întreg judeţul Vâlcea se află undeva în sud, la 20 km distanţă. Nici în urmă cu 15-20 de ani, când locuitorii cartierelor sudice ale municipiului simţeau emanaţii de clor de la Combinatul Chimic, partea de nord a oraşului nu era afectată de poluare.

Aici se încheie primul material de presă expediat de Tudor Iosifaru din Râmnicu Vâlcea. După cum se vede, este întocmit cât se poate de corect, concis, fără înflorituri stilistice inutile.

Cel de-al doilea material este o xerocopie a articolului „Ori dracul, ori extratereştrii?", apărut în *Curierul de Vâlcea*, nr. 1164 de vineri, 15 iulie 1994. Îl voi reproduce aici integral şi pe acesta, deoarece îl completează cât se poate de fericit pe primul, pe de-o parte, iar pe de alta, e bine ca cititorul român să aibă posibilitatea de comparaţie a tuturor datelor ce i se pot pune eventual la dispoziţie. Aşadar:

„În ziarul nostru de ieri vă aduceam la cunoștință că ne-a vizitat la redacție domnul Ion Mihalache, de 62 de ani, din Rm. Vâlcea, Strada Muncii nr. 93, care ne-a relatat o întâmplare cu totul și cu totul neobișnuită. În dimineața zilei de 12 iulie a observat că, pe o porțiune circulară cu un diametru de circa 3 metri din curtea dânsului, vârful unei crengi de păr, o parte din bolta de vie și câteva flori din grădinița din fața casei fuseseră pârjolite. Din declarația dânsului am reținut că fenomenul nu putuse să se întâmple decât în noaptea de 11 spre 12 iulie. «Ciudat – ne-a spus domnul Mihalache – pentru că nici eu, nici ceilalți membri ai familiei mele și nici vecinii n-am observat și n-am auzit nimic. Nu tu vreo lumină dubioasă!... Nu tu vreun zgomot sau vreun miros deosebit!... Nimic, nimic! Dar nevastă-mea, după ce a ieșit la toaletă, pe la ora 4 dimineața, s-a văitat că îi e rău... Că are amețeli, așa dintr-o dată!».

Mai mult din curiozitate, ne-am deplasat la fața locului. Am constatat că relatarea domnului Mihalache se potrivea realității. Și ni s-a părut ciudat! Nu era nici o urmă de foc. Iar de posibilitatea acțiunii vreunui nor toxic nici nu putea fi vorba: una, pentru că ar fi fost imposibil ca acest nor să nu afecteze totul în calea lui; și a doua, că un nor toxic nu poate să cadă din cer, așa, nitam-nisam.

Iată ce ne-a declarat doamna Ana, soția domnului Ion Mihalache: «Marți dimineața, pe la ora 4, am ieșit la toaletă. Vă mărturisesc că n-am observat nimic deosebit. Însă, când m-am întors, am simțit dintr-o dată că mi se face rău. Cu chiu, cu vai, am intrat în casă și am luat *Dipiridamol* și *Nifedipin*, crezând că am probleme cu inima... Toată ziua am bolit! Nu știam ce se întâmplă cu mine. Nu mă durea nimic, dar mi-era rău. Am vrut să chem și Salvarea! Ceilalți n-au pățit nimic. Nici păsările sau animalele din curte... Doar pisica s-a agitat tot timpul și pe la prânz a fătat trei pisoi!» În continuare ne-a povestit că soțul dânsei a chemat și niște vecini (Dumitru Ivan și Teodor Boteanu) cărora le-a arătat *pârjolul*. Și dânșii s-au arătat nedumeriți în legătură cu acest fenomen.

În timpul documentării, când ne aflam în aşa-zisa *zonă de pârjol*, am simţit o durere sâcâitoare în ceafă şi ameţeală. Ceea ce ni s-a părut ciudat a fost faptul că doamna Ana nu mai avea ameţeli.

Am luat legătura cu Poliţia municipiului care a trimis două echipaje la faţa locului. Din păcate, n-am reuşit să-i găsim pe cei de la Protecţia Mediului, care ar fi putut măsura radioactivitatea şi magnetismul terestru în punctul respectiv şi ar fi dat o explicaţie fenomenului neobişnuit. La încheierea ediţiei, de la Poliţie am aflat că: *Ceva, ceva ni se pare oarecum ciudat. Însă nu poate fi vorba de nici un O.Z.N.!...* Aşteptăm totuşi o cercetare competentă a celor întâmplate pe Strada Muncii, nr. 93. Iuri Duţa. Cosmin Vâlsan."

De ce fel de „cercetare competentă a celor întâmplate" ar putea fi vorba, când nici măcar analizarea într-un laborator specializat a probelor şi eşantioanelor recoltate la locul întâmplării nu a putut fi efectuată, din cauza preţului prohibitiv al unei astfel de acţiuni: 400.000 lei?!?

Şi, evident, un scurt comentariu pe marginea celor cuprinse în acest capitol.

Iată că atât de „clasicul" fenomen O.Z.N., manifestat timp de aproape cinci decenii între o serie de parametri fizici şi psihici „oarecum cunoscuţi", începe să-şi facă o subtilă prezenţă şi pe alte coordonate... Nu este momentul acum să aprofundez această afirmaţie. Dar pot spune că, în ultima vreme, cel puţin în ţara noastră, numărul semnalărilor unor fenomene de genul celor descrise mai sus a sporit în mod substanţial. Ele mai sunt amintite, ici şi colo, de presa noastră, dar mediatizarea lor rămâne insuficientă încă.

Cât despre *cercetare*, ce să mai vorbim?! Se face empiric, de către amatori sau diverse persoane entuziaste, cu eforturi proprii, fără mijloace materiale, fără computerizarea sau sistematizarea datelor obţinute...

7

O.Z.N. – ROMÂNIA, 1994 (II)

Motto:
Aflăm din domeniul ştiinţei cât de vastă este stranietatea lumii. (p. 185)

Primele două declaraţii scrise din care voi reda extrase la începutul acestui capitol, se adaugă semnalării făcute de domnul Ujvári Barna din Oradea pentru data de 23 mai 1994 (vezi capitolul O.Z.N. – România,1994 (1). Ambele mi-au parvenit din acelaşi oraş, capitală a judeţului Bihor.

Fragmente din declaraţia lui Nagy Sándor, 29 ani, de profesie mecanic, din Oradea:

„Era în jurul orei 21:00 când (...) am ajuns acasă şi neavând ce face, am ieşit pe balcon. Era în ziua de 23 mai 1994. Atenţia mi-a fost atrasă de un nor cenuşiu-alb care staţiona deasupra dealului din faţa mea, spre nord. Avea formă de conopidă, ca cel văzut de mine anul trecut în vară. În ciuda vântului slab, se mişca abia perceptibil. Norii treceau pe lângă el, dar acesta rămânea tot în acelaşi loc. În decurs de circa o oră cât l-am observat, a traversat o distanţă de circa un metru şi ceva. Dar cel mai interesant a fost că fulgera pe dinlăuntru. Nu prea am văzut fulgere, dar puteam vedea la distanţe egale de timp ieşind din acel nor nişte lumini galbene. Atunci parcă era învăluit într-un halou galben. Aceste distanţe de timp erau de câteva secunde, poate jumătate de minut uneori. A dispărut cum dispar norii în general, luând-o înspre est. Nici azi nu ştiu ce a fost, eu cred că era un nor obişnuit, nu îmi place să vorbesc despre asta şi nu am

vrut să-mi fac publică observația. În acea zi, mai mulți au văzut ceva neobișnuit, printre care și prietenul nostru Ujvári Barna. Să fie același lucru? Oricum, eu rămân sceptic."

Doamna Cornea Ecaterina, 45 ani, de profesie ospătar, tot din Oradea, jud. Bihor, povestește următoarele:

„Nu aș putea să scriu data exactă, dar era la sfârșitul lunii mai 1994. Într-o seară am venit acasă cam obosită de la serviciu. Ai mei, soțul și băiatul de 18 ani, jucau table. Era 1:30 noaptea. S-au dus în camera cealaltă ca să mă lase să dorm. Televizorul color era aprins. Când au ieșit din cameră, au stins televizorul. Cam după o jumătate de oră dormeam adânc, când m-am trezit de parcă era cineva lângă patul meu. A vrut să-mi ia plapuma și simțeam că mă prinde de umăr. Simțeam o răceală adâncă. Am strigat după ai mei, care au venit și s-au mirat. Dimineața am aprins televizorul și toate culorile erau inversate în aparat. Când l-am dus la reparat au zis că televizorul a primit o undă magnetică foarte puternică. Era foarte ciudat la miezul nopții așa ceva. Copiii mei au zis că și congelatorul tot în ziua aceea s-a stricat. În apartament, nu întotdeauna, dar din când în când, simțeam că suntem ajutați. Încă un fenomen care de atunci este tot în apartamentul nostru. Avem un ceas de perete cu data de fabricație anul 1926. Periodic se oprește la ora 1:30 minute. Este un ceas la care lănțișorul trebuie tras sus. Nu știm din ce cauză se oprește la aceeași oră, și nu întotdeauna în aceeași zi. Nu știu ce sunt semnele acestea. Nu am povestit la nimeni, să nu creadă lumea că suntem zăpăciți. Am un băiat care are o grămadă de casete Roxette. Când s-a întâmplat cazul, în ziua următoare a observat într-o casetă o dată și anume 1998. I. 19 – culoarea roșie. Am încercat caseta și nu am observat nimic deosebit la ea, doar data care se vede clar, parcă ar fi ștampilată. După toate fenomenele, în vara aceasta m-am îmbolnăvit de inimă. Eram foarte slăbită și aveam dureri de inimă."

(N.a.: Atât despre „straniile entităţi nocturne", cât şi despre cartea *Dincolo de realitate* scrisă de Karla Turner, am mai avut ocazia să vorbesc în paginile anterioare. Nu-mi rămâne altceva, decât să recomand, din nou, lecturarea acestei cărţi, care ar putea aduce cititorului un oarecare răspuns pentru nenumăratele întrebări ce se pun în legătură cu acest atât de delicat şi incitant subiect.)

În continuare, iată ce declară Nagy Magda, 35 ani, lăcătuş din Oradea, jud. Bihor:

„Era 2 august 1994, aproximativ 7:30 dimineaţa. Ţin bine minte, fiindcă aşa ceva nu se vede prea des. Cum m-am trezit, am văzut că plouă şi am vrut să închid uşa balconului. Mi-a atras atenţia un glob luminos alb, de lumina soarelui, dar care nu a avut raze. A strălucit foarte puternic, abia am putut să mă uit la el. Era în direcţia nord-est, cam la înălţimea soarelui. Deodată, acest glob a explodat în mii de bucăţi, în timp ce am închis uşa. S-a auzit o zguduitură aşa de puternică, încât geamurile au trepidat. M-am speriat foarte tare, am crezut că a explodat o butelie. În locul acelui glob, unde era partea inferioară, am văzut un jet de flăcări albe, după care s-au format două fâşii de fum în formă de «V», pornind de la cele două margini ale globului. Acestea s-au văzut circa o jumătate de oră. Ieşind pe balcon, am observat un nor mare negru chiar deasupra mea. Apoi, circa un minut a nins! Nu mi-a venit să cred aşa ceva în august şi într-o zi foarte caldă. Am prins câţiva fulgi, erau normali, de mărimea unei monede de 5 lei vechi (cca 3,5 cm în diametru). Ningea foarte des. După un minut s-a oprit şi acolo unde era globul, cerul s-a înroşit. Am sunat la vecini care au confirmat faptele, şi ei s-au speriat şi au spus că s-ar putea să fi fost un fulger globular! (...) Interesant este că fiul meu, aflat în judeţul Sălaj, a observat acest fenomen..."

Ducu Daniela Mariana, 12 ani, elevă în Vălenii de Munte, jud. Prahova, relatează la rândul ei:

„În seara zilei de 12 august 1994, ora 10:30-11:00, mă aflam în oraș. Dintr-o dată m-am oprit. Eram împreună cu o prietenă de-a mea, pe nume Mihaela. Am observat ceva, care m-a speriat. Din fața noastră, la câțiva metri depărtare (10-12 m) am observat că din josul pământului, urca spre cer ca o formă de bulgăre de foc. A durat cam 3-4 secunde. A urcat din ce în ce mai mult și după aceea a dispărut. Am rămas uimită. Nici cea mai mică lumină nu s-a mai văzut."

Domnul Sârca Dan Gheorghe, 28 ani, de meserie sudor, din Oradea, jud. Bihor, afirmă următoarele:

„În dimineața zilei de 16 august 1994, am ajuns la serviciu mai devreme decât colegii mei. Am avut de făcut o lucrare (...). Era aproximativ ora 7:00-7:10, cerul era senin, soarele strălucea puternic. Îmbrăcându-mă, m-am uitat spre locul unde urma să fie pus geamul la o clădire în construcție, unde mi-a atras atenția un obiect ce plutea lin la înălțime joasă spre Ungaria, fără a scoate fum sau zgomot. Nu poseda aripi sau elice, deci nu cred să fi fost avion sau elicopter. Am făcut armata la parașutiști, deci pot face deosebirea între navele aeropurtate. Avea forma unei capsule de tetraciclină și strălucea în bătaia soarelui într-un alb-gălbui ca nichelul. Nu am observat vreun far sau altă lumină. Plutea lin, uniform, printre plopii aflați de cealaltă parte a drumului."

Doamna C.M., 32 ani, din București, povestește la rândul ei:

„Data evenimentului: 12 septembrie 1994, ora 22:00. (...) Din nou același impuls de a mă duce în balcon. Mai mult, mi-am luat un scaun, m-am așezat pe el și am început a privi cerul. Deodată a apărut brusc o lumină verde-aprins. Părea o sferă, iar verdele-aprins (verde crud) era strălucitor. După apariție s-a mărit și s-a tot mărit, după care a început să «meargă» în direcția balconului meu, cam 500 m. Deodată s-a oprit și a început să se micșoreze. Nu știu dacă a dispărut lumina «rotundă», ori eu am crezut că în locul ei a

apărut o stea, ori chiar aşa a fost. Menţionez că în momentul primei apariţii, am strigat şi l-am chemat pe soţul meu C.E. A sosit şi a fost martor la ce am menţionat mai sus, până la sfârşit."

Următoarea declaraţie a fost obţinută prin sistemul de „investigaţie controlată". Martora a fost doamna Răduş Oana, 22 ani, căsătorită, cu un copil, casnică, din municipiul Ploieşti, jud. Prahova.

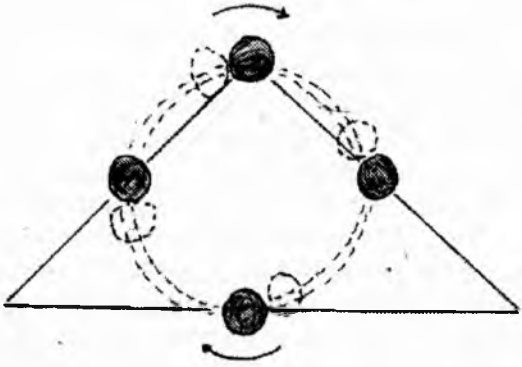

Fig. 17. Ţârculeşti, 8 octombrie 1994.

În data de 8 octombrie 1994 mă aflam la părinţii mei la ţară, în satul Ţârculeşti, comuna Gornet-Cricov, jud. Prahova. În seara acelei zile ascultam muzică la casetofon şi la un moment dat, după ora 22:00, am dat drumul la fereastra camerei unde mă aflam. Am observat în direcţia aproximativă nord, pe deasupra unei văi, următorul fenomen: Deasupra muchiei dealului, la o înălţime unghiulară de aproximativ 15-20 grade faţă de orizontala locului, se aflau patru lumini care se roteau sub formă de cerc (Fig. 17). Luminile

aveau mărimea apreciată la 5-6 m (cam cât o minge de tenis de câmp), care emiteau o strălucire alb-aprins, cu atât mai observabile, cu cât era foarte întuneric. Pe măsură ce observam, mi s-a părut că cele patru lumini se mişcă pe laturile unui triunghi alungit imaginar. Din cauza muzicii din cameră, nu am perceput zgomote. Dar mi s-a părut o intensificare a lătratului câinilor din zonă. În momentul rotirii celor patru lumini, am observat că în urma fiecărei lumini rămâne pentru foarte scurt timp o pată alburie, care dispare rapid în noapte. Observaţia a avut loc aproximativ între orele 22:00 şi 23:00, durând cam 10-15 secunde. Nu am dat importanţă prea mare fenomenului, el continuând să se manifeste şi după ce am închis fereastra."

Următoarea semnalare vine din partea lui Lörincz Antal, 35 de ani, manevrant CFR, cu domiciliul în Oradea, jud. Bihor. El declară:

„Eram în tura de noapte în gara Episcopia Bihor. Seara era destul de liniştită, cerul destul de senin, Luna în creştere. Uitându-mă în direcţia Lunii, înspre Oradea (est), am văzut un obiect cât pumnul, care se stingea şi se aprindea destul de ritmic. Obiectul venea în jos destul de lent. Am observat aceasta pentru că, cu fiecare aprindere era mai jos. Din păcate, nu l-am văzut mult timp, nici nu ştiu de unde a apărut şi până unde a coborât. Avea forma rotundă şi culoarea Lunii. Este cel de-al doilea obiect misterios văzut de mine. Primul era în vara anului 1992 la Paleu, după o noapte de observaţie, în zori am văzut deasupra capetelor noastre un glob roşu de mărimea unei mingi de tenis. Această observaţie (n.a.: care face obiectul prezentei declaraţii) a avut loc între 11:00 şi 12:00 noaptea, la data de 14 octombrie 1994. Nu am observat alte amănunte."

Fazekaş Alexandru, 29 ani, lăcătuş, tot din Oradea, jud. Bihor declară la rândul lui:

„În data de 17 noiembrie 1994 m-am sculat ca de obicei la ora 5:30. Luând micul dejun în bucătărie, am remarcat

Luna plină prin fereastra bucătăriei ce dă înspre vest. Luna era situată deasupra blocurilor din față, înspre sud-vest. Aceste blocuri au patru etaje. Înainte de a pleca, am mai aruncat o privire înspre Lună, delectându-mă cu frumusețea sa. Ajungând în casa scărilor, nu am mai văzut-o. M-am gândit că era acoperită de nori. În drumul spre lucru din nou nu am mai văzut-o și m-am mirat cum de a dispărut așa subit. Nici în locul unde trebuia să fie nu răzbătea nici un pic de lumină. Cam după 10-15 minute am ajuns pe podul Decebal, de unde am putut admira jumătatea unui frumos corp ceresc roșu, gata de apus! Prima reacție a fost de stupoare, știind că Luna nu putea parcurge acea distanță într-un timp atât de scurt. Și totuși, toți oamenii au putut admira acea sferă roșie ca și soarele la apus. Avea contururi precise, era un pic turtit și nu emana lumină în jur. Pe suprafața sa nu am putut observa nimic. Ajungând la lucru după cca 5 minute, nu am avut unde să mă urc ca să arunc o privire înspre vest. Ulterior, m-am interesat de apusul Lunii în 17 noiembrie și am aflat că apusese la 7 fără 8 minute a.m. Eu am observat acel corp roșu la cca 6 și 20-30 minute a.m. După părerea mea, a fost vorba de un fenomen atmosferic rar (...)."

Familia Tatomir din Craiova este formată din mai mulți membri. Trei dintre aceștia au fost implicați, în luna noiembrie 1994, într-o serie de evenimente ciudate, pe care voi încerca să le descriu succint în continuare. Este vorba de Vasile Tatomir, 48 ani, medic; Mariana Tatomir, 43 ani, deținând în prezent funcția de controlor prestări servicii în cadrul Regiei de Apă-Canal-Termoficare din Craiova; și Irina-Lavinia Tatomir, 14 ani, elevă la Liceul N. Bălcescu din același municipiu. Scrisorile pe care le-am primit într-o perioadă de la membrii acestei familii din capitala Băniei, erau, fără excepție, incitante și extrem de interesante. Voi face apel, deocamdată, la fragmente din această corespondență, pentru a ilustra o parte din experiențele stranii prin care au trecut în ultimul timp cei trei craioveni. Voi reveni

însă și în viitor asupra întâmplărilor ciudate prin care a trecut de-alungul anilor – și trece în continuare – Lavinia Tatomir, această fetiță de excepție, care face dovada unor proprietăți paranormale ieșite din comun.

Iată așadar ce-mi scria doamna Mariana Tatomir la 2 decembrie 1994:

„(...) Am să vă povestesc în continuare câteva întâmplări ciudate din noiembrie a.c. În noaptea de 18 spre 19 noiembrie 1994, m-am trezit în cursul nopții cu o senzație ciudată de frig. Făcusem chiar cald în cameră în seara aceea și, trezită din somn, nu-mi puteam explica senzația dezagreabilă de frig ce venea de deasupra. Am încercat să mă învelesc mai bine cu plapuma, când am observat o umbră uriașă aplecată deasupra patului privind spre Lavinia. Purta ca un soi de armură, asemănătoare cu a cavalerilor medievali, iar pe cap avea un fel de cască cu vizetă, prin care o privea pe Lavinia. Răceala venea dinspre el, din costumul lui. M-am speriat, am vrut să urlu, m-am repezit să aprind veioza, dar pur și simplu paralizasem. Umbra a plutit ușor prin cameră, dispărând brusc. În sfârșit, am reușit să aprind lumina și speriată am sărit din pat. În cameră era cald, plăcut, dar mai plutea încă în intimitate prezența trecerii cuiva. Dimineața, Lavinia mi-a spus că are senzația că cineva a vrut să-i transmită ceva azi-noapte, fiindcă are ca un fel de tremur în capul pieptului, o emoție ciudată, ca și cum s-ar întâmpla ceva. Nici eu nu prea eram în apele mele, le-am povestit ce mi s-a întâmplat noaptea, iar seara pe la ora 18:00, Vasile a plecat (...)

Am intrat în baie să fac focul la cazan și am auzit ca un fel de bubuituri, apoi strigăte, explozii, ca un fel de împușcături. Am simțit că leșin. (...) Am ieșit în curte, vecinii se agitau, se întrebau ce se întâmplă, în spatele Bisericii Madona cerul era tot o flacără, se auzea explozie după explozie, fum greu și înecăcios se lăsa peste cartier, se auzeau sirenele unor mașini, nu știam dacă este salvarea sau pompierii, mașina poliției trecea în viteză, oamenii alergau (...)

totul era de coşmar. Am întrebat nişte elevi de la căminul liceului Bălcescu ieşiţi pe la ferestre ce se întâmplă de fapt şi mi-au spus că *Sala Polivalentă este în flăcări*, că niciodată n-au văzut aşa ceva. (N.a.: sublinierea din text îmi aparţine). Lavinia tremura şi aproape că începuse să plângă, se întreba dacă a fost vreun spectacol, dacă sunt morţi şi răniţi. Între timp a sosit Vasile şi ne-a spus că vine de la locul incendiului, mirosea a fum, ne-a liniştit că totul se află sub control, că n-a fost nici un spectacol, că nu sunt morţi şi răniţi."

Este momentul să intercalez aici un scurt fragment din scrisoarea medicului Vasile Tatomir, datată 3 decembrie 1994:

„Am stat două ore şi jumătate lângă incendiul Sălii Polivalente. Observaţie: Nu a fost foc pus de copii. Toată lumea spunea: «Aici parcă *s-a aruncat* cu napalm». Focul a pornit de la acoperiş *în jos*. Şi ardea ca magneziul. A fost foc pus de SUS!

În noaptea incendiului, în faţa casei noastre, în curte, s-a petrecut un fenomen foarte straniu. Dar eu fiind o construcţie foarte realistă şi lucidă, aştept să-l discut mai întâi cu dumneavoastră."

Trebuie să fac acum precizarea că locuinţa actuală a familiei Tatomir se află în partea vestică a Craiovei, în imediata apropiere a Bisericii Madona-Dudu şi a locului unde s-a aflat Sala Polivalentă (Acolo se află acum doar ruinele înnegrite de incendiu.). Această locuinţă a fost ridicată în anul 1906, adăpostind iniţial sediul unei Bănci Agricole şi a fost adăugită în anii 1934-1935 de bunicii doctorului Vasile Tatomir. Locul are un istoric aparte ce se pierde undeva în negura vremilor, prin secolele XI-XII. De asemenea, aici a existat, cu veacuri în urmă, mănăstirea de maici ce a purtat numele de Bărăţia, iar anexa construită în anii 1934-1935 pare a se afla *exact* pe locul unde era odinioară altarul acestei mănăstiri!

Continui cu alte fragmente din scrisoarea Marianei Tatomir:

„(...) Dimineața am fost la locul incendiului și nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Din superba Sală a Sporturilor mai rămăseseră câteva ziduri și fiare arse. La fața locului era un adevărat pelerinaj. (...) Am simțit un gust amar și m-am gândit ce mici și neputincioși suntem în fața naturii dezlănțuite. Seara a venit doamna B., am mai discutat puțin evenimentul, iar după meditație, am plecat cu Lavinia să o conducem. (N.a.: Doamna B. este profesoara de matematică ce a pregătit-o pe Lavinia pentru examenul de admitere la liceu.) Atunci am văzut acel spectacol uluitor (...)"

Fac o nouă pauză, pentru a relata un alt fapt curios legat de incendiul Sălii Polivalente din Craiova. La două sau trei zile de la consumarea sinistrului, cotidianul *Evenimentul Zilei* a publicat o scurtă notiță, conform căreia o persoană care dorea să-și păstreze anonimatul, aflată într-unul din blocurile din zonă, a afirmat că, doar cu câteva clipe înainte de izbucnirea flăcărilor, a observat o enormă navă aeriană zburătoare (probabil un O.Z.N.?!?), care ar fi planat deasupra clădirii impunătoare a Sălii Polivalente. Ziarul sugera faptul că incendiul s-ar fi putut declanșa tocmai în urma acestui... „incident". Persoana care a făcut această afirmație dorea să rămână anonimă, tocmai pentru că, în vâlva de atunci a evenimentului, ar fi fost amestecată și o fetiță, odraslă a unei mari personalități politice din Craiova. Evident, nu am de unde să știu ce este real și ce este fabulație în aceste zvonuri ori speculații. Dar știu că nu iese fum dacă nu este foc. Ori la Craiova a fost un foc teribil atunci...

Cert este însă că, un an mai târziu, în toamna anului 1995, am încercat eu însumi să dau cumva de capătul acestei povești. Am plecat la Craiova și am mers pe la blocurile din zona Sălii Polivalente. Am sunat la întâmplare la circa 15-20 de apartamente, fără nici un reper precis, fără un plan prealabil. M-am prezentat și am spus oamenilor ce urmăresc și ce doresc să aflu. Probabil că mulți mă vor fi considerat

atunci ca un fel de ciudățenie. Adevărul este că au dat cu toții din umeri. Deci, nu am aflat nimic și nici nu aveam cum prin metoda pe care am folosit-o. Dacă vreodată voi avea timp și răbdare, va trebui să reiau această experiență, sunând la *toate* apartamentele blocurilor din zonă. Pentru că, în cazul în care notița publicată de *Evenimentul Zilei* se referă la un fapt real și nu este o simplă „gogoașă gazetărească", atunci întreaga poveste poate fi mult mai importantă decât pare ea la prima vedere.

Am menționat deja în paginile acestea faptul că nu consider *Revista fenomenelor paranormale*" ca fiind o publicație serioasă, care să merite prea multă atenție. Am verificat personal o serie de afirmații făcute în paginile ei și am constatat că nu era vorba decât de simple și „nevinovate"... povești de adormit oameni mari. Deci, în ceea ce mă privește, nu-i acord acestei publicații șanse de credibilitate.

Cu toate acestea, sunt nevoit să leg evenimentul tragic de la Craiova de o altă întâmplare asemănătoare, relatată în nr. 35 din 28 septembrie 1995 al acestei reviste. În acest număr, la pagina 16, a apărut un articol semnat de Cristina Darie. Îl voi relua în continuare integral, tocmai pentru că – așa cum am mai spus – evenimentul descris pare a se asemăna izbitor cu ceea ce s-ar fi întâmplat la Craiova în toamna anului 1994. Deci:

„FĂPTURILE DE FOC" ȘI INCENDIUL DIN CHICAGO.

Despre „făpturile de foc", termen consacrat deja în literatura de specialitate, s-a vorbit și s-a scris mult la un moment dat. Unul dintre cele mai răsunătoare cazuri este cel petrecut în anul 1871 la Chicago. Incendiul care a mistuit mai mult de un sfert din oraș a fost pus pe seama ciudatelor făpturi coborâte din văzduh.

Versiunea oficială

Versiunea oficială a fost următoarea: incendiul a început într-un grajd, unde o vacă a răsturnat lampa cu gaz cu care era luminată încăperea. Deși circulau și alte versiuni, care mai de care mai ciudate, la vremea respectivă a fost accep-

tată cea oficială pentru a nu face prea multă vâlvă în jurul cazului. Acest lucru nu a împiedicat martorii oculari să povestească reporterilor ceea ce au văzut. Şi ceea ce văzuseră ei era mai mult decât straniu. Oricum, ceea ce declaraseră autorităţile referitor la cauzele tragediei nu se putea susţine prin argumente valabile. Grajdul respectiv, considerat punctul de unde s-a întins focul, era la mare depărtare de alte construcţii şi incendiul ar fi putut fi stăvilit prin simpla aruncare a câtorva găleţi cu apă. În cazul acesta însă, deşi fuseseră mobilizate toate trupele de pompieri ale oraşului, nici un loc atins de foc nu a putut fi salvat, pentru simplul fapt că flăcările nu au putut fi stinse indiferent ce s-ar fi aruncat pe ele.

Ce spun martorii

Dar ceea ce spun autorităţile nu se potriveşte deloc cu declaraţiile martorilor, declaraţii consemnate şi ele în documentele vremii. În ziua de 8 spre 9 octombrie 1871, deasupra oraşului Chicago a fost văzut un disc zburător de culoare roşie şi parcă incandescent, care, după ce s-a rotit de câteva ori, a intrat în picaj şi s-a prăbuşit pe grajdul care a fost desemnat mai târziu ca punctul de unde a început focul. Cei aflaţi la faţa locului povestesc că din flăcări au văzut ieşind câteva forme asemănătoare unor creaturi umane, numai că mult mai mari şi foarte strălucitoare. Aceste forme au bântuit locul mai mult de un sfert de oră, până la apariţia trupelor de pompieri, iar apoi au dispărut pur şi simplu în văzduh. Pe porţiunea unde au umblat „giganticele creaturi de foc", cum le-au numit toţi cei prezenţi la faţa locului, focul s-a întins şi avea o culoare roşie-albăstruie, cu mult diferită de ceea ce văzuseră ei până atunci.

Explicaţiile autorităţilor sunt neconvingătoare.

Temperatura era foarte ridicată, în jur de 12.000° C, încât totul se topea în jur. Nu numai grajdul, casele din jur, maşinile (N.a. Care maşini? Că automobilele nu apăruseră încă! Poate maşinile agricole!) şi vegetaţia au fost cuprinse de foc. Pe locul respectiv, din nici unul dintre obiectele atinse de flăcările roşii-albastre nu a mai rămas nici o urmă. Până şi pietrele s-au topit cu totul. Mulţi ani după acest incendiu, pe locul acela nu a mai crescut nici măcar un fir de

iarbă, iar povestirile despre „făpturile de foc“ au continuat să circule, deși autoritățile le-au dezmințit categoric.

La un moment dat au fost instituite chiar și amenzi „pentru colportorii unor asemenea povești menite să stârnească panică în rândul populației“ (citatul este extras din monitorul oficial al Californiei, din perioada respectivă). (N.a.: Unde se află orașul Chicago și unde California!?!)

Și, o perioadă, oamenii s-au ferit să mai amintească ciudatul fenomen cu rezultate atât de tragice (mai mult de 100 de persoane și-au pierdut viața în incendiul din 1871). Cu toate acestea, oficialii orașului și, mai târziu, cercetătorii care s-au ocupat cu studierea acestui caz nu au putut să ofere nici o explicație plauzibilă.

Până aici, articolul din *Revista fenomenelor paranormale*. La o analiză mai atentă, asupra știrii planează spectrul incertitudinii și ambiguității. Asumându-mi totuși un anume risc, l-am reluat aici, tocmai pentru că – așa cum am mai spus-o – există multe similitudini între cele două evenimente, de la Chicago și de la Craiova, desfășurate la un interval de timp ce depășește un secol.

Să continui însă cu ceea ce mi-am propus în acest capitol: evenimentele de tip fenomen O.Z.N. din a doua jumătate a anului 1994.

Așadar, cele trei persoane – Mariana Tatomir, fiica ei Lavinia și doamna profesoară B. – au asistat în seara aceea la un spectacol cu totul insolit. Pentru a ilustra evenimentul de atunci voi reproduce mai jos, pentru început, câteva fragmente din declarația doamnei Mariana Tatomir:

„În seara zilei de 20 noiembrie 1994, ora 20:15, am trăit cea mai fascinantă întâmplare din viața mea. Am ieșit cu Lavinia s-o conducem pe doamna profesoară B., care tocmai terminase cu ea meditația la matematică. Vremea era rece, dar frumoasă. Cerul era imens, senin, fără nici un nor. Luna era superbă. Am luat-o ușor către Hotel Parc și-n dreptul numărului 24, ne-am mai oprit puțin de vorbă. Privirile mi se opreau mereu pe bolta cerească, unde puzderie de stele clipeau mai

aproape sau mai departe. La un moment dat, de deasupra casei noastre, au apărut niște lumini roșii, care în momentul când au ajuns în dreptul nostru, au coborât brusc și am văzut un obiect de forma unei farfurii rotindu-se pe loc. «Dumnezeule, ce-i asta?!» – am exclamat. În același timp, Lavinia și doamna B. și-au îndreptat privirea în direcția privirii mele. «Este o farfurie zburătoare » a spus Lavinia, care a început să sară în sus și să se bucure. Doamna B. înlemnise și nu putea să-și ia ochii de la obiect. Se deplasa, rotindu-se. A venit dinspre sud (din zona Sălii Polivalente), a coborât brusc și a început să se rotească în cerc. Avea lumini roșii și roz, când se rotea părea o flacără roșie, exact de mărimea unei farfurii obișnuite (chiar ceva mai mare). Se stingeau luminile și rămânea neagră cu un inel în jurul ei, ca planeta Saturn și numai inelul lumina (era roz aprins). Se întorcea în tot felul de poziții. I se vedea fundul negru, iar luminile roșii erau deasupra. S-a înălțat brusc, rotindu-se iarăși în cerc. Era ceva fascinant, de nedescris. Lavinia se bucura, spunea c-a visat că vor veni în acel loc, dar nu mai știa data. A fugit spre casă să-i cheme pe Vasile și Florin (soțul și fiul meu) cu binoclul și aparatul de fotografiat. Am rămas cu doamna B., urmărind în continuare spectacolul. Părea că voia să ne facă plăcere prin jocul ei. Ne-am agitat destul de mult, ne gândisem chiar să oprim câteva mașini, să avem martori, dar treceau în viteză și-am renunțat. De fapt, nu voiam să pierdem nimic din ceea ce se întâmpla acolo, sus. A revenit Lavinia, obiectul s-a mai rotit de câteva ori, apoi brusc a apărut în alt loc. Se observa clar că are intenția s-o ia în altă direcție, dar n-o vedeai deplasându-se. Apărea pur și simplu în alt loc. Spectacolul a durat în jur de 5 minute. S-a deplasat spre nord, dispărând brusc, așa cum a apărut. Mult timp nu ne-am putut reveni. Imediat, în zonă au apărut trei avioane, care au patrulat un timp, apoi s-au retras. Ne-am gândit că flăcările de la Sala Polivalentă (din seara precedentă) s-au zărit de undeva de sus și alertați, locuitorii unei alte planete au venit să cerceteze ce se întâmplă, oferindu-ne un spectacol de

neuitat. Deci, există farfurii zburătoare, poate că oamenii dintr-o altă Galaxie trăiesc deja printre noi."

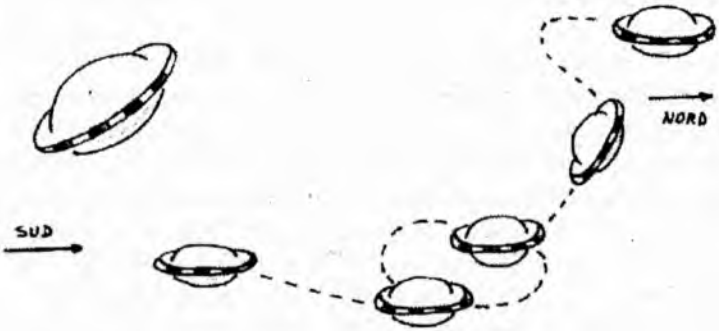

Fig. 18. Craiova, 20 noiembrie 1994.
(Desenul Laviniei Tatomir).

Din mărturia Laviniei, am reţinut următoarele fraze:

„(...) Am rămas impresionată de frumuseţea misterioasă pe care o emana. (...) Am observat că în jurul ei avea un inel, care, atunci când se stingeau luminile roşii şi roz, era foarte vizibil, de culoare alburie. (Fig. 18) Farfuria cobora şi urca învârtindu-se, apărea când într-un loc, când în altul, dar nu o vedeam când se deplasa într-acolo. Apărea în tot felul de poziţii, când se întorcea era plată, dar când revenea la forma iniţială devenea bombată, rotundă. (...) Imediat, în zonă, la o distanţă mare au apărut trei avioane care timp de zece minute au patrulat, apoi s-au îndreptat spre aeroport. (...)"

Dintre multe altele, două aspecte se cuvin reliefate aici:

1) Manifestările ciudate – şi totuşi clasice, semnalate în multe alte cazuri anterioare de pe mapamond – ale obiectului observat care, aşa cum afirmă martorii, apărea într-un

loc, dispărând apoi brusc şi reapărând, tot atât de brusc, în alt loc. Se relevă un dispreţ total al fenomenului observat (al obiectului, în speţă) pentru legile fizicii, aşa cum le cunoaştem noi în prezent. De fapt, nimic nou sub soare!

2) Ce e cu cele trei avioane care au patrulat în zonă *după dispariţia obiectului* aerian? Acest fapt ar putea evidenţia faptul că oficialii aeroportului local au avut cunoştinţă de ceea ce se întâmpla deasupra oraşului lor în seara aceea? Dispariţia obiectului ar putea fi pusă în directă legătură cu decolarea celor trei avioane, trimise probabil pentru interceptarea lui? De fapt, ce ştiu în plus cei ce au fost de serviciu în seara aceea în turnul de control al aeroportului din Craiova? Probabil foarte multe lucruri, la care oamenii de rând nu trebuie să aibă încă acces!

Iată însă că dintr-o cu totul altă parte a ţării s-a făcut în aceeaşi seară o observaţie tot atât de insolită. Mărturia aparţine lui Péter Ştefan, 29 ani, radiestezist la Fundaţia Natura din Oradea, jud. Bihor:

„În seara zilei de 20 noiembrie 1994, la Oradea, aflându-mă în faţa clubului Tempo, privind spre cer, am observat în direcţia vest, două obiecte cam de mărimea stelelor de magnitudinea 4-5, aflate în mişcare înspre est. Distanţa dintre cele două obiecte era constantă pe tot timpul observaţiei ce a durat 1-2 minute. Observaţia a fost făcută la ora 18:20. Mişcarea a fost destul de lentă, dar nu am putut efectua observaţia până la capăt, pentru că după un timp au dispărut poate în nori. Traiectoria lor era constantă pe tot timpul observaţiei. Cerul a fost parţial noros. (...)“

Din seara ultimei zile a anului 1994, am primit trei semnalări de la trei martori diferiţi. Pentru început, iată ce declară doamna Ana-Maria David, 36 ani, ingineră din Oradea, jud. Bihor:

„În data de 31 decembrie 1994, mă aflam împreună cu familia pe Strada Arinului, stradă situată la periferia oraşului Oradea, pe Dealul Viilor, distanţat la cca 1000 m (în linie aeriană) de releul Radio-Tv. Era seara, în jurul orelor 18:30,

cer senin, plin de stele. Aşteptând la poarta prietenilor, am observat împreună cu fiul meu (în vârstă de 9 ani) un fenomen (obiect) luminos, de culoare portocalie (emana o lumină caldă) de mărimea cam dublă ca Venus. Obiectul se deplasa fără zgomot cu viteză mare, pe direcţie orizontală dinspre oraş spre releu, vest spre est. Durata observării a fost de aproximativ 20-30 secunde. Nu am observat vreo deviaţie a traiectoriei."

Péter Ştefan din Oradea, acelaşi martor al fenomenului observat la 20 noiembrie, afirmă de data aceasta:

„În data de 31 decembrie 1994, seara la ora 19:23, aflându-mă pe podul 1 Decembrie (lângă hotelul Dacia) am privit înspre direcţia N-V (în partea stângă) şi am văzut deasupra orizontului un obiect de mărimea de două ori a planetei Venus. Avea culoarea cărămizie constantă pe tot parcursul traiectoriei înspre S-E. Nu am observat deviaţie de la traiectorie – a fost o linie dreaptă. Am observat în spatele obiectului că parcă ceva arde. Cerul era noros, nu s-au văzut stelele. Obiectul era sub plafonul de nori subţiri. Viteza era parcă mai mare decât a unui avion. Am observat ceasul în acest timp: a durat circa 2-3 minute până a traversat cerul. Nu am auzit nici un fel de zgomot, altitudinea nu o pot aprecia."

Doru Poiana are 20 de ani, este student la Facultatea de Drept din Cluj-Napoca şi locuieşte la Zalău, jud. Sălaj. Iată ce povesteşte el:

„În seara zilei de 31 decembrie 1994, mă aflam la mine acasă (în municipiul Zalău) şi citeam o carte. La un moment dat, am auzit afară nişte fluierături cunoscute. Am ieşit să văd cine e, dar atenţia mi-a fost atrasă spre cer unde am văzut un corp luminos care se deplasa. Din primul moment, am crezut că e vreo petardă sau vreo rachetă, ţinând seama că era seara de Revelion. Ciudatul obiect nu s-a împrăştiat în mii de steluţe ca o petardă, ci a continuat să zboare (nu s-a consumat nici ca o rachetă). Durata observaţiei: aproximativ 20 secunde. Condiţii atmosferice: nu exista vânt sau

ceață, existau foarte puțini nori, doi-trei, vizibilitate foarte bună, repet, foarte bună (se vedeau toate stelele). Avea formă de sferă, culoarea era asemenea soarelui, luminozitate mare, era exact ca o minge de foc, incandescentă. Reflecta lumină și lăsa în urma ei o coadă asemenea unei comete. Era foarte strălucitoare, se distingea chiar o aură de lumină peste strălucirea inițială. Nu avea zgomot, se deplasa perfect orizontal, fără a urca sau coborî. Înălțime: cam la nivelul norilor (2000-3000 m). Spun la nivelul norilor, deoarece la un moment dat, pentru 1-2 secunde, a trecut printr-un norișor. Viteza: 300-500 km/h. Direcția de deplasare: de la N-V spre s-e. Ora: 7:40 p.m. Există și alți martori: trei prieteni ai fratelui meu (cei care au fluierat) și mama mea. Mărimea obiectului: puțin mai mare decât o minge de tenis de câmp. Era doar un singur obiect. Este exclus să fi fost: petardă, elicopter, meteorit, satelit. (...)"

După cum se vede, nu am intervenit nici de această dată prea mult în relatările propriu-zise ale acestor martori declaranți. I-am lăsat pe fiecare în parte, să descrie ceea ce au văzut și să interpreteze, așa cum crede, experiența prin care a trecut. Evident, nu pot garanta pentru sinceritatea declarațiilor făcute, cu atât mai mult cu cât majoritatea lor a fost obținută prin intermediul corespondenței și mai puțin prin contactul direct cu martorii. Le mulțumesc deci tuturor acestor observatori, cunoscuți ori necunoscuți, pentru faptul că au avut curajul să-mi pună la dispoziție relatările lor insolite și stranii, care fac obiectul prezentului capitol.

Îi mulțumesc domnului Fazekaș Alexandru din Oradea, datorită căruia am intrat în posesia unei bune părți a mărturiilor din jud. Bihor, ca și familiei Tatomir, pentru curajul de a-mi fi dezvăluit evenimentele interesante ce s-au derulat în perioada incendiului Sălii Polivalente din Craiova.

Numai datorită unor astfel de oameni se poate avea acces la adevăruri care, deocamdată, par a ne fi interzise.

8

LAVINIA TATOMIR: „JUMĂTATE OM, JUMĂTATE EXTRATERESTRU“

Motto:
Suntem într-o relație magică cu universul, dar am uitat. (p. 237)

„(...) De mică a fost un copil precoce, interesând-o tot ceea ce se afla în natură, exasperându-ne cu tot felul de întrebări, care mai de care mai ciudate. Folosea și folosește un limbaj destul de elevat pentru vârsta ei și tot ce ieșea din mânuțele ei atingea perfecțiunea. Dintotdeauna a fost un copil matinal, jucându-se toată ziua, iar dacă n-am obliga-o să doarmă, nu cred c-ar simți această nevoie. Îngrijorându-ne atâta energie, ne-am prezentat cu ea la domnul doctor Bistriceanu Marian, endocrinolog, somitate în materie din Craiova. A examinat-o cu atenție, a stat îndelung de vorbă cu ea și ne-a spus că este ușor hipertiroidiană, dar să lăsăm copilul în pace, că de obicei din rândul lor apar geniile. I-am urmat sfatul, dar la un moment dat am observat că la școală i se spune *vrăjitoarea*. Am întrebat-o de ce și mi-a spus că în mânuța stângă le ridică colegilor tot felul de obiecte, penare, cărți, caiete, pixuri, stilouri, bani, chei etc. Le spunea colegilor ce note vor lua, le anunța dinainte starea de spirit a profesorilor cu care avea ore. Profesorul ei de fizică deja se interesa și avea discuții lungi cu ea pe seama însușirilor ei paranormale. A început să ne facă și nouă acasă tot felul de demonstrații care ne-au uimit. Ne-am prezentat din nou cu ea la doctorul Bistriceanu, căruia i-a arătat ce poate ea să facă. Domnul doctor a rămas mult timp pe gânduri și i-a

spus că ceea ce are ea este aur curat şi s-ar putea să ajute la vindecarea multor boli.

Soţul meu este medic generalist (...) şi în joacă a început s-o testeze pe tot felul de boli. Rezultatele au fost uimitoare. Vorba a zburat şi fiica noastră a ajuns o mică celebritate invidiată de colegi. În ziarul local *Cuvântul Libertăţii* au apărut două articole despre ea, a fost invitată la Conferinţa bioenergeticienilor, unde domnul doctor Bistriceanu a prezentat cazul ei şi a apărut şi la televizor. I-am rugat pe profesorii ei şi pe cei din mass-media să nu ne dea adresa, pentru că Lavinia este un copil care trebuie să-şi urmeze drumul firesc, ceea ce au şi făcut, dar s-a specificat faptul că este elevă la (...) şi cei bolnavi, disperaţi, tot ne-au găsit. Ne-au trecut pragul oameni din Mehedinţi, Deva, Bucureşti, Timişoara, nu mai vorbesc de cei din Dolj, care ne implorau s-o lăsăm să-i atingă cu mânuţa stângă, să-i vindece. Îşi tratează colegii şi profesorii. Bineînţeles că o dată cu descoperirea acestor însuşiri, i s-au pus tot felul de întrebări: de unde simte că-i vine energia, dacă o ajută cineva de undeva, dacă are anumite percepţii, dacă trăieşte fenomene ciudate.

Ne-a explicat foarte clar şi precis că ea vine de pe Lună, nu Luna pe care o vedem noi, ci cu totul alta, scăldată într-o lumină albastră nepământeană; că noi oamenii credem c-am fost pe Lună, dar nu este adevărat; că ea vede acea Lună şi de-acolo îşi primeşte puterea şi anumite informaţii legate de bolnavii ei; că există o forţă care o protejează şi ştie că nu i se poate întâmpla nimic rău. A trăit de câteva ori fenomenul decorporalizării şi explică cu lux de amănunte trăirile ei din acele momente. Spune că este jumătate om, jumătate extraterestru şi a fost vizitată noaptea de extratereştrii ei. La una din vizite am fost şi eu martoră.

Era în noaptea de 25 spre 26 mai. De când i se întâmplă tot felul de fenomene ciudate doarme împreună cu mine, fiindcă zice că ea de câteva ori s-a luptat cu forţe malefice care voiau să-i facă rău, dar le-a învins. Deci, în noapte de 25 spre 26 mai (1994), după ce dormisem o bună parte din noapte, la un moment dat, m-a trezit o lumină puternică,

albastră, care a apărut în dreptul ferestrei dormitorului ce se află la etaj. Era o lumină nefirească, ce-mi atrăgea privirile ca un magnet. Toată camera era albastră, Luna era imensă și nefirească, dar ea nu lumina în felul acela. Fasciculul de lumină s-a îndreptat spre patul nostru, oprindu-se asupra chipului fiicei mele. A insistat un timp, apoi s-a retras. Lavinia s-a trezit brusc și fără un cuvânt s-a îndreptat spre fereastră încercând s-o deschidă și aveam impresia că vrea să-și ia zborul. Disperată, am alergat după ea și am strigat-o. «Mami – mi-a spus – ei mă cheamă, mă așteaptă, trebuie să mă duc. Tu vezi lumina, mami, o vezi?». Era agitată, voia neapărat să vorbească cu «ei». Am luat-o cu forța și am culcat-o, i-am mângâiat fruntea până când a adormit din nou. Dimineața și-a găsit pisicuța, pe care o iubea la nebunie, moartă. Mi-a spus că din momentul când s-a trezit a știut că Roița este moartă, de fapt, de seara a știut că dimineața va fi moartă și n-a făcut nimic să împiedice asta. Mi-a reproșat că trebuia s-o las să vorbească eu «ei».

În perioada de la Înălțarea Domnului până la coborârea Lui pe Pământ, s-a întâmplat să-i apară pe corp un fel de intoxicație, care n-a cedat la nici un tratament. Mi-a spus să nu-mi fac probleme fiindcă la sfârșitul lui iunie vor veni extratereștrii ei și-o vor vindeca. Pe 25 spre 26 iunie fenomenul s-a repetat, a ieșit la fereastră, a stat nemișcată ca o statuie, a privit un joc de lumini ciudat, s-a culcat și dimineața mi-a spus că se va concentra așa cum face cu pacienții ei și se va vindeca, ceea ce s-a și întâmplat.

În iulie a avut o pacientă operată de un cancer de col uterin pe care a îndrăgit-o foarte mult și și-a dorit din tot sufletul s-o vindece. A luat legătura mental cu extratereștrii ei și i-a rugat să-i dea informații despre ea. Acest lucru s-a întâmplat la sfârșitul lui iulie. Într-una din nopți am ațipit în prima parte, iar în partea a doua m-am trezit și mi-a fost imposibil să mai închid ochii. Lavinia respira liniștit lângă mine. Percep un zgomot afară, ca un fâlfâit de aripi. Aștept să latre câinele. Nimic. Aud o trosnitură puternică, zăngănit de geamuri. Câinele nu latră. Lampa de veghe se stinge. Lavi-

nia începe să se foiască. Camera se întunecă până simt că mi se face frică. Lavinia începe să vorbească tare într-o limbă rusă perfectă. (...) Face o pauză şi începe să vorbească o limbă ungro-finică, un dialect al acestei limbi, vorbeşte apăsat, pronunţă cuvintele foarte clar, este dură, se ceartă cu cineva. Mi se face frică, sar şi aprind veioza... Lavinia, cu ochii mari, îmi spune că au venit extratereştrii, dar erau femei, s-a certat cu ele, crede că pentru pacienta ei.

(...) Ar fi foarte multe de povestit, lucruri foarte interesante de discutat cu Lavinia (...) sunt atâtea lucruri care depăşesc puterea noastră de înţelegere, fenomene ce nu se pot explica, încât merită sacrificii pentru deslușirea lor (...)"

Scrisoarea din care am reprodus aceste câteva fragmente, sosită la începutul toamnei lui 1994, a fost una dintre cele mai interesante pe care le-am primit vreodată. Nu peste mult timp, aveam să merg eu însumi la Craiova, s-o cunosc şi să o îndrăgesc pe Lavinia şi să mă conving de realitatea spuselor mamei ei, Mariana Tatomir. Mai mult, am aflat lucruri noi şi surprinzătoare, despre care am mai scris deja şi într-un capitol anterior...

Pentru cei ce sunt familiarizaţi cu astfel de fenomene, ceea ce scrie mama Laviniei în scrisoarea de mai sus nu constituie chiar o noutate. Straniile entităţi nocturne şi manifestările lor insolite, au fost semnalate în nenumărate rânduri până acum – şi nu numai în întreaga lume, ci chiar şi la noi în ţară – şi nu-i putem acuza pe toţi cei ce traversează aceste evenimente că sunt bolnavi psihic sau că au avut vedenii. Reamintesc acum experienţele asemănătoare prin care au trecut, la rândul lor, domnul Costinaş Aurel din Timişoara, sau doamna M.M. din Mediaş, despre care, de asemenea, am amintit în paginile anterioare.

Lavinia s-a născut într-un alt început de toamnă, la 2 septembrie 1980. Am aflat că acest eveniment a fost precedat de o serie de întâmplări stranii, care la prima vedere nu au nici o explicaţie logică. Iată în continuare una dintre ele, pe

care încerc s-o redau aici exact aşa cum mi-a fost povestită de soţii Mariana şi Vasile Tatomir.

Atunci când Mariana era însărcinată în luna a şaptea, s-a întâmplat un lucru ciudat căruia, la vremea respectivă, cei doi părinţi nu i-au acordat prea mare importanţă.

În vara anului 1980 au plecat împreună, cu şareta dispensarului, pe care o foloseau frecvent, undeva în afara Craiovei, la o stână. Ca de obicei, Doru, căluţul blând pe care-l cunoşteau de atâta vreme, se lăsa mânat alene de vizitiu. Tot aşa cum, de nenumărate ori înainte, se lăsase mângâiat de medic şi de soţia lui, primindu-le bucuros din palmă bucăţelele de zahăr. Au ajuns la destinaţie, l-au deshămat şi l-au lăsat să pască liniştit pe câmpul scăldat de iarbă şi de flori. Era o zi senină şi luminoasă din miez de vară...

Vasile, împreună cu vizitiul, au plecat pe jos înainte, iar Mariana venea agale în urma lor. Nu avea de ce să se grăbească. De când era însărcinată, avusese câteva probleme cu sănătatea. De pildă, când se afla în patru luni şi jumătate, s-a îmbolnăvit destul de grav de un hipertiroidism acut pe partea stângă. A fost sub atenta observaţie şi îngrijire a aceluiaşi medic endocrinolog Marian Bistriceanu din Craiova. Se vindecase cu greu şi amândoi părinţii erau destul de îngrijoraţi pentru fiinţa ce urma să se nască.

Dar în ziua aceea senină şi calmă de vară, în liniştea aproape nefirească a câmpului înflorit, toate necazurile vieţii cotidiene rămăseseră undeva departe, în urmă.

Deodată, fără nici un motiv aparent, Doru s-a oprit din păscut, fixându-şi privirea neliniştită asupra femeii însărcinate. Avea ochii măriţi de o spaimă lăuntrică, neştiută şi inexplicabilă. S-a ridicat pe două picioare bătând aerul cu copitele din faţă, nechezând îngrozit. Ceva aflat dincolo de înţelegerea lui îl speriase de moarte. S-a repezit la Mariana. Aceasta a luat-o la fugă ţipând, cu animalul după ea. Intervenţia soţului şi a vizitului a fost promptă şi salvatoare, dar l-au potolit cu greu pe Doru, căluţul cel bun şi blând...

Ce s-ar fi întâmplat dacă cei doi bărbaţi n-ar fi fost în apropiere? Femeia însărcinată ar fi fost zdrobită sub co-

pitele calului îngrozit, iar copilul nu s-ar mai fi născut niciodată? I s-a transmis animalului, de dincolo de înțelegerea lui ori a noastră, „mesajul“ secret că acel copil *nu trebuia* sau *nu voia* să se nască? Iar dacă totuși s-ar fi născut, în luna a șaptea, evenimentele ulterioare ar fi avut un cu totul alt curs, iar Lavinia nu ar mai fi fost ceea ce este? Ce fel de „semn“ a fost acesta? Cine ar mai putea ști acum? Cine ar mai putea astăzi să răspundă la aceste întrebări? Pătrundem aici în domeniul fascinant al paranormalului, pe tărâmul extrem de instabil al întrebărilor rămase încă fără răspunsuri rezonabile...

Cei doi și-au terminat cât mai repede treaba pe care o aveau la stână. Mariana se speriase, avea contracții și se simțea rău. Au plecat în grabă spre dispensar. Pe drum, cerul s-a întunecat brusc, fulgere înfricoșătoare brăzdau cerul și o ploaie puternică de vară s-a pornit la fel de brusc. Ploua cu găleata, dar celor doi nu le păsa prea mult în momentele acelea. Nu se gândeau decât la copilul lor care nu se născuse încă. În trupul mamei, acesta nu mai mișca și nu mai dădea semne de viață. Probabil că și acesta a fost un alt semn al fătului că *nu dorea* să se nască, să vină pe lumea aceasta!

Când au ajuns la dispensar, aveau să constate încă un lucru extrem de ciudat. *Nu erau uzi*! Străbătuseră sub șiroaiele de apă o bună bucată de drum, dar pe ei *ploaia nu-i atinsese*! Aveau să realizeze acest fapt mai târziu, când greul momentului trecuse. Într-o discuție pe care am avut-o cu el, Vasile îmi mărturisea că în cursul acelui an 1980, li se întâmplase de mai multe ori aceeași ciudățenie, dar nu-i dăduseră prea mare importanță. Ploaia îi prinsese în câteva rânduri, dar *niciodată nu-i atinsese*!

La dispensar, medicul și-a reintrat în atribuțiile lui. Și-a acoperit soția cu pături călduroase, i-a oferit un calmant ușor și a înconjurat-o cu toată grija... Încetul cu încetul, Mariana s-a relaxat și a simțit copilul revenindu-și și agitându-se ușor. Puteau, în sfârșit, să răsufle ușurați.

Episodul acesta nu avea să se șteargă din memoria celor doi. Spaima pe care o trăiseră în vara anului 1980 le va ră-

mâne în minte bine întipărită și aveau să o retrăiască cu aceeași intensitate peste ani și ani, de fiecare dată când o povesteau celor apropiați.

Să mai reținem de aici și rolul ploii care i-a ocolit și a refuzat să-i ude pe cei doi părinți. De fapt, aceasta, ploaia, avea să joace un anume rol în viața copilului Lavinia. Atunci când s-a născut, cât și când a fost botezată, a plouat aproape din senin, brusc și puternic, fapt care i-a mirat pe toți cei care au fost de față la aceste evenimente. Mai târziu, ea însăși avea să afirme că îi place să se plime prin ploaie și că o iubește pentru că simte că își „reîncarcă bateriile".

Iată un fragment, de astă dată dintr-o scrisoare pe care mi-o trimitea Lavinia și era datată Craiova, 7 noiembrie 1994:

„(...) Mă aflam într-un spațiu pe care nu-l pot defini și deodată, am simțit că mi se face o frică îngrozitoare, simțeam că cineva invizibil încearcă să-mi facă rău și nu știam ce trebuia să fac ca să mă apăr. Lângă mine a apărut o făptură ciudată, un om înalt de peste doi metri, îmbrăcat într-un costum gri-sidefiu și cu capul mic în comparație cu restul trupului. Am rupt-o la fugă, ca orice om normal și sănătos. Oriunde mă îndreptam, acesta apărea mereu în calea mea și m-a rugat să mă opresc pentru că avea să-mi comunice ceva. Nu s-a exprimat în cuvinte, mă privea și-mi transmitea telepatic această rugăminte. Am simțit o liniște interioară desăvârșită și m-am oprit locului. Mi-a spus că vin de pe o planetă asemănătoare cu Luna, dar că această planetă este un loc cu totul și cu totul diferit de Lună (până atunci eu o numeam «a doua Lună»), că de acolo îmi primesc puterea, să nu mă tem de forțele malefice, ci să le înfrunt, deoarece le voi învinge întotdeauna. Mi-a spus că mâna în care am forță (mâna stângă), poate fi orice, adică, poate să facă și bine și rău, în aceeași măsură, că va trebui să intru în posesia unei cărți galbene (pe care mi-a arătat-o) veche de peste 200.000 de ani. De atunci, ei vin mereu și facem dese călătorii în spațiu și pe planeta de unde vin.

Acolo, totul e scăldat într-o lumină albastră, nepământeană, pământul e de un roșu întunecat, reavăn tot timpul, iarba de un verde crud, apele sunt verzui-sidefii, totul e liniște și nemișcare și simți liniștea și pacea sufletească, ca pe ceva mirific. Știu că trăiesc printre oameni, gândesc ca oamenii, cu toate că de multe ori am senzația că mă situez undeva, deasupra lucrurilor și a oamenilor. Dacă intru într-o mulțime de oameni, eu știu că nu sunt ca toți ceilalți, aș putea să spun ce gândește fiecare în acel moment. Majoritatea oamenilor sunt preocupați de lucruri mărunte, de grija zilei de mâine, le e frică de boală, de sărăcie, nici unul, sau foarte rar întâlnesc câte un om care privește și gândește și la ceea ce se află deasupra capului său. (...) Dacă mi-aș dori, sunt sigură că aș putea zbura. În general, am un organism bine organizat, echilibrat și sănătos, dar, când s-a întâmplat să mă îmbolnăvesc, boala se manifestă numai pe partea dreaptă a corpului. Pe dreapta, în gât, am făcut un flegmon amigdalian, pe dreapta m-a durut rinichiul, pe piciorul și pe mâna dreaptă mi-a apărut intoxicația, pe partea dreaptă răcesc, fără ca pe partea stângă să am vreun simptom. De aici concluzia firească, că sunt jumătate om, jumătate extraterestră."

„(...) Am dorit foarte tare să știu cum arată cu adevărat o farfurie zburătoare. Am luat legătura mental cu extraterestrii mei și m-au purtat în spațiu, arătându-mi mai multe farfurii zburătoare (...)"

Această dorință a Laviniei i-a fost îndeplinită câteva zile mai târziu, la 20 noiembrie 1994, *a doua zi* după teribilul incendiu care a distrus total Sala Polivalentă din Craiova. Dar și despre aceasta am mai amintit în paginile anterioare.

E greu de prins în simple și neajutorate cuvinte tot ce s-ar putea scrie despre Lavinia Tatomir. Pe măsură ce a crescut, ciudățeniile s-au înmulțit. A fost un copil serios, uneori cu o privire distantă și rece. Avea o curiozitate nativă și voia să știe cât mai multe, punând tuturor din jurul ei numeroase întrebări, în special legate de cer, de planete, de cosmos...

Când mama ei a întrebat-o odată de ce s-a născut aşa de supărată şi de încruntată, ea i-a răspuns: „Nu voiam să mă nasc! Ştiam că am o misiune foarte grea în viaţa aceasta şi nu doream să vin printre voi oamenii!"

Prin vara anului 1991, când împlinea 11 ani, Lavinia se afla undeva la ţară cu doi verişori de-ai ei. Într-o fotografie în care ea ţinea în mână o rachetă de tenis, partea ovală a racordajului acesteia joacă rolul unei lentile, sau al unei lupe, care măreşte în mod inexplicabil tot ce se află în spatele ei...

Spicuiesc acum câteva din aprecierile pe care le făcea despre ea profesorul Dumitru Răducan, directorul Liceului Elena Cuza din Craiova, liceu la care Lavinia învaţă începând cu toamna anului 1995:

„(...) Am sesizat că este o fiinţă deosebită: echilibrată, matură şi totuşi sensibilă. Cunoscând-o mai bine, m-a uimit faptul că îşi depăşeşte generaţia cu cel puţin 3-4 ani ca maturitate şi poate să fie atât de generoasă cu semenii săi. Are o personalitate foarte complexă: pictează cu mult talent, ascultă muzică, citeşte multă literatură şi mai are grijă şi de cei în suferinţă. În ceea ce priveşte calităţile paranormale, acestea sunt evidente şi îi urez succes, având o mare încredere în ea."

Iar o altă personalitate a Craiovei, redactoarea de televiziune Camelia Radulian – cea care a numit-o pe Lavinia într-un film făcut despre ea „o fată nu ca oricare alta" – descrie astfel prima ei întâlnire pe care a avut-o cu acest copil extrem de dotat:

„(...) Ceasul vechi al oraşului bătea ora 12:00, exact ora stabilită pentru întâlnirea cu Lavinia şi mă gândeam cu teamă că, pe o astfel de caniculă, o mică celebritate ca ea ar putea uşor să nu vină. Dar ea era acolo, în faţa universităţii (...), conform înţelegerii din ziua precedentă.

În timp ce mă apropiam tot mai mult (...), simţeam cum fiecare pas îmi este descompus de privirea Laviniei. Eram stânjenită, ceea ce mi se întâmpla foarte rar, şi, ajunsă lângă

ea, m-am simţit tot mai mult captiva acelor ochi mari, a acelei priviri pătrunzătoare, imposibil de descris.

Orice primă întâlnire pecetluieşte un sentiment ascuns de acceptare sau neacceptare, de compatibilitate sau respingere faţă de cealaltă persoană. Îmi doream în gând să pot simţi şi descifra momentul în care Lavinia, conform acestei legi, mă va accepta, dintr-o pornire naturală, sau mă va accepta disimulat, din politeţea impusă de nescrisele reguli ale convieţuirii şi relaţiilor interumane.

Când mi-a întins mâna, în semn de salut, m-a surprins stângace, rigidă şi nenaturală. Pierdută cu totul în privirea ei, izvorâtă din nopţile limpezi, simţeam cum fiecare gest îmi este analizat, cântărit. Am avut atunci revelaţia că această fată, ireal de palidă în mijloc de vară, mă citeşte ca pe o carte."

Anca Obrocea – artista de un deosebit talent din capitala Băniei, îndrăgostită de şi cunoscătoare profundă a străvechii civilizaţii egiptene, cea care o iniţiază pe Lavinia în tainele picturii – afirma următoarele:

„(...) De unde vine ea? Cine este ea? Pe mine m-au cucerit puritatea şi frumuseţea ei sufletească. Sinceritatea şi dorinţa de a face bine – altruismul. M-a cucerit «copilul» Lavinia, care n-a fugit de copilărie, chiar dacă la uşă bate adolescenţa. (...) M-a cucerit copilul conştiincios, cu grija cărţii, cum puţini copii găseşti, de o modestie incurabilă şi o nobleţe sufletească rar întâlnite. Cu ce har dumnezeiesc şi-a înzestrat Natura acest copil?

(...) Stătea adeseori la geam şi privea afară. Vedea plutind în aer, căzând din cer, milioane de particule foarte fine, unele sclipitoare, altele asemănătoare unui praf. «Sunt foarte multe, infinit de multe, o puzderie, dar voi nu le vedeţi. Aşa arată aerul nostru, mă crezi?»

Sau: «Ştii că mai există o Lună albastră în spatele Lunii? Eu văd şi ştiu că de acolo vin eu şi puterea mea. Ştiu că am venit printre voi să fac bine, aceasta este misiunea mea».

Sau: «Uite, merg pe stradă şi fără să vreau văd aura tuturor trecătorilor. De cele mai multe ori nici nu mă gândesc la

asta. Dar văd pur și simplu: la unii galbenă, la alții albă, la alții cenușie – aceștia sunt bolnavi – la alții spre roșu – aceștia sunt nebunii. Doamne, ce s-ar întâmpla, mă gândesc, dacă aș opri pe vreunul dintre ei și i-aș spune: Domnule, știi că dumneata ar trebui să te cam cauți, ești cam sonat!» – și râdea Lavinia cu poftă, povestindu-mi și gândind cum ar reacționa fiecare dintre ei, auzindu-și un diagnostic, așa tamnisam.

Sau, altă dată: «Veneam de la școală. Era într-o după-amiază cu soare, fără nici o umbră de nor pe cer. Am intrat în curte și un glob luminos venit de nicăieri și apărut lângă mine, puțin deasupra mea, m-a atins... M-am speriat puțin, nu înțelegeam: ce era acea mică sferă luminoasă, de unde venea?»

Într-o seară, când a plecat de la mine, i-am dăruit un rozariu cu fosfor. Era întuneric. La poartă a deschis palma stângă unde-l ținea, și mărgelele lui luminau alb-albăstrui, de parcă până atunci l-ar fi ținut la o sursă de lumină. Cu ce energie alimentase ea mărgelele?

Apoi, uneori, când venea de la școală nervoasă, nemulțumită, agitată, o întrebam ce s-a întâmplat. Nu era mulțumită de colegi. Făceau glume prostești, prea copilărești pentru ea. «N-au nici un pic de minte – îmi spunea – cum pot unii oameni să fie atât de reduși?»

Pe Lavi o preocupă tot soiul de fenomene, de ciudățenii și pare că nu caută prea mult explicația lor – fiindă pentru ea e simplu: dejà-vu. Când o frământa câte ceva la care caută răspuns, deodată fața i se destinde și spune simplu: «știu».“

Când a împlinit frumoasa vârstă de 15 ani, la 2 septembrie 1995, Lavinia a venit împreună cu părinții ei la Vălenii de Munte, (Fig. 19), „ca să scape de nebunia reporterilor și bolnavilor care-i caută tot timpul“. Prietenul meu Bogdan Petrescu a filmat atunci pe o videocasetă această întâlnire. La un moment dat, în timp ce stăteam pe terasă și discutam așezați comod pe fotolii de curte, Lavinia face o afirmație absolut uluitoare: „Știu că dacă nu voi fi mulțumită printre voi oa-

menii, la 18 ani vă voi părăsi!" Ce comentariu poți face în fața acestor cuvinte? Din ce profunzimi ale cugetului unui copil de 15 ani străbate la suprafață o asemenea afirmație deopotrivă derutantă și șocantă?

Fig. 19. Lavinia Tatomir
Vălenii de Munte, 2 septembrie 1995.

Ceva mai târziu, în aceeași toamnă a lui '95, mergeam din nou la Craiova. Și atunci, într-o seară când nu eram prezenți decât noi patru – Lavinia, părinții ei și cu mine – mi-a fost dat să fiu martorul unui dialog care m-a pus pe gânduri. Fata îi reproșa mamei ei că îi aduce prea mulți pacienți și reporteri, că nu are timp să învețe și să-și facă lecțiile care acum, în liceu, erau mult mai grele. După care, mama o ia la rost, scurt și tăios: „La ce-ți trebuie ție să înveți, la ce-ți trebuie atâta carte? Calitățile de vindecătoare pe care le ai te vor ajuta ca peste zece ani să ai mai mulți bani decât oricare dintre colegii tăi de acum! Vei fi foarte bogată! Nu trebuie să știi prea multe! Ești înzestrată de la natură și n-ai nevoie de carte!"

Stop cadru!!!

„Directa de dreapta" pe care mama o aplica fiicei ei, brusc și brutal, m-a lovit și pe mine pe neașteptate. Nu am comentat în nici un fel, nu am intervenit deloc în acest dialog, dar am văzut-o pe Lavinia plecând din cameră cu lacrimi în ochi. Probabil că, retrasă în „sanctuarul" ei, a plâns tăcut în seara aceea, cu amărăciune și spaimă în suflet. Măcar de-ar

fi făcut-o numai pentru că un dialog penibil avusese loc în fața unui străin... După retragerea fetei, le-am spus celor doi părinți că nu pot fi de acord cu punctul lor de vedere. Atât!

Dorința exacerbată de publicitate, de a fi permanent în atenția mijloacelor de informare în masă, dorința de a se vorbi cât mai mult despre Lavinia – în presă, la radio, la televiziune – avalanșa nestăvilită a reporterilor și gazetarilor de tot soiul, care-i asaltează doritori să știe, cum-necum, orice, nu poate fi de bun augur. Dacă lucrurile vor continua tot astfel, Lavinia se va „consuma" prea din timp și își va pierde probabil devreme calitățile de excepție pe care le are. Și atunci, mama ei va avea poate dreptate: „La ce bun atâta carte?"

Sau poate că ea însăși – Doamne ferește! – va fi avut dreptate: „... la 18 ani vă voi părăsi!"...

Deocamdată, reflectând puțin asupra celor scrise aici, ca și asupra destinului uman în general, îmi pun, vrând-nevrând, o serie de întrebări:

Să vină oare salvarea, pentru omenirea aceasta bolnavă, de undeva de sus, din ceruri, de dincolo de înțelegerea și perceperea noastră? Exact ca acum 2000 de ani? Ca atunci când o extraordinară ființă a coborât printre noi, oamenii, jertfindu-se pentru binele nostru și încercând să ne îndrume pe o cale de dreptate și adevăr? Amintirea acestei lecții, aspre și blânde totodată, ne stă la dispoziție, materializată în cea mai mare carte de înțelepciune a umanității: BIBLIA. Ne-am însușit noi oare lecția primită, eram pregătiți să o facem? Se pare că formațiunea noastră genetică nu ne-a permis-o, tocmai pentru că nu ne aflăm încă pe o treaptă evolutivă necesarmente corespunzătoare... Ce am învățat noi din lecția primită cu două milenii în urmă? Am devenit mai buni, mai pașnici, mai concilianți, mai toleranți sau mai înțelegători?

Experiențele pe care le parcurge Lavinia, această fetiță de excepție din capitala Băniei, nu sunt nicidecum unice! Într-o suită de două emisiuni TV din luna februarie 1996, referitoare la Paranormal – emisiuni foarte slabe calitativ, de altfel – bioterapeutul bucureștean Valeriu Popa (care nu pierduse an-

terior prilejul să-mi comunice faptul că este rudă cu familia Tatomir din Craiova), făcea, la rându-i, o altă afirmație interesantă: „Există în momentul de față, în România, un număr de 26.000 de persoane care posedă calități paranormale deosebite."

Într-adevăr, în România au apărut în ultimii ani nenumărate persoane cu însușiri paranormale ciudate. Se scrie și se vorbește din ce în ce mai mult despre ele. Să fie oare toate aceste fenomene semnele unei schimbări apropiate? O schimbare în bine, evident, că de celelalte ne-am cam săturat! Să fie aceasta dovada că România este tocmai acel tărâm binecuvântat despre care se amintește în cărțile vechi, în legendele și miturile mai multor popoare, la fel ca și în scrierile unor autori contemporani? Schimbarea, care *trebuie* să se producă pentru omenire, va începe din această atât de frumoasă și bogată țară europeană? Nu știu încă, dar poate îi va fi dat generației Laviniei să o afle!

În urma acelui dialog penibil, ceva s-a rupt în mine... Am întrerupt orice legătură cu Lavinia și familia ei. Nu pot fi un taler cu două fețe.

Și totuși, în ciuda tuturor aparențelor, am în continuare încredere deplină în această fetiță pe care am îndrăgit-o, fără rezerve și fără prejudecăți, de la bun început. Am încredere nu numai în capacitățile ei de excepție care, de altfel, sunt evidente pentru oricine – chiar și pentru cei ce neagă vehement manifestările paranormalului ori fenomenul O.Z.N. Încrederea și speranța mea se adresează posibilităților intelectuale ale Laviniei, cea de acum și cea care va deveni în anii următori. În judecata ei dreaptă. Sper din tot sufletul că atunci când va veni vremea, când va fi în stare să se rupă de cordonul ombilical și va avea curajul să judece singură, cu propriul ei cap, să-și pună (dar mai ales să încerce să și răspundă la) o singură întrebare: De ce oare, toți cei care i-au cunoscut părinții, la scurt timp îi abandonează și fug de ei ca din pușcă și – cel mai adesea – fără explicații?

9

CÂTEVA MĂRTURII SCRISE

Motto:
Neserios nu e cel care se cufundă în mister, ci acela care nu mai vrea să iasă.
(p. 302)

În ultimii ani, am primit o corespondență foarte bogată de la diverse persoane din țară. Varietatea temelor cu care m-au abordat mi-a întărit convingerea că există aici, în România, numeroşi martori implicați în tot felul de întâmplări stranii cărora, la vremea respectivă, nu le-au putut găsi explicații. Așa cum se va vedea mai jos, este vorba nu numai de observații vizuale ce s-ar putea încadra în categoria așa-zis „clasică" a celor de tip fenomen O.Z.N., ci şi de câteva *alte evenimente* a căror stranietate depășește limita noastră de înțelegere. Adeseori, frontiera instabilă dintre normal şi paranormal, dintre iluzoriu „palpabil" şi ireal, se estompează în mod ciudat, făcându-ne să ne întrebăm – o dată în plus – asupra destinului nostru ca ființe umane.

Am socotit ca fiind cu totul firesc, că aceste mărturii nu trebuie să rămână îngropate în arhiva proprie de cazuistică românească. Ele aparțin unei anumite cunoaşteri umane – a acelei cunoaşteri ce nu este deocamdată recunoscută, din păcate, la adevărata ei valoare – şi trebuie să intre, sau să reintre, în circuitul valorilor publice.

Aproape toate mărturiile din acest capitol îşi au sorgintea în mărturiile scrise ale unor observatori răspândiți în mai multe zone din țară. Cu o singură excepție, cea a soților Niță din comuna Lipănești, jud. Prahova şi se va vedea de ce...

Oamenii încep să prindă curaj şi să scoată la iveală întâmplări care, până acum, zăceau ascunse în anumite tainiţe intime ale sufletului lor. Cu toate acestea, îmi reafirm părerea, că numai o parte din aceste mărturii îşi găsesc drumul spre lumina tiparului. În mod sigur, cel mai mare procent al evenimentelor stranii din România zace în conştiinţa oamenilor obişnuiţi şi aceasta nu numai pentru motivul că există în noi teama de ridicol.

Voi încerca să intervin cât mai puţin, sau deloc, în textele martorilor declaranţi. Las cititorului libertatea deplină în a judeca singur asupra celor ce urmează.

Doamna Ana-Maria Voinea, 52 ani, din Bucureşti, de profesie ziarist – redactor principal („Informare O.Z.N." completată la Bucureşti, 7 aprilie 1995):

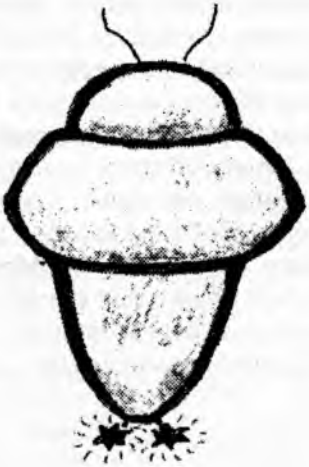

Fig. 20. Constanţa, vara 1957.

„(...) Deşi au trecut mulţi, mulţi ani, îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri. Era în vara anului 1957. Eram elevă şi mă aflam într-o excursie în circuit cu trenul. Tocmai intram în

gara Constanța, pe la ora 12:00. Cățărată pe geam, priveam casele, când, deodată, am zărit pe cerul senin și însorit, la o înălțime de 1000 m, poate mai mult, stând pe loc, ceva ce semăna cu un samovar, de culoare maro-roșcat, mare cât o butelie de aragaz, cu două antene în partea de sus. (Fig. 20) La celălalt capăt, ușor mai alungit, clipeau, cu intermitență, niște luminițe de un roșu portocaliu și verde-albastru. După aproximativ un minut, obiectul a dispărut, înălțându-se cu o viteză uluitoare. Lumea din tren, venită la ferestre la strigătul meu, zicea că este un satelit. Puteți folosi numele, nu mă tem de consecințe. Am spus adevărul."

Andrei Bacalu, 55 de ani, de profesie medic, este socotit unul dintre cei mai capabili oameni pe care i-a avut vreodată Televiziunea Română. Cunoscător a opt limbi străine, el a fost – pentru cei ce au trăit acele extraordinare momente – cel ce a comentat pe micile ecrane, alături de regretatul Tudor Vornicu, în noaptea de 21/22 Iulie 1969, fantastica epopee a primei aselenizări cu echipaj uman terestru. Apoi, în 1983, a plecat din țară și după ce a lucrat o vreme pentru NASA, în prezent profesează ca medic psihiatru în orașul Nathania din Israel. Mărturia sa scrisă, redată mai jos, a fost obținută în timpul emisiunii „Video-Magazin duminical" (redactor Ioana Bogdan) din ziua de 5 noiembrie 1995, emisiune la care am participat amândoi, alături de câteva personalități ale vieții noastre științifice și culturale. De altfel, mărturia aceasta a fost exprimată și „prin viu-grai" în fața milioanelor de telespectatori, care așteptau în acea duminică viscolită de noiembrie, explicații pertinente referitoare la controversata „Afacere Roswell". În noianul de „Informări O.Z.N." completate de-a lungul anilor pe întreaga suprafață a țării și aflate în arhiva proprie, declarația lui Andrei Bacalu ocupă locul binemeritat al unei „piese de greutate":

„În noaptea de 21 iunie 1974, în timpul unei călătorii cu trenul (Constanța-București), în jurul orei 21:45 (și până la 22:05) am văzut în direcția N – N-E un obiect de formă se-

milunară, la 30°-35° deasupra orizontului nordic, cu lumini albe și portocalii pe toată suprafața (10-12 lumini), oscilând (poate mișcare de vibrație?) 5°-10° pe axul orizontal. După 18-19 secunde obiectul și-a intensificat oscilațiile până la 30°-40°, s-a îndreptat spre N-E și a dispărut în 4-5 secunde. Pe cer, am observat în același timp, dâre de condensare ale unor avioane cu reacție. Orice încercări de a obține informații suplimentare de la C.A.T. (anti-aeriană) sau controlul traficului aerian, au eșuat".

Domnul Sîrca Gheorghe, 28 ani, din Oradea, județul Bihor, de meserie sudor-lăcătuș („Informare O.Z.N." completată la Oradea, 26 mai 1994):

„Ceea ce am observat la sfârșitul lunii august 1979 a rămas pentru mine o enigmă. Pe atunci nu citisem despre O.Z.N.-uri. Am întrebat pe mai mulți cunoscuți. Mulți îmi zâmbeau, alții habar n-aveau ceea ce văzusem eu, alții voiau să mă convingă că am avut o halucinație. Astfel, nu am mai întrebat, nu am mai povestit la nimeni ceea ce văzusem. Și m-am lăsat greu convins să scriu... cu toate că eu sunt sigur de ceea ce am văzut și totodată bucuros, neinteresându-mă dacă cineva mă crede sau nu.

În acea seară înstelată cu Lună plină, am ieșit în curte să văd ce-mi fac porumbeii și să-i închid în volier. Pe atunci stăteam la casă... era înainte de demolare. După ce am închis porumbeii, am rămas pe afară... Când mi-am ridicat privirea (eram îndreptat cu fața spre direcția S—S-E), de după blocul aflat în spatele caselor apăru un obiect rotund pe cer, care se deplasa foarte încet și uniform pe direcția orizontală. Avea o culoare galbenă care se contopea cu cea portocalie. În imediata lui apropiere, un alt obiect mult mai mic, tot rotund, de culoare roșu aprins, îl urma exact cu aceeași viteză, pe aceeași direcție, respectând distanța la perfecțiune. Obiectul din față își mări viteza, după care se opri brusc, urmat de obiectul cel roșu. Primul obiect începu o adevărată sarabandă de culori, de la alb, portocaliu, roșu, verde, albastru, culori care

se contopeau, ca apoi pentru o fracțiune de secundă să rămână foarte clare. A fost ceva splendid. Când am vrut să-l chem pe tatăl meu, obiectul dispăru pur și simplu, după ce înaintă tot cum apăruse, însă înaintarea pe orizontală fusese doar foarte scurtă. Obiectul cel roșu mai rămase pentru trei secunde după dispariția primului, după care dispăru la fel de straniu și de rapid ca primul, numai că acest mic obiect roșu, care rămase la această culoare de la începutul apariției și până la dispariția sa, lăsă în urmă o dâră roșie care se topi mai târziu încet.

Cam astea am observat. Probabil am omis fără să vreau ceva. Distanța era mare și nu am putut să-mi dau seama de mărimea pe care o aveau, iar timpul s-a scurs destul de repede de la apariția lor și până la dispariție. În tot acest timp am avut o senzație ciudată și inexplicabilă de teamă. Cam acestea sunt datele pe care vi le pot da și sper să pot să aflu și eu odată ce am observat acolo sus."

Domnul Miclăuș Gligor, 64 ani, inginer pensionar din Sibiu („Informare O.Z.N." completată la Sibiu, 26 februarie 1995):

„Evenimentul: într-o dimineață de vară între anii 1985-'87 (astăzi, când dorim să facem relatarea nu mai putem face precizarea datei, nici măcar a anului), deplasându-mă, eu și soția, cu automobilul personal, de la Sibiu la Tilișca, dimineața devreme, când începea să mijească ziua. Ne aflam între comunele Săcel și Sălișteș, pe șoseaua națională Sibiu-Sebeș, aproximativ la 15 km de Sibiu, spre sud. (Fig. 21) Deasupra orizontului lanțul carpatic (dealuri în prim-plan, munți în profunzime), la o înălțime de cca 2-3 m (aparent), undeva în spatele satului Fântânele Vale (aparținând de comuna Sălișteș), am observat un corp circular (sferic), ceva mai mare ca o minge de fotbal (poate chiar de mărimea soarelui la răsărit), de culoare roșu-portocaliu deosebit de intens. Menționăm că afară era încă întuneric în zona respectivă. Acest corp, care era net delimitat, avea însă în jur un oarecare ha-

lou luminos, ba staţiona, ba se deplasa brusc de la stânga la dreapta şi orizontal, cu unele oscilaţii relativ mici în plan vertical, pentru ca la un moment dat să se ridice pe verticală şi apoi să coboare după orizont. Toate mişcările se efectuau cu mare viteză şi cu schimbări, întoarceri de direcţie şi sens. Distanţa la care apreciem că se găsea de noi linia orizontului (paralelă cu şoseaua), era de cca 8-10 km de locul observaţiei, iar distanţa până la obiect nu o putem aprecia. Observaţia a durat câteva secunde, fiind făcută de subsemnatul şi de soţia mea Miclăuş Maria-Victoria (profesoară), cu care eram în maşină. Menţionăm că nu am oprit maşina spre a observa în detaliu fenomenul, deci alte indicii decât vizuale nu putem da. La momentul respectiv, observaţia ne-a făcut să ne gândim că ar putea fi un O.Z.N., temându-ne să nu devenim ridicoli, n-am făcut caz, remarca nefăcând-o decât între cunoscuţi apropiaţi. La acea vreme, după observaţia noastră de atunci, îmi amintesc că presa prezenta observaţii făcute şi de alţi martori români asupra unor asemenea obiecte."

Fig. 21. Cluj-Sibiu, 26 septembrie 1995.

Domnul Hegedös János, 29 ani, de meserie dulgher din Oradea, jud. Bihor („Informare O.Z.N." completată la Oradea, 7 aprilie 1994):

„Era prin anul 1986, iarna, prin noiembrie-decembrie. Veneam cu niște prieteni de la discotecă pe la ora 7 seara. Eram în tramvai, când atenția ne-a fost atrasă de un obiect cu lumini roșii și verzi care erau dispuse în șir. Nu putea fi avion, fiindcă la un moment dat s-a oprit, a stat câteva secunde, apoi și-a continuat drumul mai încet decât un avion. Direcția am estimat-o venind cam dinspre vest spre est. În afară de noi, obiectul a fost remarcat și de alți oameni din tramvai, care era în mișcare. A dispărut traversând Crișul Repede lângă strada Sovata. Nu am observat forma obiectului. Totul a durat 1-2 minute."

Domnul Tuță Cristian, 28 ani, agent comercial din București („Informare O.Z.N." completată la București, 25 martie 1995):

„În dimineața zilei de 5 (15) – este singurul «punct slab» al memoriei mele legate de acest eveniment – ianuarie 1988, mă aflam în serviciu de gardă la o unitate militară de jandarmi situată în comuna Roșu (satul Chiajna), la periferia Bucureștiului, unitate aflată pe malul lacului Ciurel (sau Morii), acumulare din care se distribuie toată apa canalului Dâmbovița. În spatele meu aveam cartierul Militari, iar pe malul celălalt al lacului se afla cartierul Crângași. Postul de gardă dura de la ora 2:00 la ora 6:00 dimineața. Era ceață, cartierul Crângași pe care-l aveam pe partea opusă a lacului (acesta era secat în perioada respectivă) era cufundat în beznă completă datorită «economiei de energie electrică». Singura sursă de lumină, pe o rază de mulți kilometri, era un generator propriu al unității noastre, ce alimenta pe teritoriul ei câțiva stâlpi de lumină.

Nu pot preciza momentul apariției fenomenului (atenția mea concentrându-se mai mult spre zona din spatele meu), dar deodată am văzut o lumină relativ ovală care exista în mod ciudat deasupra podului ce traversa lacul (la cca 8-10 metri înălțime de acesta), detașându-se cu claritate patru

puncte puternic luminoase, poziționate în formă de romb, în cadrul acestei «pete» de lumină. Culoarea era alb-neon. După aproximativ 10 minute, această lumină a început să «tremure» mișcându-se spre partea mea dreaptă, fără nici un zgomot, descriind în aer ceea ce ar putea semăna cu niște sinusoide. «Banda» în care lumina evolua era cam de 3 metri – perfect constantă. Lungimea traiectoriei o apreciez la 10 metri. După ce se oprea în punctul limită, repeta mișcarea inversă până în punctul de pornire. (Fig. 22)

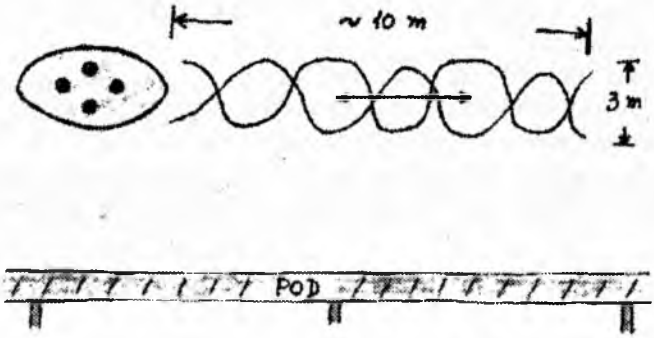

Fig. 22. Lacul Ciurel, București, 5 (15) ianuarie 1988. (1)

Toate observațiile descrise în această informare au durat, începând cu ora 5:05-5:10, aproximativ 45-50 minute.

După aproape 30 min., pata luminoasă s-a oprit în locul unde am zărit-o în primul moment și cu o mișcare extraordinar de lină a început să se miște fără să mai «tremure», fără să ia înălțime, spre stânga mea, trecând prin spatele unui mic grup de copaci aflați la extremitatea stângă a podului. Cu toată ceața, sursa de lumină puternică ce iradia din spatele copacilor era acum descrisă cu fidelitate de proiecția crengilor desfrunzite.

Vedeam uluit, cu propriii mei ochi, o navă O.Z.N. de o dimensiune mare, cu un diametru pe care îl apreciz la cel puțin 10-12 m, având forma ca două farfurii puse «gură la gură».

Culoarea exactă: alb-neon-gălbui, de data aceasta văzând mai multe puncte luminoase, ca niște faruri, ce se stingeau în intensitate și se «concurau» ca o orgă de lumini (lumina acestora era de culoare galben-deschis căpătând și accente de roșu-deschis). Luminile erau dispuse circular, imaginar să spunem, la locul de îmbinare a celor două farfurii puse «gură la gură».

O.Z.N.-ul s-a oprit pentru o clipă, după ce a depășit liziera pădurii, apoi cu o viteză uluitoare (repet: fără nici un zgomot), a dispărut în direcția Buftea, pierzându-l din ochi într-o secundă.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici:

După nici cinci minute, în aceeași porțiune de spațiu unde evoluase nava, dar de data aceasta sub pod, a apărut o minge-licurici de dimensiune mică (eu aflându-mă la o distanță de cca 500 m, o observam ca pe o minge de fotbal) de cu-

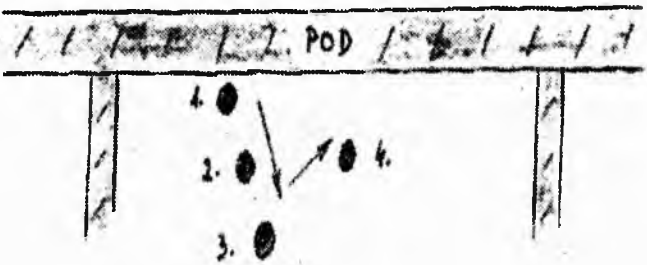

Fig. 23. Lacul Ciurel, București, 5 (15) ianuarie 1988. (2)

loare roșu-intens, care s-a aprins și s-a stins imediat în patru poziții diferite: trei în cădere spre pământ – a treia oară putea să fi atins chiar solul – iar a patra oară ridicându-se deja spre marginea podului. (Fig. 23) Această a doua observație a durat circa 10 minute.

Nu știu dacă fenomenul s-a mai repetat sau a evoluat altfel, schimbul de gardă făcându-se în jurul orei 6:00, când am ieșit din post.

Nu am discutat cu nimeni cele văzute aproape un an de zile. Nu am avut curajul să raportez absolut nimănui, fiind ceva total incredibil. După 1989 le-am povestit câtorva prieteni, o parte crezându-mă, o parte rămânând până azi neutri.

Doresc să precizez că sunt o persoană absolut normală, cu credibilitate verificată în societate. Vă garantez seriozitatea a ceea ce v-am scris."

Doamna Mag Nora, 40 ani, de profesie laborant-agregate din Oradea, jud. Bihor („Informare O.Z.N." completată la Oradea, 17 februarie 1994):

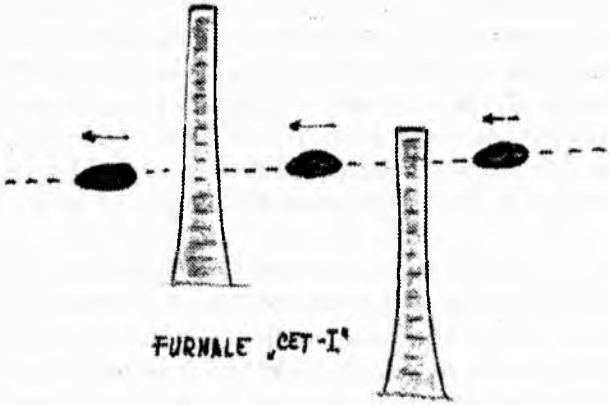

Fig. 24. Oradea, jud. Bihor, octombrie 1989.

„Era prin octombrie 1989. Am fost în schimbul de noapte la întreprinderea de prefabricate ce se află la capătul liniei de autobuz nr. 17. Îmi place să mă uit la cerul senin, este o adevărată delectare. În noaptea aceea am ieșit din laborator pentru o mică pauză. Exact la timp pentru a vedea un disc portocaliu cu contururi precise ce se deplasa silențios înspre vest (spre frontieră). Am rămas uimită pentru că nu semăna cu nimic cunoscut de mine până atunci. Nu putea fi nici Luna, nici vreun alt corp ceresc. Acest disc semăna cu soarele apunând la mare. (Fig. 24) Avea un diametru aparent cam de un metru. Era ceva foarte frumos și înălțător. Din păcate, nu era nimeni în curte la acea oră, după miezul nopții. Am văzut la un moment dat cum obiectul a fost eclipsat de cele două furnale ale «CET-I», după care și-a continuat cursa spre vest. Observația a durat 1-2 minute, cerul era senin și vizibilitatea perfectă. În acea dimineață (și în următoarele două-trei), pe la 6:30, stând în stația de tramvai de lângă podul de la stația PECO (Bd. Dacia), am urmărit o sferă de culoarea lămâiului trecând pe deasupra mea dinspre est spre vest, fără zgomot. Am stat nemișcată, până a dispărut din câmpul vizual.

Doamna L.I. este de profesie ziarist-realizator TV și lucrează la Televiziunea Română din București. În legătură cu observația sa, a făcut și o declarație publică pe micile ecrane în fața milioanelor de telespectatori din România, care au urmărit „Video-Magazinul duminical“ din 5 noiembrie 1995. Aceeași emisiune în care a depus mărturie și Andrei Bacalu. („Informare O.Z.N.“ completată la București, 12 ianuarie 1996):

„În 1989, nu mai pot preciza data. Era oricum în zilele când, după ora de închidere a emisiunilor TV pe postul național român, puteam urmări emisiunile televiziunii bulgare care transmiteau știri despre evenimentul doborârii zidului Berlinului. Era deci într-o noapte de decembrie, puțin înainte de Revoluția Română.

Locuiam într-o organizare de șantier în localitatea Măneciu, pe Valea Teleajenului... Ca în orice organizare de șan-

tier ne încălzeam camera în principal cu tipul – devenit celebru – de reșou cu rezistențe mari instalate într-o cărămidă. În noaptea de care vă povestesc, târziu, m-am trezit din somn din cauza senzației de lumină din cameră și speriată că am uitat reșoul în priză, singurul capabil să lumineze oarecum camera, atunci când lumina nu era aprinsă.

Camera era luminată însă dinspre fereastră. De la fereastră, de obicei se vedea, la distanță, culmea unui deal pe care uneori se lucra și noaptea la o galerie. Atunci, se puteau vedea luminile camioanelor care circulau spre și dinspre galerie. Acum însă dealul era puternic luminat din spate, imaginea lui era ca a unei fotografii contre-jour, iar lumina nu era difuză, nu lumina valea, separa pur și simplu întunericul, era așternută peste el.

Crezând că arde ceva în zona aceea a șantierului, am deschis fereastra ca să putem vedea mai bine. Lumina unui foc este de obicei caldă și în mișcare. Aceasta era foarte albă, albăstruie chiar.

După foarte puțin timp, de după deal a «săltat» un glob, de mărimea unei luni pline, așa cum «saltă» soarele din mare. Din el, în linie perfect dreaptă (sau din spatele lui), alte două globuri mult mai mici care s-au aliniat în dreapta lui, după care, imediat, pe rând, întâi cel din extremitate, apoi cel de lângă globul mare, s-au «ascuns» în spatele lui și globul a dispărut de parcă ar fi fost aspirat de ceva din spate. Întunericul s-a așternut din nou, pe deal nu ardea și nu se vedea nici o luminiță, iar pe cer, doar stelele.

Nu m-a mirat faptul că a doua zi, lumea nu văzuse nimic. Așezarea e în vale, oamenii obișnuiesc să se uite mai mult spre pământ. Dar nici nu s-au mirat de ce le-am povestit. Ei – oamenii – susțin că pe Valea Teleajenului au mai fost observate unele fenomene ciudate, știu că undeva, în apropiere, nu-mi amintesc unde, s-a cercetat mult timp eventualitatea că acolo ar fi poposit un «obiect» neidentificat.

Cele relatate au fost observate și de vecinii de la etajul superior, o familie din Ploiești, care de asemenea la acea dată lucra în șantier.

În cazul publicării detaliilor relatate în prezenta, vă rog să nu-mi menționați decât inițialele."

Domnul Octavian Bogdan Ștefănescu din București. Fragment din scrisoarea doamnei Ana-Maria Voinea, ziaristă (vezi mărturiile sale din vara anului 1957, Constanța și 11 februarie 1993, București, expuse în prezentul capitol al cărții), datată București, 10 mai 1995:

„(...) Nu v-am uitat și iată că am descoperit «declarația» tânărului de care v-am scris. Regret că nu pot să-l găsesc, dar, poate, vă este de folos ceea ce mi-a povestit cu ani în urmă. O.B. Ștefănescu, din București, pretinde că a văzut, în 3 aprilie 1990, trei obiecte zburătoare neidentificate deasupra Capitalei. Dar să dau citire cuvintelor sale: «Marți, 3 aprilie 1990, spre apusul soarelui, pe când mă plimbam în cartierul Berceni, împreună cu fratele meu mai mic, deodată am văzut înspre I.M.G.B. trei obiecte stranii. Am înregistrat trei lumini mari, două galbene, de mărimea Lunii, și una roșie. În jurul lor au început să apară niște desene. Am înțeles că au sosit extratereștrii și eram teribil de bucuros.» Cu speranța că nu s-a înșelat nici acel tânăr și că, într-adevăr, a văzut O.Z.N.-uri, mă bucur să dau și eu o mână de ajutor la limpezirea fenomenului atât de controversat, cel al «farfuriilor zburătoare»."

Doamna Olga Chiriță, 62 ani, pensionară din București („Informare O.Z.N." completată la Tilișca, jud. Sibiu, 22 iulie 1995):

„Era într-o noapte târzie (aproximativ miezul nopții) de toamnă a anului 1991 sau de primăvară a anului 1992. Mă găseam în bucătărie, la fereastra aparamentului meu din București, B-dul Unirii, nr. 9, bloc 2A, la etajul III. Fereastra are vizibilitate către Calea Victoriei – CEC – bloc turn. Cupola CEC-ului se găsește la o distanță de 200, maxim 300 metri de fereastra bucătăriei. Eram singură și priveam pe fereastră. Am observat dintr-o dată, în partea dreaptă a cu-

polei CEC-ului, la o distanță aparentă de 1 metru, o sferă mare, cu un diametru comparabil cu cel al cupolei CEC-ului, staționând. (Fig. 25) Sfera era puternic luminoasă, de o culoare ciclamen-aprins, însă, deși părea luminoasă, nu ilumina cupola CEC-ului, sau alte obiecte din jur, care erau în întuneric. Menționez că CEC-ul se găsește către N-E față de apartamentul nostru. Sfera se găsea la aceeași înălțime cu cupola CEC-ului și apreciez că poziția reală a sferei era exact lângă cupolă, deoarece în jurul CEC-ului sunt numai clădiri mai înalte, sfera n-ar fi putut fi observată dacă s-ar fi găsit în altă poziție. Am observat sfera pentru 2-3 secunde doar, deoarece imediat a apărut în partea de jos a sferei o sclipire mică verzuie care, ca un flash, a făcut ca sfera să dispară. Deși am privit în continuare zona, sfera nu a mai apărut. Am fost singurul martor al fenomenului, a doua zi povestind familiei și prietenilor observația (care m-a cutremurat de altfel), dar nimeni nu mai văzuse ceea ce am văzut eu.

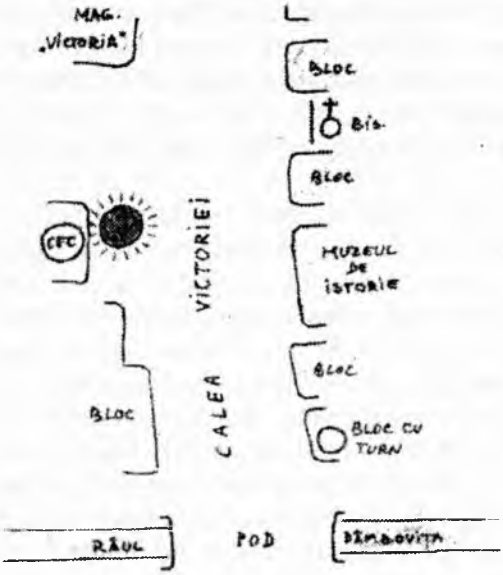

Fig. 25. București, toamna 1991/primăvara 1992.

Condițiile de vizibilitate erau perfecte, noaptea nu era prea rece. (...) Sunt de acord cu menționarea numelui meu în publicațiile dumneavoastră pe tema O.Z.N."

(O singură observație: În imediata apropiere a clădirii CEC-ului din București se află sediul central al Securității Statului Român. Oare aparatura foarte sofisticată care se află în dotarea acestei instituții, nu a înregistrat chiar nimic în legătură cu observația doamnei Olga Chiriță?)

Redau acum în continuare, o „notă" din agenda mea de însemnări, care se află consemnată și în arhiva proprie, ca anexă la „Dosarul cu declarații scrise – anul 1992":

Vineri, 20 octombrie 1995. Am făcut o vizită la școala generală din comuna Lipănești, jud. Prahova, în urma unei convorbiri telefonice avută cu profesorul de limba română Mușat Emil din Vălenii de Munte. Aici, am discutat cu soții Niță (ea profesoară de limba română, directoarea școlii; el profesor de matematică). Discuția a avut loc în sala de lectură a școlii, în jurul orei 13:00 p.m. Conform mărturiei celor doi soți, în primăvara anului 1992 (sfârșitul lui aprilie – începutul lui mai), într-o zi senină și liniștită, fără vânt, în jurul orei 11:00 a.m., au fost martorii unui eveniment interesant:

La început, doamna Niță – care se afla în interiorul locuinței – a sesizat în jurul său o lumină nefirească verde-albastru-violetă. A privit pe fereastră și a văzut că și afară persista aceeași lumină stranie. A ieșit în curte, atrasă mai ales de zgomotul neobișnuit și puternic al unui vârtej de vânt iscat din senin. A privit în sus și a văzut un obiect aerian, culoare argintiu-mat, mărime aproximativ 14-16 cm, care se înălța oblic spre cer, într-un zbor spiralat („înșurubat"). Păsările și orătăniile din gospodărie alergau înnebunite, căutând să se adăpostească în jurul casei. Soțul se afla și el în apropierea casei, într-o livadă de meri (care astăzi nu mai există, fiind tăiată de noii proprietari ai pământului!) și era necăjit fiindcă i se rătăcise o capră. A văzut-o și a au-

zit-o pe soția sa, care îl striga și îi arăta cu mâna în sus, dar nu i-a dat prea mare importanță. Fiica lor (elevă în clasa a VI-a, la data întâmplării) și o prietenă de-a ei de aceeași vârstă, care se jucau în livadă, au alergat de asemenea speriate spre casă. Ele au văzut fenomenul mult mai devreme decât soții Niță. Au remarcat cu toții liniștea absolut nefirească ce se așternuse în jur, după dispariția obiectului aerian! Alte amănunte ale evenimentului: vârtejul puternic de aer, produs de ridicarea obiectului în zbor, *a desprins trei șiruri de tablă de pe casa soților Niță*; cele două fete sunt în prezent eleve în clasa a IX-a la un liceu din Ploiești și fac naveta la Lipănești; cei doi soți și-au povestit experiența prin care au trecut, la mai multe persoane, dar nimeni nu i-a crezut. Erau bucuroși că este cineva care să-i creadă.

Le-am lăsat celor doi soți Niță formularele-tip „Informare O.Z.N." (în număr de 4) pentru completarea cu care au fost de acord. Voi reveni miercuri, după ora 16:00, pentru a le prelua completate. Au fost de acord să li se publice numele întreg, fără rețineri. I-am rugat să specifice acest amănunt și în „Informările" pe care le vor completa.

Miercuri, 25 octombrie 1995. Conform înțelegerii, după-amiază am mers din nou la Lipășeni pentru a lua formularele-tip „Informare O.Z.N." completate de soții Niță. Am găsit-o pe doamna Niță care mi-a spus că nu a avut timp să le completeze, dar că o va face în curând. Mi-a cerut – și i-am dat – numărul meu de telefon de acasă, pentru a mă chema dânsa. Am senzația că se eschivează de la îndeplinirea promisiunii făcute.

Noiembrie 1995. În prima decadă a lunii am mers încă o dată la Lipănești, unde am discutat cu domnul profesor Niță, pe care l-am scos de la o oră de curs. Același rezultat negativ. Dădea impresia că îi pare rău că nu a găsit răgazul pentru completarea formularelor.

Nu cred că este necesar să mai fac vreun comentariu referitor la cei ce promit dar nu se țin de promisiuni, mai ales dacă aceștia sunt – sau pretind a fi – intelectuali... Atâta doar

că relatarea acestui eveniment – care se bazează *numai* pe descrierea pe care mi-au făcut-o soții Niță personal – este *singura* din întreaga carte care nu are la bază o declarație scrisă de martorii respectivi.

Domnul Viorel Cărăvan, 27 ani, de profesiune inginer din Sibiu („Informare O.Z.N." completată la Sibiu, 26 februarie 1995):

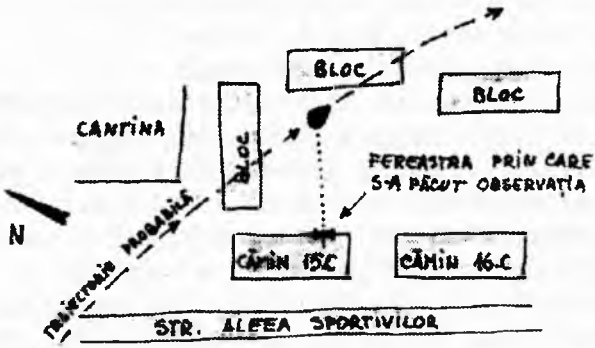

Fig. 26. Timișoara, iunie 1992.

„În 1992, probabil prin iunie, mă aflam la Timișoara (student fiind), în patul din camera mea. Specific că mă aflam la etajul III al unui cămin cu patru etaje, la o înălțime față de podeaua camerei de aprox. 1,80 m (din cauza etajării a trei paturi)... Ora la care am văzut fenomenul pe care o să-l prezint, nu o pot preciza sigur, fiind în jur de ora 24:00, înainte sau după. Prin fața geamului camerei în care eram cazat, am văzut o lumină de mărimea unei mingi de fotbal de culoare galben strălucitor, cu o coadă ce nu depășea diametrul globului (opusă direcției de deplasare). Deplasarea

luminii respective nu era însoțită de nici un zgomot, fapt care m-a făcut să sar din pat și să o urmăresc (de la fereastră, până când a dispărut) împreună cu un coleg de cameră. (Fig. 26) Ne-a surprins lipsa zgomotului, fiindcă această lumină se deplasa la o înălțime destul de joasă și (după noi) am exclus-o ca fiind urma unui motor cu reacție. Viteza de deplasare era destul de mare, pentru că nu am putut-o observa decât câteva secunde (maximum 5 sec.), după care a dispărut din raza vizuală (din cauza blocurilor de peste drum). Cred că înălțimea la care se deplasa lumina respectivă era de 500-800 m, pe direcția V–N-V – E–S-E... Cerul era senin cu constelațiile relativ cunoscute vizibile (Ursa Mare, Ursa Mică, Dragonul, Casiopeea)."

Domnul Daniel Brătianu, 27 ani, din Ploiești, jud. Prahova, student la Facultatea de Fizică din București (Fragment dintr-o scrisoare primită în a doua jumătate a lunii octombrie 1994):

„După îndelungi încercări de a găsi un răspuns în ceea ce privește natura fenomenului implicat, am considerat-o ca fiind tipică manifestărilor O.Z.N. Era într-o frumoasă zi de vară, pe la jumătatea lui iulie 1982, în jurul orei 21:30. Stăteam pe o băncuță din fața porții unui vecin, de unde admiram fascinat puzderia de stele a boltei cerești. La un moment dat, mi-am îndreaptat atenția deasupra câmpului din apropiere ce se deschide la periferia orașului. Am rămas de-a dreptul stupefiat de imaginea cu care am fost confruntat. La o înălțime apreciată de mine la circa 45 de grade deasupra orizontului, cam prin dreptul cursului râului Teleajen, venind dinspre nord (Boldești-Scăieni) și îndreptându-se spre sud (Rafinăria Teleajen), un disc perfect rotund, roșu-portocaliu, cu o trenă de condensare înapoia direcției de deplasare, a trecut vertiginos, coborând spre orizont unde din cauza caselor din apropiere și a rafinăriei l-am pierdut din vedere. Toată observația a durat în jur de 4-5 secunde. Ceea ce m-a impresionat în mod deosebit au fost dimensiunile

aparente apreciabile ale discului care se apropia binişor de diametrul aparent al Lunii pline. Marginile sale erau delimitate net pe fondul întunecat al cerului, chiar şi acolo unde era prezentă dâra de condensare care, de altfel, avea aceeaşi culoare cu cea a discului. Nu s-a auzit absolut nici un zgomot în tot timpul observaţiei."

Doamnele Ursu Marioara, 48 ani şi Mosora Camelia, 30 ani, ambele lucrând la Biblioteca Municipală din Sighişoara, jud. Mureş („Informări O.Z.N." completate la Sighişoara, 21 aprilie 1994):

Ursu Marioara: „În vara anului 1992, plecând de la serviciu spre casă, împreună cu colega mea Mosora Camelia, am zărit pe cerul complet senin un obiect alungit care a rămas nemişcat mai multe minute, apoi, cu o viteză foarte mică, a început să se deplaseze dinspre nord-vest spre sud-est, până ce a dispărut din raza noastră vizuală. Îmi amintesc că era pe la sfârşitul lunii august şi fiind în dreptul pieţii de zarzavat, mai multă lume a observat fenomenul, dar fiecare l-a comentat în felul său. Unii că ar fi un avion cu reacţie, ceea ce era exclus din cauza vitezei, alţii că ar fi farfurie zburătoare, dar nu avea forma respectivă. Avea mai curând forma unui balon ce s-a prelungit în momentul când a început să se deplaseze. Era de culoarea cenuşiu luminos. Totul a durat timp de o oră. Era ora 20:00 când tocmai ieşeam de la schimbul de după masă."

Mosora Camelia: „... În primul moment am crezut că era vorba de urma lăsată de un avion cu reacţie. Chemând mai mulţi martori şi discutând în contradictoriu, am ajuns la concluzia că totuşi un avion cu reacţie s-ar fi mişcat mai repede... Am rămas împreună cu colega mea mai mult de o oră, urmărind traiectoria petei luminoase... Cerul era complet senin..."

Doamna Ana-Maria Voinea (aceeaşi persoană care, prin mărturia sa despre o observaţie O.Z.N. făcută în vara anului

1957, face debutul acestui capitol), 52 ani, din București, de profesie ziarist–redactor principal („Informare O.Z.N." completată de asemenea la București, 7 aprilie 1995):

„(...) Dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat în 11 februarie 1993, orele 14:13-14:18. În plină zi a avut loc atunci un fenomen straniu. Încerc să-mi reamintesc ziua de joi, 11 februarie, când sub ochii mei, s-a petrecut ceva straniu. Mă aflam pe aeroportul Băneasa. Tocmai coborâsem din avionul ce mă aducea de la Satu Mare. În așteptarea celorlalți pasageri, ce trebuiau să se dea jos din aeronavă, am trăit, preț de 20 secunde, o mare emoție. Luată prin surprindere, am uitat, pur și simplu, de oameni. Așa încât n-am avut martori, cel puțin la prima apariție a acelei «mingi de foc» de pe cer. Deci, ce-am văzut? Un glob imens cu trei inele interioare, cu lățimi inegale și descrescătoare de la mijloc spre margine și unul exterior, ce-l înconjura (inelele erau de culoarea jăraticului). Sfera era perfect rotundă, de mărimea, aparentă a soarelui văzut la mare, și staționa sub un plafon compact de nori, în direcția vest. După 20 de secunde a dispărut, mai exact, s-a stins. N-am auzit nici un zgomot. Peste cinci minute, perioadă în care mi-am ridicat bagajul și m-am îndreptat spre stația de autobuz, scena s-a repetat, în același loc. Și poate că ar fi continuat, dar m-am grăbit să iau mașina 131. De data aceasta, am avut un martor, un bărbat ce sosise cu același avion de Satu Mare. Am stat de vorbă și ne-am întrebat, fără să găsim însă vreun răspuns. (...) M-am convins, în urma unor cercetări, că pe cerul Bucureștiului fusese un O.Z.N.. Am trăit, așadar, o întâmplare ciudată. Dar aceasta n-a fost singura din viața mea (...)."

Doamna Zsupon Eva, 61 ani, pensionară din Diosig, jud. Bihor („Informare O.Z.N." completată la 31 august 1994):

„În seara zilei de 17 aprilie 1993, înainte de miezul nopții, citeam în pat într-o cameră ce dădea spre stradă. Dintr-o dată, o lumină galbenă mi-a pătruns în cameră. Uitându-mă afară, am observat un obiect galben ce staționa între cei doi

nuci ce se aflau dincolo de şosea, înspre sud. Obiectul avea forma unei conopide, sau a unei mure, mărită la dimensiunea unei case. După câteva minute, apăru un alt obiect în formă de minge, mai la dreapta, din care ieşeau nişte raze sau flăcări. Acest al doilea obiect era roşu şi avea mărimea globului unui turn de apă. Primul obiect avea parcă o uşă în partea inferioară, cât şi nişte geamuri în partea superioară. Nu ţin minte ce culoare a avut acea flamă de la al doilea obiect, posibil albastru. Aceste lumini se stingeau la un interval de jumătate de oră (aproximativ). M-am speriat pentru că am zis că probabil e vorba de O.Z.N.-uri. Am tras jaluzelele şi am dat telefon la poştă, povestind cele văzute. Fenomenul a fost observat până aproximativ la ora 1:30. A doua zi, vecinii mi-au zis că toţi câinii au lătrat foarte tare, au fost foarte neliniştiţi de ceva. Mai încolo, tot pe strada aceasta, nişte cunoscuţi mi-au povestit că au văzut umbre jucând prin cameră, mi se pare pe tavan, tot la timpul respectiv. (...) Nu prea amintesc la oricine despre acest fapt. Totuşi, eu ştiu că am văzut ceva inexplicabil, cred că au fost O.Z.N.-uri."

Doamna Szabo Cătălina, 34 ani, de profesie croitoreasă din Oradea, jud. Bihor („Informare O.Z.N." completată la Oradea, 27 martie 1994):

„În seara zilei de 29 august 1993 (n.a.: Întâmplările petrecute în ţară în această perioadă, au fost descrise într-un capitol separat al acestei cărţi), mi-am aşteptat soţul să vină acasă de la lucru unde fusese în schimbul doi. Am auzit un motor de maşină şi m-am apropiat de fereastră să văd dacă a venit el. Deodată, am văzut din partea dealurilor apropiindu-se de fereastră, un glob alb de lumină de forma unei mari farfurii, dinspre nord. Nu am auzit nici un zgomot. Apropiindu-se de mine, s-a făcut tot mai mare. Când a fost foarte aproape de mine, deodată a dispărut. Nu ştiu cât timp a durat observaţia, ştiu că m-am «deşteptat» stând la geam."

Domnul Radu N. Achim, 35 ani, inginer din Sibiu („Informare O.Z.N." completată la Sibiu, 27 februarie 1995):

„Într-o duminică după-masă (aproximativ ora 16:00) din septembrie 1994, mergeam cu mașina dinspre Sibiu pe prima bandă, împreună cu soția, cu viteza aproximativă de 90 km/h. Vizibilitate perfectă, senin, în depărtare pe aliniamentul șoselei în față se pierdeau în zare două camioane. În spate, m-am asigurat, nu venea nici o mașină. Deodată, mă simt privit din stânga, întorc capul și văd o figură osoasă, ca de ceară, care mă fixează insistent, foarte sever, cu o privire ireală – parcă transparentă – dintr-o mașină neagră. Mergea paralel cu mine, ușor în urmă, deși nu avea nici un motiv real să o facă. Nu ne cunoșteam și eu nu-l deranjam cu nimic. Distrat de eveniment, i-am făcut semn cu mâna să o «întindă», că are cu ce. L-am lăsat în pace și, după aproximativ zece secunde, îl caut cu privirea în lateral și în retrovizor și nu-l mai văd. Opresc mașina, ne dăm amândoi jos și constatăm că a dispărut pur și simplu. Șoseaua era dreaptă pe o porțiune de vreo 4 km, lateral un drum de țară spre un sat îndepărtat, pustiu. Aș fi vrut să opresc o mașină care să vină din spate și să-mi spună dacă a văzut apariția și dispariția mașinii negre – de altfel, foarte lucioasă, greu de trecut cu vederea pe o șosea – dar în spate, pustiu. Deci, a apărut ireal, de nicăieri și a dispărut fără să întreprindă nici o acțiune. Când a apărut, soția a crezut că este un prieten care merge paralel fără să depășească, deci este exclus să fi fost vreo închipuire."

Îmi permit un scurt comentariu pe marginea acestui din urmă eveniment. După cum se vede, el depășește aria observațiilor așa-zis „clasice" făcute asupra unor fenomene ciudate în general. Avem oare de-aface aici cu un alt aspect, mult mai subtil și mai complex, al fenomenologiei O.Z.N.?

Fără îndoială, există și o altă realitate, dincolo de percepțiile noaste, la care noi nu avem încă acces. De ce n-ar fi posibil ca individul cu figura palidă, „ca de ceară", să se fi

materializat brusc, venind dintr-un alt plan de existență? De exemplu, dintr-un „univers paralel“ cu al nostru... Un fel de „om în negru“ modern, care, după ce a testat reacția a două ființe umane obișnuite, a dispărut la fel de brusc, dematerializându-se și reîntorcându-se în lumea lui. În acel univers paralel, misterios și inaccesibil nouă. De ce n-ar fi posibilă o astfel de eventualitate?

Evident, toate aceste speculații se pot face numai în cazul în care „aventura“ soților Achim din Sibiu este întru totul reală!

10

O.Z.N. – ROMÂNIA, 1995

Motto:

Alte lumi comunică cu Pământul. Există dovezi. Cele pe care credem că le vedem nu sunt poate şi cele bune. Dar dovezi există. (p. 126)

Ultima zi a anului 1994 s-a caracterizat printr-o suită de observaţii ale unor ciudate manifestări nocturne ale fenomenului O.Z.N. Aceste observaţii s-au efectuat atât în partea de nord-vest a ţării, cât şi în unele zone ale ţării vecine, Ungaria. În paginile anterioare, am redat mărturiile a trei observatori din judeţele Bihor şi Sălaj. La cumpăna dintre ani, se pare că fenomenul a continuat să se manifeste. Astfel, la primele ore ale anului 1995, se făcea o altă observaţie, din Sibiu, pe care voi încerca să o redau în continuare, folosind în acest sens fragmente dintr-o scrisoare a doamnei S.M., 28 ani, de profesie inginer fizician.

Înainte de aceasta însă, fac menţiunea că paginile ce urmează se bazează exclusiv pe documentaţia aflată în arhiva proprie, fără nici un fel de referire la alte articole apărute deja anterior în presa românească.

Aşadar, doamna S.M. din Sibiu, în scrisoarea sa datată la 23 martie 1995:

„(...) Faptul că până acum nu v-am relatat despre aşa ceva, se datorează scepticismului meu privind un asemenea eveniment. Şi totuşi, în dimineaţa (căci era aproape ora 6) când mă întorceam de la prietenii unde serbasem Revelionul, am observat pe cer un aparat care ar fi putut fi aşa ceva. (...)

Ipoteza O.Z.N. mi se pare cea mai puţin probabilă în cazul propriei mele observaţii. Totuşi (...), vă voi da câteva detalii asupra evenimentului, insistând asupra faptului că mă îndoiesc puternic asupra eventualităţii observării unui O.Z.N. Poate mă veţi ajuta să înţeleg ce am văzut de fapt.

Deci, era aproximativ ora 5:45 dimineaţa, data de 1 Ianuarie 1995; era întuneric, eu mă aflam împreună cu soţul meu pe o stradă centrală a Sibiului, întorcându-mă spre casă. Am privit cerul, căutând parcă ceva neobişnuit. (...) Erau stele pe cer, nu multe, dar erau... Am zărit o lumină ce se deplasa pe firmament, de fapt erau două sau trei luminiţe, de mărime cât 1-2 stele laolaltă, luminiţe de formă circulară. Una dintre ele era roşie, celelalte erau albe cu tentă albastru-verzuie sau poate chiar albe. Puteau foarte bine să fie semnalizările luminoase pentru timp de noapte cu care sunt echipate aparatele de zbor terestre. Forma aparatului nu se zărea bineînţeles, dar constanţa distanţei între luminiţe pe tot parcursul observaţiei indicau clar că este vorba de un aparat. Până aici totul este banal, însă ceea ce mi-a atras atenţia a fost viteza foarte mică de deplasare a obiectului şi lipsa oricărui zgomot de zbor. Înălţimea pe care am estimat-o eu pentru zbor era cea a avioanelor cu reacţie. Am privit foarte des zborul diurn al acestor avioane, însă deşi ziua gălăgia mediului este mult mai mare decât noaptea (cum era cazul observaţiei mele), totuşi zumzetul specific este audibil deseori. Ori eu nu am auzit absolut nimic. O silenţiozitate perfectă, prima de altfel care îmi dă un semn că nu am văzut un avion supersonic. Apoi viteza de zbor. Am privit mai bine de 5 minute aparatul, fără a-l pierde din vedere, până când distanţa foarte mare m-a făcut să-mi pierd răbdarea de a urmări luminiţele, tot mai greu perceptibile. Zbura cu mult, mult mai încet decât un avion cu reacţie. Şi-a păstrat o traiectorie aproximativ liniară tot timpul observaţiei, zburând pe o direcţie aproximativă: E–S-E spre V–N-V. Tot timpul am privit cu soţul meu şi am discutat despre ceea ce vedeam. Eu i-am spus că s-ar putea să fie un O.Z.N., însă sunt prea nesigură de aceasta, ca

să întreprind vreo mărturie. Îmi amintesc perfect că i-am spus: «Sunt curioasă dacă o să mai existe vreo observație O.Z.N., relatată în presă, pentru ziua de 1 ianuarie 1995».

Știu ce ar trebui să fac, ca să pot afla toate evenimentele cu care aș fi putut confunda O.Z.N.-ul (...)".

Martora B.E., 50 ani, asistent de laborator la Spitalul Orășenesc din orașul Vălenii de Munte, jud. Prahova, declară:

„În data de luni, 30 ianuarie 1995, la ora 7:38 dimineața, am fost martora unui fenomen deosebit pe care voi încerca să-l descriu în continuare. (Rețin data evenimentului, deoarece știu că în calendarul creștin era trecută cu roșu o importantă sărbătoare religioasă). (n.a.: declarația martorei este dată la 3 martie 1995).

„Mergeam, ca de obicei, pe Bulevardul N. Iorga din Vălenii de Munte, jud. Prahova, în drum spre spitalul orașului unde îmi am serviciul și mă apropiam de parcul de lângă gară, deplasându-mă de la nord spre sud, pe trotuarul din stânga al bulevardului. La un moment dat, privind întâmplător spre dreapta mea, am observat în direcția vest, mult deasupra Pădurii Cazacului, zburând mai jos decât un avion, un obiect rotund-aplatizat, de mărimea unui lighean obișnuit. Acesta se deplasa cu viteză ridicată, pe o traiectorie rectilinie, în direcția sud, venind dinspre vest. Lungimea aparentă a traiectoriei parcurse a fost între 5 și 8 metri. Avea o coadă de formă despicată (ca o coadă de pește), ce părea a fi «zdrențuită» în diferite culori: roșu, alb, albastru, galben etc. A dispărut spre orizontul sudic într-un punct negru. Toată observația a durat circa o secundă (timp pe care l-am testat ulterior cu ajutorul unui cronometru). Deși erau mai multe persoane pe drum în acele momente, nu știu dacă au mai existat și alți martori ai acestui fenomen. De altfel, având în vedere timpul foarte scurt al observației, cred că nici nu aș fi avut răgazul necesar să alertez și alte persoane. Nu știu dacă a fost cometă sau O.Z.N."

(N.a.: Martora a făcut această observație exact în zona de unde, de-a lungul anilor, mi-au parvenit numeroase semnalări ale unor fenomene ciudate. Este vorba despre zona delimitată de Pădurea Cazacului, Dealul Bughii și Dealul Seciu. Cred că nu este necesar acum să reamintesc proprietățile ori caracteristicile aparte ale perimetrului menționat. Am vorbit îndeajuns despre acest subiect, atât într-o serie de articole deja publicate, cât și în trei din cărțile mele anterioare: *Cazuri O.Z.N. în România. S-a întâmplat mâine!*, *Enciclopedia observațiilor O.Z.N. din România /1517-1994/* și *Dosar O.Z.N. România.*)

Doamna M.E., 53 ani (la data depunerii declarației: 23 aprilie 1995), de profesie inginer chimist din Pitești, povestește:

„Pe la începutul lunii februarie 1995 (nu știu exact ziua), între orele 1-1:30 noaptea, m-am culcat în patul din dormitorul nostru așezat cu fereastra spre sud și priveam afară, până să adorm.

La un moment dat, mi-a atras atenția un obiect de formă sferică, care înainta prin rotire cu o viteză foarte mare (comparativ cu altele pe care le-am mai văzut și care erau probabil sateliți lansați în spațiu).

Interesant a fost faptul că obiectul respectiv era cam de 2-3 ori mai mare decât cea mai mare stea vizibilă cu ochiul liber și avea o mișcare de rotație în înaintarea lui de la apus spre răsărit (aproximativ perpendicular pe autostrada Pitești-București), timp în care emana raze multicolore. În liniștea nopții, nu se auzea nici un fel de zgomot și el înainta orizontal, până a dispărut după un bloc vecin cu al nostru, după care nu l-am mai zărit.

Deci, din poziția în care mă aflam întinsă pe pat, distanța parcursă de acest obiect sferic multicolor în rotație, raportată la lățimea ferestrei de 2 m, a fost în timp de 1-1,5 minute.

La început, am rămas uluită de acest fapt și probabil fiind și foarte obosită, n-am realizat ce putea fi. Abia a doua zi, stând și gândindu-mă, mi-a părut rău că n-am urmărit mai atent fenomenul (eventual să fi ieșit pe balcon) și poate v-aș fi putut da mai multe detalii. Pe viitor, promit să fiu mai atentă cu astfel de evenimente, mai ales că blocul nostru este astfel amplasat în Pitești, încât are o panoramă amplă spre oraș, până spre munții Făgăraș care se zăresc foarte bine când este senin."

Domnul Varga Pityu, 18 ani, de profesie lăcătuș din localitatea Cadea, jud. Bihor afirmă următoarele (declarația scrisă este semnată la 16 februarie 1995):

„În data de 8. 02. 1995, la orele 3:45 ale dimineții, îndreptându-mă înspre gară și privind spre cer, am observat lângă Calea Lactee, care s-a văzut foarte bine, un obiect vibrând de culoarea roșie și formă rombică, ce efectua diferite mișcări ciudate în sus și în jos, cât și deplasări laterale. Avea un halou cenușiu de formă sferică. Durata observației: 2-3 minute. Nu am observat nori pe tot întinsul cerului (...)".

Fragment din scrisoarea expediată de Irina-Lavinia Tatomir, 14 ani, din Craiova, la 8 mai 1995:

„(...) Pe la începutul lui martie (4 martie), Dan Goga de la *Jurnalul de Dolj* a venit la noi (...). Era în jur de ora 8 și 30 seara, și uitându-ne pe cer, la un moment dat un joc de stele deosebit ne-a atras atenția. Gruparea de stele avea forma unui triunghi. Forma aceea apărea și dispărea brusc. Acest fenomen nu l-am văzut decât eu și Goga, care a rămas foarte impresionat de această întâmplare ciudată (...) Erau în jur de opt sau zece stele. (Fig. 27) Totul a durat cam douăzeci de secunde (...)".

Și acum, câteva extrase din declarația ziaristului Mircea Dan Goga, din Craiova, referitoare la același eveniment:

Fig. 27. Craiova, 4 martie 1995.

„Seara zilei de 4 martie 1995, ora 20:10. Martori: Lavinia Tatomir, Anca Obrocea, Vasile şi Mariana Tatomir (părinţii Laviniei).

Observaţia: Un grup de 12-20 puncte strălucitoare (numărul a variat în funcţie de acuitatea vizuală a martorilor), dispuse în formaţie imitând conturul unei săgeţi. Formaţia s-a păstrat strict, părând să delimiteze un obiect solid. Totuşi, nu era vorba de un singur obiect: în spatele formaţiei se puteau vedea stelele depăşite de mişcarea grupului. Dimensiunea aparentă pe cer: pe lungime, cam de trei ori diametrul Lunii, iar pe lăţime, de1,5 ori din acest diametru. Punctele aveau strălucire constantă, nu fluctuau. Între ele apăreau diferenţe de luminozitate aparentă. Cele mai strălucitoare, atingeau -2 până la -3. Numărul celor foarte strălucitoare: 4-5 bucăţi. Cele mai slab luminoase: +8 până la +10; probabil unele erau prea slabe pentru a putea fi distinse. Punctele nu lăsau în urmă nici o dâră luminoasă. Direcţia de deplasare: sud-vest spre nord-vest. Viteza de deplasare: compatibilă cu cea a sateliţilor. Fenomenul a avut loc, cel mai probabil, în straturile foarte înalte ale atmosferei, sau chiar mai sus. Culoarea punctelor: albă. Nici un fel de zgo-

mot. În apropierea orizontului au pălit până la dispariție, similar dispariției luminii sateliților, datorită îngroșării stratului de aer.

Explicații: Nu puteau fi avioane: formație prea mare, lipsa luminilor colorate de poziție, lipsa zgomotului. Nu putea fi vorba de sateliți (evident, aceștia nu zboară în grup). Nu putea fi vorba de meteori (viteză mică, lipsa dârelor, formație precisă). Altceva?"

Am menționat la începutul acestui material că nu voi face „nici un fel de referire la alte articole apărute deja anterior în presa românească". Sunt nevoit însă să fac o abatere de la această promisiune și îmi voi explica acest gest.

După cum se știe, în ziua de vineri, 31 martie 1995, la ora 09:02, un avion de tip AIRBUS, A 310-324 al Companiei TAROM, s-a prăbușit la două minute după decolarea sa de pe Aeroportul Internațional București-Otopeni, lângă gara comunei Balotești. Este vorba de aeronava „Muntenia", ce urma să efectueze cursa de Bruxelles. Toți cei 49 de pasageri și cei 10 membri ai echipajului au murit instantaneu. Pentru publicul larg, cauzele acestei tragedii păreau a fi cât se poate de clare, cel puțin din ceea ce a fost dat publicității în mijloacele de informare în masă: presă, radio, televiziune.

Iată însă că în *Revista fenomenelor paranormale*, anul I, nr. 15, mai 1995, pag. 3, apare un articolaș semnat de Ovidiu Vitan. Titlul suna cam așa: „Un misterios fragment de metal necunoscut, găsit în epava avionului. S-a prăbușit Airbus-ul de la Balotești în urma ciocnirii cu un O.Z.N.?" Redau mai jos conținutul acestui articolaș, cu mențiunea că „e ușor a scrie versuri când nimic nu ai a spune":

„Din surse care doresc să-și păstreze anonimatul, s-a aflat o noutate senzațională în cazul Airbusului prăbușit la Balotești, în ziua de 31 martie. Echipajele de specialiști străini au descoperit, printre rămășițele avionului, un fragment metalic de 64 cm lungime, care însă în mod cert nu provenea

din corpul sau încărcătura aeronavei! «Am crezut mai întâi că e o piesă din motor sau o bucată din fuzelaj, însă ne-am lămurit că ne înșelasem. Nici între bagaje nu ar fi putut sta, deoarece are peste o jumătate de metru și cântărește vreo 180 kg! N-a rezistat nici ipoteza că era un corp îngropat mai demult în pământ și peste care a căzut avionul, pentru că a fost găsit încastrat în metalul sfârtecat al unuia dintre motoare, înfipt acolo. Corpul însuși fusese în mod evident smuls dintr-un obiect mai mare, de forța impactului. După toate calculele, un corp discoidal cu diametrul de 5 metri și gros de 1-1,5 metri! Dar surpriza cea mare a venit de la analiza spectrografică. Pur și simplu, metalul din care e făcut obiectul ESTE NECUNOSCUT PE PĂMÂNT! N-am mai văzut așa ceva până acum. Am repetat analiza de 6 ori, dar cu același rezultat. Discul care a trecut prin Airbus și l-a distrus nu era un obiect fabricat pe Terra!».

În lumina acestei descoperiri, filmul accidentului pare să fie acesta: O.Z.N.-ul a avut o viteză atât de mare, încât impactul său cu aeronava a fost resimțit în aceasta ca o explozie, exact ca un obuz de tun care ar trece printr-un autoturism, pulverizându-l, dar fără ca el să explodeze. Din cauza temperaturii uriașe, degajate de frecarea celor două corpuri zburătoare, cele 50 tone de kerosen au luat foc; viteza avionului a scăzut brusc cu 50-60% , și aparatul a căzut.

Eroare de pilotaj a extratereștrilor? Defecțiune a O.Z.N.-ului? Terorism interplanetar? Rămâne de văzut."

Fără îndoială că autorul articolașului, domnul Ovidiu Vitan, are vaste cunoștințe de balistică pe care și le etalează în mod dezinvolt și nonșalant, făcându-ne să credem că lucrurile s-au petrecut exact așa cum le descrie el! Lucrul nu-i de mirare, atâta timp cât revista care publică astfel de aberații are tot soiul de „specialiști", care mai de care mai destoinic și mai priceput în a ne explica o serie întreagă de mistere ce ne înconjoară și ne însoțesc în viața de fiecare zi...

Mare păcat că „sursele doresc să-și păstreze anonimatul", poate că am fi putut afla mai multe amănunte intere-

sante despre acest aspect al lucrurilor! Altfel, articolaşul amintit nu face altceva decât să se alinieze pe făgaşul aceleiaşi neseriozități probate şi a lipsei de competență în care s-a încadrat însăşi revista care-l publică. Nu rămâne decât o simplă ştire de senzație, aruncată „la derută" şi menită să fie cât mai bine vândută (scopul scuză mijloacele!), indiferent dacă este sau nu reală şi dincolo de limitele unui oarecare bun-simț elementar...

Ar mai putea exista, desigur, şi o altă fațetă a lucrurilor: ştirea este reală, a fost o ciocnire cu un O.Z.N., ni se refuză unele adevăruri legate de acest subiect etc. Dar nu este cazul aici... *Revista fenomenelor paranormale* nu este în măsură încă şi nici capabilă să relateze şi despre lucruri serioase. Rămâne o publicație „de scandal", una dintre acelea apărute ca ciupercile după ploaie, din 1990 încoace.

Deci, să fiu bine înțeles: Nu afirm că Airbusul „Muntenia" nu s-ar fi prăbuşit la Baloteşti în urma ciocnirii în aer cu un O.Z.N.! Afirm numai că nu acord nici cea mai mică marjă de credibilitate revistei care publică această ştire...

Domnul Újvari Varnava, 54 ani, tehnician din Oradea, afirmă că în seara zilei de 7 mai 1995 s-a întors dintr-o excursie pe care o făcuse în Munții Apuseni. S-a culcat devreme, deoarece era foarte obosit. Pe la ora 10 seara s-a trezit brusc, cu o senzație ciudată, şi a ieşit pe balcon să fumeze o țigară. Cerul era senin, fără nori, un crâmpei de Lună lumina undeva sus în stânga sa. A observat exact în fața sa, deasupra orizontului un fel de „nor" întunecat de formă alungită care staționa în ciuda vântului care sufla de la dreapta sa spre stânga. S-a întors după binoclu în cameră dar, negăsindu-l, şi-a luat ochelarii de vedere la distanță. Lipsa sa de pe balcon a durat – conform propriei aprecieri – circa zece secunde. Când a revenit, „norul" se deplasase spre dreapta orizontului şi se depărtase, împotriva direcției vântului. Martorul apreciază că în cele 10 secunde, „norul" s-ar fi deplasat pe o distanță de cca 30 km! (Fig. 28)

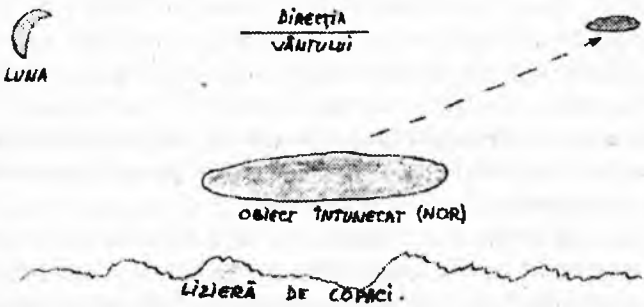

Fig. 28. Oradea, 7 mai 1995.

În seara zilei de sâmbătă, 15 iulie 1995, la ora 22:25 p.m., am primit un telefon de la domnul Radu Nistor din București. Martorul afirmă că a observat, cu zece minute mai devreme, deci la ora 22:15, o formațiune luminoasă în deplasare pe direcția S-E–N-V. Erau vizibile un număr de 6-8 lumini rotunde, strălucitoare, care zburau la o altitudine de 2000- 2500 m. În momentul telefonului, martorul aprecia că deja „formațiunea" ar fi putut să se afle deasupra munților Făgăraș.

Fragment din declarația doamnei Petruș Rodica, 50 ani, de profesie bibliotecară din Satu Mare:

„În noaptea zilei de 16 iulie 1995, m-am trezit din somn parcă împinsă de un resort și m-am îndreptat spre geam. Nu puteam să dorm din cauza căldurii. Una din camerele mele era situată spre sud (cea în care dormeam), iar cealaltă spre nord. Mi-am îndreptat privirile spre cer. Era senin, vizibilitatea perfectă. Mi-a atras atenția o «stea» mai mare decât cele obișnuite, cu un colorit și o luminozitate aparte. Această «stea» avea forma unei mingi de ping-pong, culoare galbenă și staționa. Aveam o senzație stranie, parcă

ceva mă făcea să stau locului şi să privesc cu atenţie acest obiect. După vreo 10-15 minute de observaţie, a început să se mişte. Mişcările erau foarte rapide, verticale sus-jos, orizontale dreapta-stânga. Ceea ce m-a frapat cel mai mult în următoarele secunde au fost flash-urile care au urmat, ca şi cum cineva de acolo de sus m-ar fi fotografiat cu un aparat dotat cu blitz. Apoi a început să se mişte în toate direcţiile cu o mare viteză şi în cele din urmă s-a retras foarte rapid până ce a devenit ca un punct, iar în jurul lui se vedea un halou negru. Direcţia de deplasare: sud-vest.

Am privit acest obiect (fenomen) între orele 23:30-00:38. Aş fi vrut să comunic cuiva ceea ce văzusem, dar era târziu şi mi-era jenă să trezesc pe cineva din somn. A doua zi le-am povestit părinţilor mei şi fiicei mele despre acest obiect.

Tot în 16 iulie, acelaşi obiect l-a văzut şi elevul Trancă Sebastian. Despre acest lucru am vorbit cu el la bibliotecă, la revenirea mea din concediu în data de 4 august".

Redau în continuare câteva extrase mai largi dintr-o scrisoare datată 31 iulie 1995, primită de la elevul de 15 ani Baciu Lucian, din Câmpia Turzii, jud. Cluj:

„(...) M-am hotărât să vă împărtăşesc cele întâmplate, în special că acestea nu exclud absolut deloc fenomenul O.Z.N.

Împreună cu mama mea ne aflam în vizită pentru câteva zile la bunica, care locuieşte la Pădureni, comuna Triteni, judeţul Cluj, într-o zonă foarte puţin poluată. Era în seara zilei de 20 spre 21 iulie 1995 când, aflându-ne în curtea casei, pe cerul înstelat, am putut observa o lumină la fel ca toate celelalte stele şi care a traversat cerul dinspre sud spre nord, fără nici un zgomot şi cu o viteză aproximativ egală cu cea a avioanelor. A urmat apoi o serie de observaţii, atât în acea seară cât şi în următoarea. Am mai putut vedea şi alte luminiţe care traversau dintr-un punct într-altul cerul, nu numai în linie dreaptă, ci şi în zig-zag, sau cu lumină oscilatorie, cu o oscilaţie cam la fiecare secundă. Alte luminiţe mai strălucitoare decât celelalte stele fluturau pe cer în toate

direcțiile. Nici una din aceste observații nu a fost însoțită de nici un fel de zgomot.

A urmat apoi ziua de 22 iulie 1995, în după-amiaza căreia am descoperit ceva ce pentru toți cei care au văzut și celor cărora le-am spus, este o enigmă. De o parte a casei bunicii mele se găsesc două dealuri mici semănate parțial cu sfeclă. În valea ce le desparte, am găsit o groapă deosebită prin forma ei, asemenea unui cilindru cu diametrul secțiunii de aproximativ 20 cm și adânc de 4 m. Cu ajutorul unei oglinzi reflectând razele soarelui în interior, am putut vedea mai adânc fiind astfel surprinși de perfecțiunea acesteia. Pereții sunt lucioși și netezi. Atât la suprafață cât și în interior nu există nici un fel de urme. Am legat o piatră de o sfoară și am lăsat-o în jos. Aceasta se legăna în toate părțile fără să se lovească de ceva, ca și cum ar fi acolo un mare loc gol. Am observat astfel că în partea de jos a gropii pereții lipsesc.

Aș vrea să vă mai spun că într-o comună alăturată, Triteni, mai există o groapă misterioasă pe care am văzut-o, este plină cu apă, are o adâncime necunoscută, iar pereții nu sunt deloc la fel de netezi ca cei ai gropii de la bunica.

După o perioadă de câteva zile în care ne-am întors acasă și în care am încercat să vă contactez telefonic dar nu am reușit, ne-am întors la bunica. Cu toate că în această perioadă a fost o ploaie cu gheață, groapa nu a fost aproape deloc afectată.

A venit apoi seara zilei de 28 spre 29 iulie 1995 când, pe la o oră nu prea târzie, în timp ce eu împreună cu mama mea ne culcaserăm deja, bunica a observat în zona unde se află groapa un fenomen foarte interesant. O sferă cu diametrul de aproximativ o jumătate de metru, roșie cu multe picățele în interior de toate culorile, se mișca rapid în toate părțile își schimba forma, se împărțea în mai multe bucățele care apoi se făceau tot una, se alungeau pe verticală, pe orizontală, fără nici un fel de zgomot.

Cam acestea sunt cele văzute de bunica mea după cum ne-a spus, dar cărora nu le-a dat prea mare însemnătate deoarece s-a culcat în timp ce sfera evolua în continuare pe cer,

fără ca nouă să ne spună ceva până a doua zi. Vă mai spun că bunica are 84 de ani şi nu a citit niciodată nici un fel de documentaţie O.Z.N.. De altfel, bunica nu cunoaşte nici semnificaţia cuvântului O.Z.N.

Deşi aveam la dispoziţie un binoclu destul de puternic, nu am găsit a doua zi nici un fel de urme care să fi fost lăsate de acea sferă.

Cam acestea sunt faptele pe care am vrut să vi le împărtăşesc. Am scris numai adevărul, nu trag nici un fel de concluzii, aş vrea doar dacă se poate să-mi trimiteţi în câteva rânduri părerea dumneavoastră."

Iată însă că în seara aceleiaşi zile de 28 iulie 1995, un grup format din cinci tineri au fost martorii unui fenomen interesant, ce s-a manifestat într-o altă zonă din nordul ţării. Cei cinci au completat şi semnat declaraţii scrise şi au fost de acord să li se menţioneze numele fără nici un fel de reţinere. Ei sunt următorii: Guia V. Robert Lucian, 21 ani; Agrişan Gh. Gheorghe, 21 ani; Năsăudean M. Alin, 17 ani; Sigmirean G. Gheorghe, 19 ani şi Sigmirean G. Alin, 15 ani. Referitor la ceea ce au văzut cei cinci, redau în continuare câteva extrase din declaraţia lui Guia Robert Lucian, de profesie gardian public, din oraşul Bistriţa, jud. Bistriţa-Năsăud:

„Vineri, 28 iulie 1995, la ora 21:55, timp de cca 30 de secunde, în localitatea Şieu-Odorhei (jud. Bistriţa-Năsăud), la aproximativ 25 km vest de municipiul Bistriţa şi la cca 15 km est de oraşul Beclean pe Someş. Observaţia a avut loc în aer liber, în curtea căminului cultural din localitate (Şieu-Odorhei). Condiţiile atmosferice în timpul observaţiei erau următoarele: vânt slab din sector estic, cer senin, temperatura normală pentru o seară de vară (în jur de 25° C), în momentul observaţiei Luna încă nu era răsărită. (Fig. 29).

Mărimea aparentă a obiectului observat a fost cu ceva mai mare ca aceea a planetei Jupiter (cu care a fost comparat obiectul în timpul observării). Obiectul avea formă sferică, culoare albastru-mov deschis, emisă de obiect; în timpul

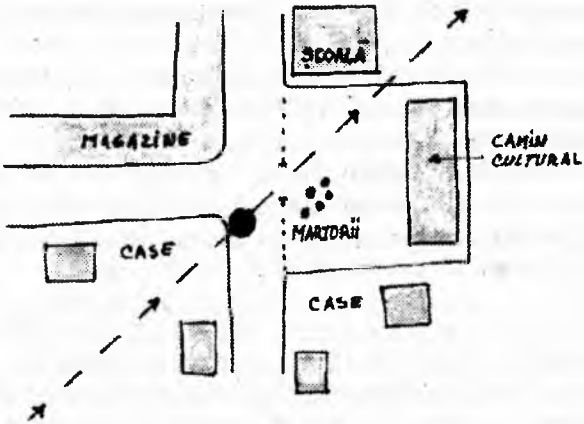

Fig. 29. Șieu-Odorhei, jud. Bistrița Năsăud, 28 iulie 1995.

deplasării nu s-au observat lumini proprii ale obiectului. Obiectul s-a deplasat fără sunet de la S-V la N-E, pe o traiectorie dreaptă, respectiv de la A = 40° la A = 240°. Înălțimea deasupra solului am estimat-o la cca 6-8 km (cam cât a norilor Altostratus, în zilele călduroase de vară). Înălțimea deasupra orizontului a fost în jur de h = 60°. Obiectul s-a deplasat uniform, fără să producă efecte asupra solului, mediului, animalelor, aparatelor electrice. Obiectul avea o culoare diferită parcă de cea a stelelor.

În timpul observării mă aflam în curtea căminului cultural din localitate, împreună cu următoarele persoane: (sunt numiți ceilalți patru observatori). După părerea mea, nu putea fi un aparat de zbor cunoscut (avion, satelit artificial etc.). Cred că a fost un O.Z.N., pentru că așa ceva nu vezi în fiecare noapte."

Se pare că în seara zilei de 12 august 1995, deasupra unor zone din nordul țării a fost văzut din nou un fenomen ciudat. Pentru început, redau câteva extrase dintr-o interesantă scri-

soare, datată 16 septembrie 1995 și semnată de domnul Bukaresti Géza, 33 ani, din Tg. Mureș, jud. Mureș:

„Vă scriu această scrisoare pentru că aș dori să vă descriu un caz O.Z.N. din data de 12 august 1995. Întorcându-ne dintr-o expediție la Pădurea Baciu (n.a.: Pădurea Hoia-Baciu de lângă Cluj) la acea dată și deja aflându-ne cu colegii din Tg. Mureș în trenul accelerat 324 (Cluj-Napoca – Tg. Mureș), în jurul orei 18:16, întâmplător niște copii care s-au uitat după un avion, au observat un obiect ciudat.

Fig. 30. Cuci, 12 august 1995.

Informații referitoare la fenomenul observat: Data 12 august 1995. Ora: 18:16. Locul: comuna Cuci, jud. Mureș. Condiții atmosferice: cer însorit, fără nori, vizibilitate nelimitată, vreme caldă, chiar caniculară. Fenomenul a fost observat de niște copii, după care ne-am uitat și noi. Înălțimea la care se deplasa, aproximativ 3000 m (culoarul de zbor). Mărimea aparentă a obiectului: avea o lungime de 1,5 ori mai mare decât avionul sub care se deplasa. Avea o culoare alb-cenușiu deschis. Nu avea variații de formă. Viteza de deplasare era identică cu cea a avionului. Comparativ cu avionul, nu a lăsat dâra de condensare. Nu s-au observat jeturi

de flăcări, sau fascicule de lumină. Totodată, nu s-au observat efecte secundare (respectiv sonore, calorice, electrice etc.). Timpul meu total de observaţie: 18:16 – 18:17. Fenomenul sau obiectul a dispărut brusc, schimbându-şi direcţia cu 90°, după care şi-a accelerat deplasarea şi a dispărut în câteva secunde. (Fig. 30).

Obiectul a fost observat şi înaintea orei 18:16 cu câteva minute (aproximativ 18:14 – 18:15) de către un coleg de-al nostru, care s-a certat în vagon cu sora sa şi s-a dus nervos în ultimul vagon, de unde a văzut obiectul *deasupra* avionului şi cum acest obiect a *coborât* sub avion. Eu am încercat să fotografiez fenomenul, dar pe filmul negativ nu a apărut nici avionul, nici obiectul, din cauza distanţei (...)

Obiectul a fost observat de aproximativ 25-30 de persoane aflate în vagonul trenului accelerat. Dintre acestea, numai identitatea colegilor mei este cunoscută: Szöcs Attila, Baroti József Claudiu, Szakács Andrâs (colegul care a văzut obiectul deasupra avionului). Toate aceste persoane locuiesc în Tg. Mureş şi nu cer anonimat în cazul publicării unor date despre această observaţie."

Dintr-un alt judeţ al ţării, Bihor, domnul Olteanu Nicolae, 41 de ani, administrator din Oradea, declară că a văzut următoarele:

„În data de 12 august 1995, în jurul orei 21:20 – 21:30, am văzut pe cer două lumini cam la 35° deasupra orizontului, care s-au deplasat din direcţia E–S-E înspre V. Se deplasau paralel, una deasupra celeilalte, în aceeaşi direcţie, având o lumină constantă. După circa 40 de secunde s-au oprit şi au rămas nemişcate. După două-trei minute, din direcţia sud-est a venit un avion, a trecut cu mult sub ele pâlpâind din luminile de poziţii. După circa 30 de secunde a mai trecut un avion, pe acelaşi culoar. După cinci minute, una din lumini, cea de sus, s-a mişcat intersectând pe deasupra direcţia trenului, îndepărtându-se spre est. Cealaltă lumină a rămas nemişcată. Observaţia a fost făcută din culoarul trenului Oradea – Bucureşti, pornind la ora 20:55 din

Oradea. Luminile au fost văzute înainte ca trenul să intre în stația Ciucea. Cerul era senin, fără nori."

În aceeași seară, elevul de 15 ani Sebastian Daniel Trancă, din Satu Mare, povestește că a fost martorul următorului fenomen:

„La data de 12/13 august 1995, am plecat cu prietenul meu în localitatea Pișcari, jud. Satu Mare, să facem observații la curentul meteoric Perseide. Am început observațiile la ora 23:00. După observarea câtorva meteori, am observat o lumină destul de puternică, albă pur, care pornea parcă din două reflectoare care se deplasau paralel. La început am crezut că e un avion, dar după ce am observat mișcările lui bruște și foarte rapide, mi-am dat seama că nu putea fi vorba de avion. Nu s-au auzit sunete. Parcă dispărea și revenea înapoi brusc. Cerul era senin, fără nori. Observația a durat de la ora 23:32 la 23:43."

Conform notei primite de la Stația Meteorologică din Satu Mare, starea vremii din data de 12 august 1995 a fost următoarea: „Vremea a fost frumoasă cu cerul senin. Vântul a suflat slab din sector nordic cu viteză maximă de 4 m/s. Temperatura minimă a aerului a fost de 8,7 grade iar cea maximă de 24,6 grade Celsius". Nota este semnată de șeful stației, Coste Victoria, care adaugă: „În timpul nopții de 12/13 august nu s-au înregistrat nori care să producă fenomene optice."

Ca de obicei, nu am intervenit nici acum cu prea multe comentarii proprii în mărturiile declaranților. Am lăsat lucrurile să „curgă" de la sine. Evident, îmi exprim și acum convingerea că există în România un număr mult mai mare de persoane care au văzut și în cursul anului 1995 diverse fenomene ciudate, care le-au stârnit curiozitatea. Mai rămâne ca aceste persoane să-și înfrângă timiditatea și să dea la iveală experiențele prin care au trecut.

11

ULTIMA ORĂ

Motto:
Se întâmplă ca unele lucruri mari să se sprijine pe niște gămălii de ac. (p. 195)

De la apariția cărții *Dosar O.Z.N. România* nu au trecut decât vreo două luni. Timp ce s-a scurs vijelios, cu lansări de carte, conferințe și interviuri prin diverse orașe din țară, cu anchete ufologice desfășurate în teren, cu o foarte bogată și diversă corespondență primită și expediată.

Încurajator este faptul că oamenii au început să-și învingă teama de ridicol și să-și mărturisească experiențele prin care au trecut în anii anteriori. Afirmația pe care am făcut-o de nenumărate ori până acum – că există un număr mult mai mare de martori ai unor observații ciudate pe teritoriul României – începe să se adeverească încetul cu încetul, să prindă contur concret.

Din noianul noilor semnalări care s-au alăturat arhivei ufologice proprii – toate bazate pe mărturiile scrise ale observatorilor – le-am selecționat pe cele mai interesante. Le voi reda în continuare, respectând – ca de obicei atunci când mi s-a solicitat – dorința de anonimat a semnatarilor formularelor de investigație.

Evenimentele sunt expuse în ordinea cronologică a desfășurării lor.

Domnul Corneliu Diaconiță, 43 ani, ofițer, șef de stat-major la Grupul de Pompieri Dâmbovița, din Târgoviște, povestește:

„În anul 1969, luna august, după miezul nopții, fiind cu un grup de copii (eu fiind în clasa a IX-a – 15 ani), am fost observatori ai unui fenomen O.Z.N. La înălțimea de aproximativ 60-80 m și la o distanță de noi de 150 m, a survolat cu o viteză foarte mare, un obiect care nu avea o formă pământească a vreunui aparat de zbor cunoscut. Obiectul avea forma a două farfurii puse una peste alta, dar cu anumită distanță între ele. Întregul obiect era învăluit într-o lumină puternică asemănătoare luminii fluorescente. Nu am văzut forme, conturul obiectului era șters, lumina era puternică în centru și difuză spre exterior. Obiectul a survolat cu mare viteză stația radiofar TAROM din orașul Mizil".

Domnul Victor Socoleanu, 57 ani, arhitect din Ploiești, scrie:

„În anul 1971, decembrie (22), seara târziu – cca 11-12 noaptea, după o predare de proiect, ieșind cu colegii afară – era senin – am avut ocazia să observ ceva ciudat! Descriere:

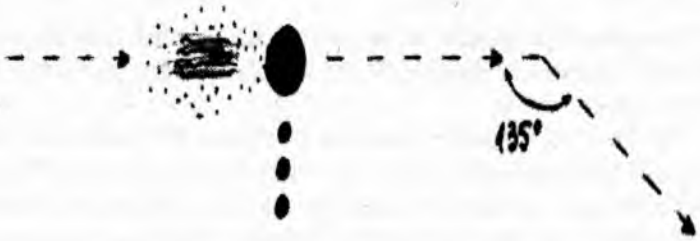

Fig. 31. Târgoviște, jud. Dâmbovița, (22) decembrie 1971.

o sferă cam cât o minge de tenis cu alte luminiţe laterale şi un jet nepermanent în coadă faţă de direcţia de deplasare. (Fig. 31) Deplasarea pe un arc lung de cerc al bolţii şi o deplasare laterală sub un unghi de 135° destul de bruscă. Culoarea obiectului – galben-verzui deschisă. Jetul, portocaliu. Observaţia a fost făcută în oraşul Târgovişte, unde lucram – la I.P.J. – pe atunci. Sunt pasionat de astronomie, aşa că exclud ipoteza că ar fi fost planeta Venus sau altă stea (Sirius, iarna, noaptea, e splendidă) sau vreun tip de avion pe care l-aş fi cunoscut. Diametrul aparent, mai mult de 3 cm. Eram în jur de 4-5 persoane: eu, Grigore Eftimescu – tehnician IPJ; Valeriu Manu, arhitect şef pe atunci la IPJ; Puiu Răican, tehnician IPJ."

(Notă despre ceilalţi trei martori: Semnalarea acestui eveniment mi-a fost făcută de domnul Grigore Eftimescu din Târgovişte, care a fost de acord să-mi pună la dispoziţie o mărturie scrisă, mărturie care urmează să-mi parvină prin serviciile poştale. Pe domnul Puiu Răican l-am interceptat în aceeaşi zi – 26 aprilie 1996 – în care am stat de vorbă cu domnul arh. Victor Socoleanu. Despre domnul arh. Valeriu Manu, am aflat că locuieşte în prezent în Piteşti şi sper să-l contactez în curând.)

Doamna Margareta Ivanciov, 45 ani, profesoară de istorie din Timişoara, descrie ce i s-a întâmplat cu mai bine de 20 de ani în urmă:

„În anul 1975 funcţionam ca profesoară în comuna Teremia-Mare din judeţul Timiş, situată la aproximativ 70 km de Timişoara. Distanţa destul de mare m-a obligat să locuiesc în gazdă în comuna respectivă. Într-o zi din luna iunie a anului 1975 (nu-mi amintesc cu precizie data), mă întorceam în comună de la Timişoara, cu un tren de noapte care a sosit în sat în jurul orei 2 noaptea. Locuinţa unde stăteam în gazdă era situată pe o stradă perpendiculară pe strada principală. Coborând în gară, am pornit singură pe strada principală. Era o noapte caldă, cerul era senin, nu adia nici un vânt.

La un moment dat am observat în fața mea un glob luminos puțin mai mare decât o minge de baschet, cu diametrul aproximativ între 50-60 cm. Nu-mi dau seama de unde a apărut și nici dacă se găsea în jurul gării în momentul coborârii mele din tren. Globul se mișca în fața mea, de fapt urma același drum ca și mine, survolând deasupra trotuarului la o distanță de 2,20-2,50 m de acesta. Distanța între mine și glob era de aproximativ 10-12 m. În tot timpul manifestării acestui fenomen, globul a păstrat neschimbată aceeași distanță, atât față de mine, cât și față de sol. Globul plutea în aer pe o traiectorie absolut dreaptă, neabătându-se nici la dreapta nici la stânga și păstrând, așa cum am precizat, o distanță constantă față de mine și trotuar. Atunci când am încercat să mă apropii de el, grăbind pașii, globul și-a imprimat o viteză mai mare, astfel că distanța dintre noi nu s-a modificat. Globul era alcătuit din mii de punctișoare luminoase bine individualizate, dar care împreună dădeau impresia de întreg, de omogen. Culoarea era ceva între galben intens și portocaliu. Fiecare punct ce compunea globul emana lumină de aceeași culoare. Spre margini, lumina era mai difuză, ca o ceață sau ca un halou. Menționez că nu-mi era frică, dimpotrivă, eram foarte curioasă și am putut observa totul în mod conștient și cu luciditate. Globul, plutind în fața mea și strada principală terminându-se în strada perpendiculară unde spre stânga era locuința mea, a dispărut după colț la stânga. Când am ajuns și eu să dau colțul la stânga, cu uimire am văzut că globul luminos plutea ca și mai înainte în fața mea, respectând aceeași distanță între mine și el, între el și sol. Plutind înaintea mea, globul a ajuns evident el mai întâi în dreptul casei unde locuiam. A rămas câteva secunde suspendat în aer, nemișcat, ca și cum m-ar fi așteptat și apoi a trecut peste gard în curte. Am intrat și eu în curte, iar globul se găsea lângă ramurile unui nuc. De data aceasta era doar suspendat în aer, nu se mișca. Eu am intrat în casă și mi-am depus bagajele, apoi am revenit în curte. Abia atunci, ca și cum m-ar fi așteptat să revin, ca

și când ar fi știut că voi reveni să-l mai văd, a început din nou să plutească spre grădină. Eu l-am urmat, dar el a trecut peste gard în grădina vecină și evident nu l-am mai putut urma sau urmări. Din clipa când l-am observat și până a trecut în grădina vecină s-au scurs aproximativ 10 minute, poate chiar mai mult. Părerea mea este că globul nu a reprezentat un fenomen natural. Mișcarea sa era conștientă sau dirijată. Dacă ar fi fost un fenomen natural, globul n-ar fi putut să se miște într-o atmosferă staționară, fără vânt, fiind excluși curenții de aer atât de apropiați de sol, curenți pe care în mod normal ar fi trebuit să-i simt și eu. Apoi faptul că el a păstrat în permanență o distanță constantă între el și mine, între el și pământ. Lucrul care m-a intrigat cel mai mult a fost acela că globul «știa» unde locuiesc. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, «știa» că voi reveni în curte ca să-l mai văd pentru ultima oară. Cred că un fenomen luminos natural ar fi survolat haotic, dar la acest glob totul indica o mișcare precisă, conștientă, dirijată. A fost singurul fenomen mai interesant la care am asistat în viața mea. Este adevărat că sunt o persoană care am premoniții, întotdeauna materializate, dar nu cred să aibă vreo legătură cu cele relatate aici despre acest glob luminos. (...)

În final aș dori să precizez că pe parcursul desfășurării fenomenului m-am simțit foarte detașată de tot ce se întâmpla în jur. Țin foarte bine minte că în mine a pogorât o liniște și un calm deosebit, o stare de bine foarte greu de definit. Pot spune că globul mă atrăgea într-un mod particular și că dacă aș fi putut l-aș fi urmat la infinit. Este vorba de o atracție care depășește simpla curiozitate sau interesul de moment. Oricum, am trăit o stare psihică deosebită, fiind în același timp foarte lucidă și conștientă. Este foarte greu să exprim prin cuvinte obișnuite starea aceea specială de bine și de liniște în care m-am găsit. Cuvintele nu au încărcătura necesară de a exprima cu exactitate ceea ce am simțit atunci".

(Notă. Materialul acesta mi-a fost pus la dispoziție prin bunăvoința și amabilitatea domnului Aurel Costinaș din

Timişoara, acelaşi care constituie subiectul primului capitol al acestei cărţi. De altfel, domnul Costinaş publică un articol intitulat „Sfera luminoasă inteligentă" în *Lumea Misterelor* / Suplimentul de luni al ziarului *Timişoara* / nr. 35 din 29 aprilie 1996, p. 2, articol în care descrie succint experienţa doamnei M.I.

Referitor la evenimentul propriu-zis, pot afirma următoarele: 1) depoziţia doamnei Margarea Ivanciov este cât se poate de clară, precisă şi competentă, nelăsând loc îndoielilor sau interpretărilor tendenţioase; 2) „globul" a avut într-adevăr un comportament inteligent, fapt asupra căruia, de asemenea, nu pot exista îndoieli; 3) evenimente de genul acesta au fost semnalate în număr mare până în prezent, atât în lume cât şi în ţara noastră, există o întreagă literatură de specialitate care le menţionează din abundenţă; 4) din nefericire, fenomenul globurilor luminoase cu comportament „inteligent" este foarte puţin studiat în prezent, ca de altfel întreaga problematică a ufologiei în general.

De la domnul Lucian-Ovidiu Zăpârţan, student, din oraşul Bistriţa, jud. Bistriţa-Năsăud, am primit o corespondenţă foarte amplă, din care redau mai jos câteva fragmente mai semnificative:

„(...) Cunosc în detalii destul de amănunţite patru «cazuri O.Z.N.», dintre care la trei am fost martor ocular. Desigur mai cunosc şi alte cazuri care li s-au întâmplat altora, dar acestea sunt sărace în informaţii.

Caz nr. 1. În vara anului 1987, la vârsta de 12 ani, pe când mă aflam într-o tabără şcolară la Tismana, (...) într-una din nopţile petrecute acolo, nu puteam dormi nicicum, deşi era târziu, trecut de ora 11:30. Am început a privi la cer. Şi cum geamurile de la încăperea în care ne aflam erau foarte mari şi înalte – permiţându-mi să urmăresc bolta cerească, pe o mare porţiune a ei, chiar din patul în care stăteam, am început a număra stelele şi a căuta Carul Mare şi Carul Mic,

în speranţa de a adormi. Stelele străluceau ca în poveşti, scânteind una după alta, dându-ţi senzaţia că trăieşti într-o atmosferă de vis, un peisaj tipic romantic şi fascinant. (...)

La un moment dat, cum stăteam în pat şi priveam prin geamul care se afla la 5 m de mine, am văzut venind de la dreapta spre stânga, în spaţiul stelar, o formaţiune în zbor de 7 obiecte, de «stele» punctiforme, încolonate în şir indian, care se deplasau încet. Fiecare din cele 7 corpuri emiteau lumini colorate diferite, schimbându-le individual una după alta (...) verde, albastru, roşu, galben, portocaliu etc. La vârsta aceea nu mi-am pus problema direcţiei de zbor a obiectelor, deoarece nu cunoşteam poziţia clădirii în care stăteam şi oricum eram prea fascinat de fenomen.

După ce mi-am dat seama că nu visez, am dat alarma generală la toţi cei 35-40 de elevi ce se odihneau în acea încăpere. După 10 minute geamurile încăperii erau pline cu elevii care priveau speriaţi la spectacolul ce se derula în acele momente. Aceste obiecte, după ce au efectuat o deplasare liniară, în formaţie de şir indian, s-au oprit pe loc, au stat nemişcate circa un minut, după care au început a efectua manevre superperformante de zbor, executând diverse întoarceri bruşte la 30, 60, 90 sau 180 de grade. Zburau cu viteze colosale, de la aspectul lor de micro-sfere (punctiforme), căpătau deja forme de linii prelungi, senzaţie optică ce înşela ochiul uman, generată de mişcarea ultrarapidă a corpurilor emitente de lumină.

La un moment dat au început a imita prin zbor sistemul de configurare a unui atom, în jurul căruia se învârt haotic electronii, constituind în final un gigantic sistem atomic în spaţiul extraterestru. Mai târziu, aceste lumini s-au încolonat în şir indian şi au plecat tot încet spre partea dreaptă de unde au venit. Întreaga observaţie a durat în total circa 16 minute, împărţindu-l, prin derularea lui, în patru faze distincte: zbor liniar în formaţie; staţionare; zborul haotic şi

sub forma «modelului atomic» zborul liniar în formație în aceeași direcție din care a venit.

Caz nr. 2. Se referă la un caz pe care l-am semnalat deja într-una din cărțile mele anterioare. Este vorba de fotografiile făcute de tânărul Silard Vasiliu în Munții Rodnei, în ziua de 23 August 1993, eveniment descris în *Enciclopedia observațiilor O.Z.N. din România (1517-1994)*, p. 172-173 și Fig. 58.

Caz nr. 3. Într-o seară de primăvară târzie a anului 1994, pe când mă aflam în gara CFR a comunei Șieu-Odorhei, jud. Bistrița-Năsăud, împreună cu părinții mei, priveam din plictiseală pe cerul senin. Era ora 10:10-10:15. La un moment dat am observat, deasupra comunei Șintereag, un obiect zburător de formă circulară cu diametrul pe care-l percepeam de aproximativ 1 cm. Obiectul zbura executând manevre haotice destul de ciudate, avea un aspect asemănător cu cel al planetei Saturn și evolua fără a face nici cel mai mic zgomot. Acest obiect emitea o lumină de culoare portocaliu-roșiatică, care se aprindea și se stingea concomitent. Lumina emisă de el în momentul când apărea (când devenea vizibil), tremura ușor după care se stabiliza și iar se stingea (tip picătură de apă care cade într-o baltă și face vibrații, cercuri concentrice sau unde de propagare). Acest O.Z.N. se deplasa pe direcția: Șintereag – Șieu-Odorhei – Sfântu – Șieu-Măgheruș – Dealurile Herinei – spre Moldova. Deci se deplasa dinspre N-V spre E. (...) Dacă acest obiect ar fi fost un avion sau alt aparat de zbor terestru, atunci, datorită mărimii aparente a luminii emise de el, ar fi trebuit să aibă o altitudine de zbor de cca 50-100 m și prin urmare motoarele ar fi trebuit să se audă foarte tare.

Caz nr. 4. (...) În noaptea de 12/13 septembrie 1994, pe la ora 2:30-3:00 noaptea (spre dimineață), pe când dormeam în camera mea, am avut un vis destul de ciudat, la care am reacționat instinctiv, trezindu-mă brusc. În momentul în care mi-am întredeschis pleoapele și am privit involuntar și instantaneu prin geamul camerei, afară am remarcat prezen-

ța unei sfere care emitea lumină polarizată, orbitoare, de culoare portocaliu-gălbuie. Sfera avea un diametru pe care l-am apreciat ca fiind de circa 32 cm. Acest obiect a dispărut după o secundă de la observare, pe fondul unui șuerat prelung și subțire. Lumina intensă emisă de corp era zonală, ea nu se reflecta pe blocurile (locuințele) de sub el sau din jur. Intensitatea luminii se putea asemăna cu cea solară. La fel, din punct de vedere al culorii emise de corp. Acest obiect luminos m-a speriat îngrozitor de tare, vârându-mi în ochi niște raze (fascicule) de lumină, aproape orbindu-mă pe moment. Am fost foarte șocat. Apreciez că obiectul era la o înălțime (altitudine) de peste 10 m deasupra blocurilor de locuit. Acest obiect a dispărut pe direcția N-E, spre județul Suceava.

După o lună și jumătate de la eveniment, venind cu trenul de la Cluj la Bistrița, am intrat în vorbă cu o elevă de la Liceul «Liviu Rebreanu» din localitate. Aceasta, fără a-i spune eu absolut nimic, a început a-mi povesti ce i s-a întâmplat ei. Am fost foarte uimit, pentru că întâmplarea ei se potrivea aproape identic cu a mea (Caz. 4). La fel noaptea, chiar în aceeași noapte și tot prin geam a fost vizualizat fenomenul și tot în orașul Bistrița, doar locul de acțiune din oraș era diferit. Mai mult, fata respectivă avusese și ea un vis ciudat. Culoarea obiectului era aceeași și orbitoare.

Reamintesc că în luna iunie 1994, mulți dintre locuitorii orașului Bistrița, au fost martorii oculari ai unui fenomen, în care o navă de tip O.Z.N., de culoare portocalie, a survolat la joasă înălțime orașul, fără a face nici cel mai mic zgomot.

Un coleg de facultate îmi povestea că în anul 1989, în timp ce se afla într-un sat din Maramureș împreună cu niște prieteni de-ai săi, au fost supravegheați de două obiecte de formă conică. Ambele emiteau o lumină roșiatică și se aflau la distanța de cca 50 m de ei, erau de-a dreptul impresionant de mari. După un timp, obiectele le-au tăiat calea prin fața lor și au zburat cu viteze fantastice spre o pădure, dispărând. Corpurile conice de zbor aveau forma asemănătoare cu cea

a unei pere sau a unei flăcări de la o lumânare care arde, sau a unui con de brad, sau a unei picături de apă. Probabil că aceste obiecte erau în realitate tot sferice, dar emiteau niște lumini conice pentru a-și masca forma reală."

Evenimentul relatat în continuare se bazează deocamdată pe relatările a doi martori oculari: Anca Otopeanu, 13 ani și tatăl ei, Nicolae Otopeanu, 42 ani, inginer. Ambii locuiesc în orașul Vălenii de Munte, jud. Prahova. Împreună cu ei se mai aflau familia Ema și Dorin Iovănescu din Constanța și nepotul lor Daniel Nicolescu din Ploiești. Își petreceau cu toții un sfârșit de săptămână în stațiunea Cheia din județul Prahova, la poalele munților Ciucaș și Zăganu.

Anca Otopeanu: „Mă aflam în stațiunea Cheia, pe data de 2 iulie 1994. Era o seară frumoasă de vară, în jurul orei 19:30. În timp ce ne plimbam prin stațiune, am observat un obiect zburător deasupra culmii Babeș. Cerul era senin. Încă nu apăruseră stelele. Deodată, cerul a fost brăzdat de o lumină puternică, de culoare verzuie. Era un obiect zburător în formă de romb, care se deplasa în spațiu cu o viteză foarte mare. Deplasarea lui era orizontală. Forma și viteza erau inconfundabile cu ale unui avion. Luminița verzuie clipea din ce în ce mai tare, iar obiectul se îndrepta spre crestele înalte ale munților. Deodată, obiectul a dispărut, iar cerul s-a întunecat."

Nicolae Otopeanu: „Evenimentul (...) este localizat (...) într-o poziție perpendiculară pe culmea Babeș, pe drumul de la Cabana Vânătorilor spre stațiune. A atras atenția o lumină foarte puternică, situată pe culmea Babeș, care lăsa impresia că execută o mișcare de vibrație foarte accentuată. (...) După ce execută câteva mișcări pe verticală, dispare dincolo de culme spre stânga (direcția localitatea Vălenii de Munte)."

Dl. Eduard Ţelea, 29 ani, inginer petrolist din Târgoviște, jud. Dâmbovița, descrie următoarele:

„Într-o noapte de iulie a anului 1994, pe la orele 23:00-23:30, mă aflam în localitatea Baia (jud. Suceava) în concediu, împreună cu alţi doi prieteni şi ne uitam pe bolta cerească. Era foarte senin. La un moment dat atenţia mi-a fost atrasă de un punct luminos pe cer, de mărimea planetei Venus şi de culoare alb strălucitor. Ceea ce ne-a frapat pe toţi a fost viteza deosebit de mare a obiectului, care în decurs de cca 5-10 secunde a traversat cerul la o înălţime de cca 5 km (plafonul de zbor) sub un unghi de 140-150°."

Un alt martor al aceluiaşi eveniment care şi-a povestit în scris observaţia, a fost ofiţerul Corneliu Diaconiţă, care este amintit la începutul acestui capitol în legătură cu o altă observaţie pe care a făcut-o în august 1969.

Experienţa domnului Fazakas Zoltán, 21 ani, operator chimist din Oradea, jud. Bihor, este într-adevăr mai deosebită. El povesteşte:

„În data de 26/27 octombrie 1994 eram de noapte la serviciu. Întreprinderea Alumina se află în afară de oraş, deci este ferită de luminile oraşului. În noaptea aceea am terminat lucrul pe la ora 2 şi ca de obicei m-am urcat sus pe acoperişul secţiei, unde puteam face fotografii şi observaţii, ferit de orice sursă de lumini a secţiei. Pentru că mă ocup în particular cu astronomia şi cu astrofotografia, am făcut fotografii despre anumite constelaţii cu obiectiv de bază HELIOS – 58 mm şi aparat de foto ZENIT-ET. Timpul de expunere pe care l-am folosit era cuprins între 2 şi 15 minute. La fotografia alăturată am folosit cca 10 minute. Cerul era senin, transparenţa atmosferei potrivită. În timpul cât lăsam aparatul deschis, eu stăteam în interior la căldură, deoarece afară era o temperatură de aproximativ +2° C. Din păcate, în felul acesta n-am avut posibilitatea să văd nimic, numai după developare am aflat pe peliculă urma unui fenomen luminos. Fotografia este făcută la ora 03:30, pe un negativ alb-negru AZOPAN PS. 18." (Fig. 32-33)

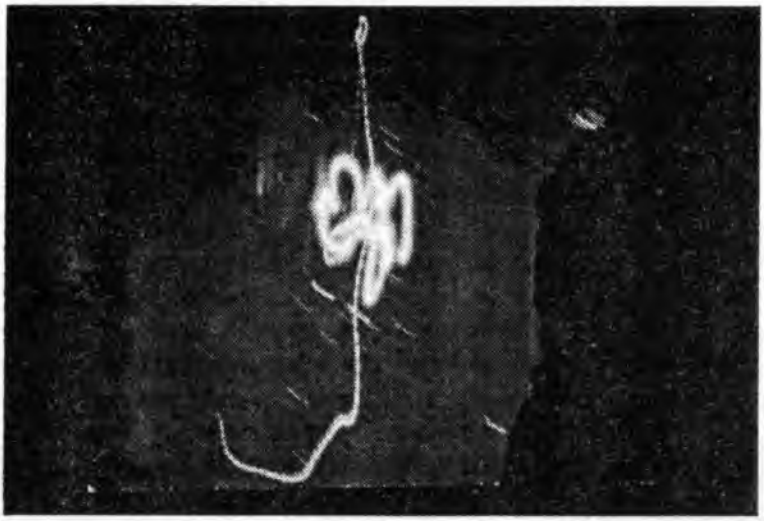

Fig. 32. Oradea, 26/27 octombrie 1994.

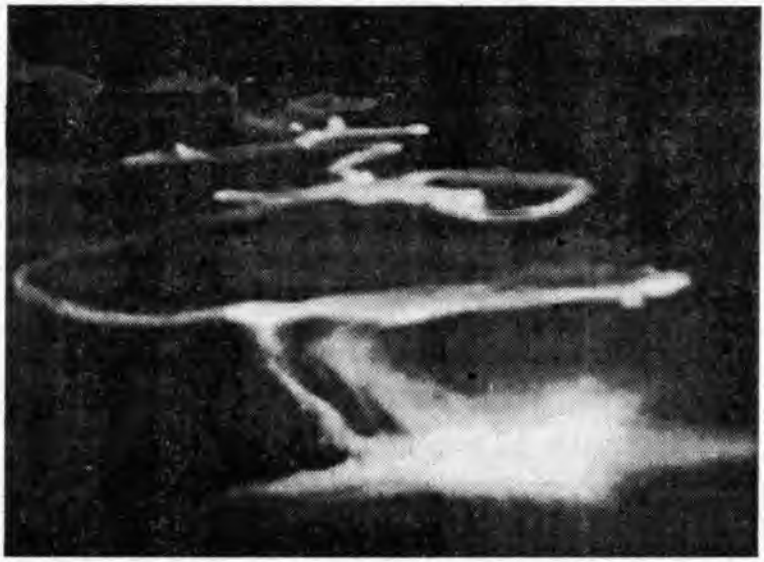

Fig. 33. Franța, Marsilia, 26/27 octombrie 1994.

(Notă. Ce aş putea spune despre fotografiile de acest gen? Doar că, atât cărţile lui Florin Gheorghiţă, cât şi cele ale lui Adrian Pătruţ, publicate la noi în România, abundă în astfel de imagini şi că ele nu constituie pentru noi nicidecum o noutate.)

Prin amabilitatea domnului Grigore Eftimescu din Târgovişte, am intrat în posesia a două documente tip „Raport O.Z.N." interesante.

Primul aparţine tânărului Ştefan Ion Fabian, 20 ani, de profesie instalator sanitar, locuind în Târgovişte, jud. Dâmboviţa. În noaptea de 21/22 iunie 1995, în jurul orei 1:00-1:15, când şi-a făcut observaţia, era militar în termen şi se găsea într-o unitate militară aflată pe Valea Teleajenului, la 4 km S-V de staţiunea Cheia. Dau mai jos câteva fragmente din declaraţia sa:

„Poziţia observatorului: în aer liber. Câmpul de vedere: limitat de copaci în prima fază, în a doua fază limitat de orizontul dealurilor. Observaţia a fost făcută cu ochiul liber şi cu binoclul de câmp. Condiţiile atmosferice: cer senin, firmament (cer înstelat). Tăria şi direcţia vântului: calm. Unde a apărut obiectul: din S-V, deasupra copacilor, 300-400 m. Mărimea obiectului: 2 lungimi TIR – grosime 15 m. Forma: triunghi bază (cu colţuri rotunjite) – clopot. Culoarea: alb în centru – cu schimbare de culoare spre margini (lumină descompusă). Obiectul era iniţial în mişcare, apoi staţionar. Luminozitate: proprie. Felul mişcării: lină – constantă. Zgomotul produs: bâzâit uşor – ca un transformator sub tensiune. Efecte asupra observatorului: fără. A dispărut uşor în direcţia N-E, peste deal, în direcţia Întorsura Buzăului. Numărul observatorilor: 12 persoane: Ungureanu Liviu – Giurgiu; Eftimie Daniel – Bucureşti; Lăcătuş Marian – Suceava; plt.maj. Dragomir Ion."

Există unele indicii că la unitatea militară menţionată s-ar fi alcătuit un *dosar substanţial* cu ceea ce s-a întâmplat în

noaptea aceea. Dacă așa stau lucrurile, pun din nou câteva întrebări:

– din ordinul cui s-a întocmit acel dosar de observație?

– cine este interesat la noi să acumuleze și să stocheze date despre O.Z.N.-uri?

– unde se află acum dosarul în cauză?

– ce știe Armata la noi despre O.Z.N.-uri?

– de ce este menținut secretul asupra acestor întâmplări?

Evident, întrebările acestea au un caracter pur speculativ, atâta timp cât ele răsună în gol. Le-am mai pus și altă dată (vezi cartea *Dosar O.Z.N. România*) și nu i-a păsat nimănui. „Câinii latră, caravana trece". Le voi pune și de aici înainte – poate se oprește caravana aceea și pe la noi. Nu de alta, dar ca să nu „murim ca proștii"!

Soții M.R. și C.R. se întorceau din vacanța petrecută pe litoral în vara anului 1995. Câteva fragmente din depoziția lor:

„În duminica dinaintea datei de 15 august 1995 (Sf. Marie Mare) mă întorceam în mașină cu soția de pe litoral. Aflându-mă pe șosea, în apropierea localității Albești-Prahova, am observat în partea stângă a noastră (înspre sud-vest) pe cerul senin aflat în amurg, un obiect zburător care avea următoarele caracteristici: mărime aparentă de aproximativ 10-12 cm; culoare portocaliu aprins, cu o coadă conică de un portocaliu translucid mult mai stins. Am observat împreună fenomenul pe parcursul a circa 20-25 km comentând amândoi asupra a ceea ce vedeam. Ne-am oprit la stația de benzină din comuna Albești-Paleologu și am avut prilejul să observăm fenomenul și din poziție statică, împreună cu alți automobiliști aflați în acel moment acolo. Aflându-mă în stația de benzină am observat poziția statică a obiectului, după care impresia a fost de îndepărtare de observator, pierzându-se treptat în zare. Părerea noastră este că nu putea fi vorba de un aparat zburător cunoscut (avion, elicopter, planor) sau satelit, meteorit și nici pe departe o stea

căzătoare. În total, observaţia noastră a durat aproximativ 30 de minute. Dispariţia fenomenului, care de fapt ne-a şi frapat, s-a produs prin stingere, pierdere în profunzime. Nu este pentru prima dată când am observat un fenomen ciudat pe cer."

Din discuţiile avute cu cei doi soţi din Ploieşti, a reieşit că ei au mai observat, într-adevăr, şi anterior fenomene de tip O.Z.N. Prima dată în vara anului 1971 din Ploieşti. A doua oară, în octombrie 1977, de la Motelul „Paralela 45" din Floreşti-Prahova. Iar a treia oară, la sfârşitul lui iulie 1991, într-o noapte în jurul orei 1:00, când se apropiau pe autostradă de oraşul Köln din Germania.

Şi acum, amănunte din cel de-al doilea document de tip „Raport O.Z.N." pe care l-am primit din partea domnului Grigore Eftimescu:

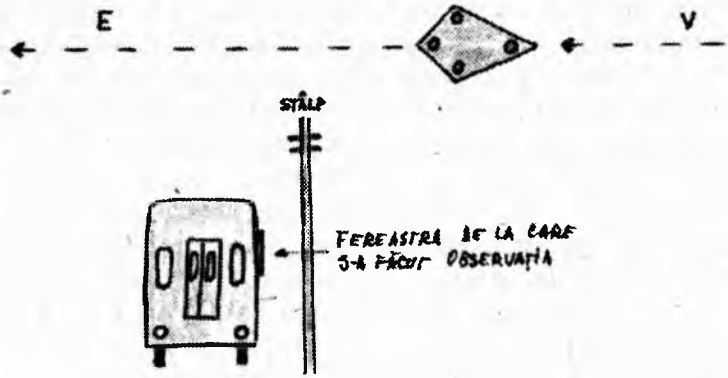

Fig. 34. Boteni, jud. Dâmboviţa, septembrie/octombrie 1995.

„Numele și prenumele: Mahruș Laurențiu Cătălin din Târgoviște, jud. Dâmbovița. Profesie: mecanic auto, electromecanic. Vârsta: 19 ani. Calitatea vederii: normală. Data și durata observației: septembrie sau octombrie 1995; câteva secunde. Locul: în vecinătatea Unității Militare Boteni, jud. Dâmbovița. Poziția observatorului: mă aflam într-un vagon de tren. Observația a fost făcută cu ochiul liber. Condiții atmosferice: înnorat. Obiectul a apărut pe direcția vest spre est. Mărimea: de două ori mai lat decât vagonul. Formă și culoare: era rombic, culori roșii și verzi în fiecare colț, care nu s-au schimbat. Obiectul se afla în mișcare. Luminozitate proprie. Deplasare în linie dreaptă cu 100-150 km/h, de la vest la est. Nici o urmă de zgomot. A dispărut instantaneu. Numărul observatorilor: 5 sau 6, printre care se afla și tatăl meu, Mahruș Mircea.“ (Fig. 34)

Doamna Daniela Moraru, 33 ani, din Vălenii de Munte, jud. Prahova, declară următoarele:

„În data de 27 decembrie 1995, în jurul orei 18:10, mă aflam în gara din comuna Izvoarele, jud. Prahova, așteptând trenul care cobora spre Vălenii de Munte. Mă aflam pe peronul gării și împreună cu mine erau foarte puțini călători. Fenomenul pe care l-am observat brusc pe cer se manifesta deja în sectorul nord-estic la o altitudine situată undeva între 45°-90°. Manifestări: obiect de formă ovală, mărime aparentă 4 cm, cu luminozitate proprie, staționar pe cerul senin și întunecat. Obiectul era întunecat dar prezenta pe suprafața lui trei șiruri de lumini care se roteau cu repeziciune. Aceste lumini erau de culoare roșu-aprins și verde-smarald și prezentau o mare intensitate luminoasă. Deși în jurul meu era liniște, nu am perceput nici un zgomot, poate și datorită faptului că fenomenul se manifesta la mare distanță. Am observat acest obiect timp de aproximativ 10 minute, după care trenul a sosit în stație și am fost nevoită să părăsesc observația cu mare părere de rău, cu atât mai mult cu cât acesta a rămas în același loc. Nu am observat alte manifestări ale

obiectului. Este pentru prima dată când sunt martoră la un fenomen de acest gen. (...)"

Într-una din zilele de luni (5 sau 12) de la începutul lunii februarie 1996, mai mulți locuitori ai satului Schiulești, comuna Izvoarele, jud. Prahova, au fost martorii unui fenomen cunoscut sub numele de „soare dublu", foarte asemănător cu cel petrecut în 1917 la Fatima în Portugalia. Printre acești locuitori se află: Părintele Serafim de la Mănăstirea Crasna (aflată la 3 km distanță de Schiulești); copiii de clasa a treia Liviu Bucur, Romina-Elena Rizea și Simona Bercu (atenționați asupra fenomenului, în curtea școlii, la terminarea orei de religie, de însuși Părintele Serafim); Neagu Doina, pensionară: Bercu Maria, 54 ani, pensionară (care a dat prima declarație scrisă asupra fenomenului observat) și Elena Bucur, 28 ani, casnică (mama copilului Liviu Bucur). Despre acest eveniment am fost atenționat de către profesorul de limba română Lucian Micu, iar investigația în teren am desfășurat-o în ziua de vineri, 3 mai 1996. Datorită perioadei de timp destul de mare dintre momentul observației și cel al investigației, cât și faptului că *probabil* Părintele Serafim a „explicat" copiilor fenomenul, dându-i o interpretare mistică sau religioasă, cei mai mulți copii de la școala generală din Schiulești au manifestat o oarecare reținere în mărturiile lor. Totuși, ei au evidențiat o mare agitație a câinilor din zonă în timpul producerii fenomenului.

Redau în continuare fragmente din declarația (obținută prin metoda investigației controlate) ce aparține martorei Bucur Elena:

„Într-una din zilele de luni ale lunii februarie 1996, am fost alertată de fiul meu Liviu, care a venit de la școală să-mi spună că pe cer se afla un fenomen luminos neobișnuit. Prima observație am făcut-o de la una din ferestrele casei, după care am ieșit în curte. Pe cer, în direcția S-E la o înălțime de circa 45° se afla un obiect strălucitor care părea că se apropie de pământ. Mărimea părea a fi puțin mai mare

decât a soarelui și părea că se mărește din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropia, își schimba culorile: galben, portocaliu, roșu, negru și din nou galben, portocaliu... Am văzut fenomenul în mai multe etape, fie din interiorul casei, fie din curte, începând aproximativ din jurul orei 12, până spre ora 14. Nu am perceput nici un fel de zgomot deosebit și nici agitație a animalelor în zonă. Nu am observat când a dispărut (...) Am înțeles de la fiul meu că întreaga clasă a treia, care avea în ziua aceea oră de religie cu Părintele Serafim, a fost martora aceluiași fenomen. Se pare că însuși Părintele Serafim i-ar fi atenționat pe copii asupra fenomenului. Nu am fost și nu sunt interesată de fenomenul O.Z.N., nu am citit cărți pe această temă, iar în discuțiile cu persoanele apropiate din sat am dat interpretări diferite: cometă, navă zburătoare, farfurie zburătoare etc. (...)"

La rândul ei, martora Bercu Maria declară:

„Aveai impresia – poate și din pricina schimbării culorilor – că obiectul fierbe. Ne era teamă să nu cadă pe noi. În jurul sferei se vedea un fel de fum de culoare negru-albăstrui. (...)"

Doamna C.R., 51 ani din Cluj-Napoca, povestește:

„În seara zilei de 09.03.1996 orele 20:00, la 100 km de Cluj-Napoca, în Munții Apuseni, în localitatea Poiana Morii, ieșind afară am observat pe cerul foarte înstelat un fenomen luminos de mărimea unei stele mari cu dimensiunea aparentă de 10-12 cm. Față de locul unde ne aflam, fenomenul se situa în partea vestică, deasupra pădurii, la o înălțime aproximativă de 45° deasupra orizontului. Lumina era strălucitoare, fără aură în jurul ei, de culoare alb-gălbui, bine delimitată pe cerul înstelat. Mai menționez faptul că în direcția respectivă nu se afla nici un fel de lumină, ci numai pădurea întunecată. I-am chemat pe soțul meu și pe o prietenă care se aflau împreună cu noi să iasă din casă pentru a observa fenomenul. Am căzut de comun acord că nu poate fi vorba de o stea, având dimensiunile prea mari. Am rămas toți trei

afară aproximativ 10 minute, fără ca fenomenul să-şi fi schimbat manifestările şi caracteristicile, apoi am intrat în casă, unde am continuat să observăm fenomenul de la geam. Stând împreună cu prietena mea şi observând fenomenul, am sesizat că obiectul se acoperea din când în când cu un văl de ceaţă, în spatele căruia obiectul putea fi văzut neclar şi estompat. După aproximativ 20-30 minute, după ce am intrat în casă, obiectul a dispărut brusc fără vreo deplasare şi fără alt avertisment vizibil. Apreciez că în total observaţia a durat aproximativ 40 de minute. Este pentru prima dată când observ un fenomen de acest gen. După încetarea fenomenului, încă în acea seară, am discutat împreună că ar putea fi vorba de un fenomen O.Z.N. De teamă, în noaptea respectivă m-am odihnit foarte rău."

La 20 aprilie 1996 s-au împlinit exact 7 ani de la dispariţia într-un tragic accident de avion a celui ce a fost Doru Davidovici. În acea zi m-am aflat la Târgovişte unde, la invitaţia domnului Grigore Eftimescu – proprietarul unui post de radio din localitate – am ţinut o conferinţă despre O.Z.N.-uri. M-am întors la Vălenii de Munte în seara aceleiaşi zile. Mergând de la gară spre casă, am observat deasupra blocurilor din centrul oraşului un fapt care mi-a atras atenţia. Era exact ora 23:40 şi cerul era acoperit cu un plafon coborât de nori. La mică înălţime deasupra acoperişurilor blocurilor, spre vest faţă de poziţia în care mă aflam şi la o înălţime de circa 30-35°, am observat un obiect de culoarea şi mărimea unei portocale, cu lumină constantă şi estompată. La circa zece secunde acesta s-a „stins" lent, fără a executa vreo mişcare sau deplasare. Am rămas ţintuit locului şi la alte câteva secunde (cca 6-8), obiectul s-a reaprins în acelaşi loc. Am crezut iniţial că ar putea fi vorba de lumina vreunei antene TV de pe acoperişurile blocurilor şi am început să mă deplasez, căutând alte unghiuri de observaţie. În acest timp, obiectul s-a stins şi s-a aprins lent de mai multe ori, la intervale neregulate de timp. În urma de-

plasărilor executate în lateral sau înainte-înapoi, mi-am dat seama că fenomenul se manifesta mult mai departe decât crezusem inițial, undeva deasupra dealurilor din partea vestică a orașului. După circa 15 minute de observații, lumina s-a stins definitiv, fără a mai reapărea, nici în acel loc, nici în altă parte. Noaptea era calmă, fără vânt, dar cerul – așa cum am spus – era acoperit de un strat coborât de nori. Nu am perceput nici o agitație a animalelor din zonă.

Ca un fapt divers și – desigur – cu totul nesemnificativ, trebuie să reamintesc aici că în partea de vest a orașului Vălenii de Munte din județul Prahova se află un important obiectiv al industriei noastre de apărare... Dar despre aceasta am mai scris deja și în cărțile anterioare.

12

ÎNTÂMPLĂRI TERESTRE

RUFOR – REVISTA SPERANȚELOR AMÂNATE

Motto:
Nu oglinzile ciobite aduc ghinion, ci mințile ciobite. (p.301)

Anii deceniului șapte al acestui secol au însemnat, pentru științele așa-zise „de frontieră" din țara noastră, o oarecare înviorare. Prin anii 1972-1975 luau ființă, în diverse centre universitare românești, o serie întreagă de „cercuri", „cluburi" sau „asociații" axate în principal pe aceste probleme. Orașe ca București, Ploiești, Sibiu, Iași, Brașov, Cluj-Napoca sau Timișoara, își asumaseră sarcina foarte dificilă a popularizării științifice din domeniile paranormalului, paleoastronauticii, exobiologiei sau ufologiei. Timp de aproape un deceniu, lucrurile au mers relativ bine, s-au ținut nenumărate conferințe sau simpozioane cu public, iar tinerii – în special tinerii! – de atunci erau dornici de a asimila cât mai multe noutăți și informații pe aceste teme.

Se simțea nevoia organizării tuturor acestor activități într-un singur punct, într-un singur colectiv de oameni. Astfel a luat ființă Grupul RUFOR.

Cer iertare cititorului pentru că împrejurările mă obligă să repet, în prima parte a acestui capitol, informații pe care le-am mai publicat deja, atât în alte două cărți anterioare – *Cazuri O.Z.N. în România. S-a întâmplat mâine!* și *Enciclopedia observațiilor O.Z.N. din România (1517-1994)* – cât și într-o serie de articole apărute în presa românească. Se

va vedea însă că totul are un rost, mai ales că, în ceea ce priveşte RUFOR-ul, doresc ca lucrurile să fie cât se poate de limpezi.

RUFOR înseamnă Romanian UFO Researchers (Cercetătorii O.Z.N.-iști români) și a luat ființă în orașul Vălenii de Munte din județul Prahova, în ziua de duminică, 17 iulie 1977, „ca o necesitate de informare pentru un grup restrâns de pasionați în domeniul ozenologiei". Am fost atunci de față patru persoane: inginerul Valeriu Niculescu din București, chimistul Adrian Pătruț din Cluj-Napoca, Augustin Moraru din Ploiești și autorul acestor rânduri, în calitate de gazdă.

(Doi dintre cei patru și-au risipit pe parcurs entuziasmul efemer. Pentru Valeriu Niculescu a fost doar o „febră" de moment, prezența lui atunci și acolo fiind aproape accidentală. Iar Augustin Moraru, a plecat după 1990 cu familia în Statele Unite, el refuzând categoric să mai comunice cu foștii lui „camarazi de suferință" rămași în țară.)

Începând din 1979, am editat și o revistă care purta același nume ca și al grupului: *RUFOR*. Până în 1986 am reușit să edităm 27 de numere consecutive din această revistă care a fost – și a rămas, după câte știu – *singura publicație de „samizdat"* de la noi, apărută în „epoca de aur" a împușcatului.

În primul deceniu scurs de la înființare, RUFOR-ul a reușit să coopteze ca membri colaboratori mai mulți cercetători din țară. Printre aceștia, îi reamintesc acum pe Mihai Harry Danciu din Brașov, sau pe Tiberiu A. Topor și György Mandics din Timișoara.

Pentru a lămuri însă mai bine care au fost scopurile inițiale ale Grupului și revistei *RUFOR*, redau mai jos textul integral al statutului de funcționare sau... actului de înființare:

RUFOR:

– este o culegere tip buletin ce conţine informaţii actuale şi cercetări ştiinţifice referitoare la fenomenul Obiectelor Zburătoare Neidentificate, denumite internaţional UFO, şi din domeniul exobiologiei;

– este şi va rămâne o simplă bancă de date, structurată modern, o colecţie de informaţii, documente, idei, fapte, adunate la intervale de 6 luni de pe întreg teritoriul României, referitoare la existenţa O.Z.N.-urilor;

– reprezintă un instrument de lucru şi o arhivă utilă destinată a fi folosită exclusiv de către investigatorii care l-au creat;

– nu a fost, nu este şi nu va fi o publicaţie în sensul stipulat de Legea Presei din R.S.R., nefiind destinată difuzării (comerciale ori necomerciale) spre vreun public, oricare ar fi acesta.

RUFOR – reprezintă colectivul de cercetători care alcătuiesc buletinul, legaţi prin pasiunea şi munca absolut dezinteresată asupra unor cercetări interdisciplinare, cantonaţi – strict – între hotarele ştiinţei, ce vor să contribuie la soluţionarea enigmei O.Z.N. În felul acesta se beneficiază reciproc prin schimbul de informaţii cuprinse în colecţia buletinului.

AVERTISMENT! – Oricine emite, cu orice ocazie, pe orice cale şi în orice loc afirmaţii contrare celor declarate mai sus, o face pe propria sa răspundere.

Acest... statut de funcţionare sui-generis a fost întotdeauna respectat cu stricteţe, astfel încât nici unul dintre colaboratorii care au publicat în revista *RUFOR* nu s-a abătut vreodată de la litera şi spiritul lui.

Timp de aproape opt ani, lucrurile au mers bine. Numerele de revistă apăreau la timp, aveau un aspect foarte îngrijit, aproape occidentalizat, cu un design atrăgător, deşi era vorba – de fapt – de un lucru manufacturat. Atâta doar că – aşa cum ne propusesem iniţial – numărul exemplarelor pe

care le scoteam era foarte redus, ele neajungând nicidecum la publicul larg.

Și totuși, revista circula intens în anumite medii, atunci în perioada anilor '80. Iată un exemplu – ca un fapt anecdotic – în acest sens. În vara anului 1987 mă aflam în Munții Făgăraș, colindând crestele din preajma lacului Bâlea. Pe parcurs – eram pe vârful Paltinul – am intrat în vorbă cu trei turiști care mi-au spus că au citit o xerocopie a *RUFOR*-ului, undeva în Ungaria! Evident, afirmația celor trei necunoscuți, m-a uimit și m-a bucurat în egală măsură, fiindcă aflam astfel că cineva, undeva, ne citea și ne acorda un minimum de atenție.

Pe de altă parte, revista *RUFOR* avea o existență destul de ambiguă, ea fiind probabil „oarecum tolerată" de *anumite autorități* care știau desigur de existența ei, dar nu aveau nici un interes să intervină atâta timp cât nu prezentam vreun pericol din punct de vedere politic. „A da, ăștia sunt aiuriții care visează la farfurii zburătoare și la alte chestii fantastice" – gândeau, probabil, cei dintr-o anumită secție a securității statului însărcinați să ne țină sub supraveghere. Chiar în grupul nostru se aflau la un moment dat, câțiva „lucrători" din securitate... Așa se face probabil că nu am avut niciodată „probleme", iar noi ne-am putut continua activitatea în umbră și nestingheriți.

Nu trebuie omis aici nici faptul că tot „greul" întregii munci de întocmire a *RUFOR*-ului a căzut – de-a lungul acestor ani – în principal pe umerii a doi cercetători pasionați, Mihai Harry Danciu și Augustin Moraru, acesta din urmă fiind și cel care s-a ocupat de partea artistică și estetică a publicației. Din nefericire, o dată cu trecerea timpului, Augustin Moraru și-a pierdut elanul de început. Revistele au început să-și rărească aparițiile, pentru ca în 1986 – anul în care a apărut ultimul număr, 27 – să dispară cu totul...

Un an mai târziu, în 1987, am hotărât să ne adunăm din nou, pentru a încerca să ne repunem pe picioare revista noastră. Și am crezut de cuviință că ar fi bine ca întâlnirea aceas-

ta să se desfășoare tot la Vălenii de Munte, acolo unde luase naștere ideea înființării și apariției ei.

Astfel, în vara anului 1987, la Vălenii de Munte, în zilele de sâmbătă 8 și duminică 9 august, avea loc întrunirea pe care am denumit-o „10 ani RUFOR". Ne-am întâlnit atunci opt persoane: lt.col. aviator Doru Davidovici din București; dr.chim. Adrian Pătruț din Cluj-Napoca; Mihai Harry Danciu din Brașov; Augustin Moraru din Ploiești; scriitorul György Mandics din Timișoara; ing. Justin Virgilius Capră din București; ing. Octavian Mișorin din București și Călin N. Turcu, gazdă.

S-au discutat în cele două zile mai multe probleme, cea principală fiind, evident, legată de revistă: organizare, concepere, strategie de muncă, colaborare, aspecte financiare etc. S-a căzut de comun acord până și asupra unui text, conceput de noi toți, care urma să însoțească în viitor fiecare număr de revistă. Iată acest text: *RUFOR este o bancă de date referitoare la problematica O.Z.N. și fenomene conexe adunate periodic, destinate exclusiv investigatorilor care contribuie la culegere în vederea îmbogățirii acestui fond informațional.*

Așadar, aveam un „plan de acțiune" și urma să ne punem pe treabă. Dar lucrurile nu s-au mai urnit, lipsa noastră – a tuturor! – de entuziasm și de fonduri bănești fiind, probabil, motivele principale ale acestui eșec.

RUFOR-ul a fost un început frumos și romantic, dar mai ales necesar. În mod cert, publicul avea tot dreptul să fie informat asupra unor fapte și evenimente ieșite din comun, care se succedau – și se desfășoară și în continuare – cu o uluitoare frecvență pe teritoriul românesc.

Inițiativa aceasta ar fi trebuit reluată cu alte mijloace, revista ar fi trebuit să apară în tiraj de masă... Dar cine s-ar fi putut angaja atunci, în anii '80, la așa ceva?

În *Enciclopedia observațiilor O.Z.N. din România...*", la pagina 137, afirmam următoarele:

„Iată însă că o ştire de ultimă oră, sosită de pe meleaguri ardelene, pare a fi în măsură să ne ridice, nouă tuturor, moralul. Acelaşi grup de entuziaşti din Târgu-Mureş, care în anii anteriori s-a ocupat de investigarea unui mare număr de evenimente O.Z.N. din zona transilvană, grup condus de neobositul Peter Leb, va reuşi să reediteze, de astă dată pentru publicul larg, revista *RUFOR*. Este foarte posibil ca, până la apariţia acestei cărţi, primele numere ale noului *RUFOR* să fi fost deja epuizate pe piaţă. Dă Doamne!"

Într-adevăr, începând cu luna martie 1994, revista *RUFOR* apărea din nou, de astă dată la Târgu Mureş şi în tiraj de masă. Îi redau în continuare pe „membrii fondatori" ai acestei noi serii:

Redactor şef: Peter Leb. Colectivul redacţional. Bucureşti: ing. Justin Virgilius Capră (şi nu Iustin Capră!), dr. biol. (şi nu dr.!) Marioara Godeanu, scriitor Ion Hobana (şi nu simplu, I.H.!), prof. Alexandru Mironov (şi nu simplu, A. M.!), dr. antropolog (şi nu dr.!) Cantemir Rişcuţia; Braşov: Mihai Harry Danciu (şi nu Mihai Danciu!); Cluj-Napoca (şi nu Cluj!): dr. chim. (şi nu dr. ing.!) Adrian Pătruţ; Iaşi: ing. Florin Gheorghiţă; Sfântu-Gheorghe: Ervin Keresztes; Târgu-Mureş: ing. Csaba Borbath; Timişoara: prof. sau scriitor (şi nu simplu. G. M.!) György Mandics; Vălenii de Munte: prof. Călin N. Turcu (şi nu C. T.!).

Primele opt numere, publicaţia a avut format de ziar, iar de la numărul nouă încolo, format de revistă. Niciodată nu s-a specificat că ar fi vorba de „seria a II-a a *RUFOR*-ului şi nici nu s-a amintit vreodată de prima serie, *de samizdat* apărută între 1979 şi 1986! Deşi am trimis redacţiei un material scris însoţit de fotografii, încă din 1994, acesta nu a apărut niciodată în paginile noii serii!

Undeva pe parcurs a apărut o funcţie nouă şi un nume nou: secretar de redacţie – Tibor Reman. Aş putea să întreb – măcar în virtutea faptului că făceam parte din „colectivul redacţional" – cu cine s-a consultat redactorul şef atunci când a făcut această alegere? Tot aşa cum aş putea să întreb – re-

toric, desigur – *cine* l-a ales la început pe Peter Leb în funcția de redactor șef la *RUFOR!?* Pentru că pe noi, ceilalți, nu ne-a consultat nimeni! Noi trebuia să fim numai un fel de marionete, niște „nume" care să atragă cititorii... Trebuia să trimitem materialele pentru publicat și mai ales să nu ne intereseze ce se întâmplă acolo, în redacția revistei...

Dacă la început lucrurile păreau a merge bine, pe parcurs au început să șchioapete și aici. Revista a început să-și rărească aparițiile, tirajul să scadă, abonații din țară să nu-și mai primească exemplarele (deși plătiseră pentru aceasta!), corespondenții să nu primească răspunsuri la scrisorile lor etc. Neseriozitatea se instala treptat și iremediabil în redacția de la Tg. Mureș a revistei *RUFOR*, acesta fiind atributul exclusiv al redactorului ei șef și al secretarului de redacție, Peter Leb și Tibor Reman.

Mi-a plăcut întotdeauna ca atunci când promit ceva – indiferent ce! – să-mi respect cuvântul. Nu promit nimic, dacă nu am siguranța acoperirii promisiunii. Nu vând iluzii! Și am pretins același lucru, întotdeauna, de la cei cu care vin în contact. Socot că acela care promite ceva și nu se ține de cuvânt nu merită nici un fel de atenție. Nu este om!

Particularizând, atât Peter Leb, cât și Tibor Reman – prieteni nedespărțiți în toate cele, bune și rele – mi-au făcut în tot cursul anului 1995 o serie de promisiuni pe care niciodată nu și le-au onorat!

Ajuns la exasperare și puternic afectat în interesele mele editoriale și familiale, la sfârșitul aceluiași an 1995 am trimis la Tg. Mureș o notă de protest. Dau mai jos textul acesteia:

„Domnule Leb Peter, redactor șef al revistei *RUFOR*. Cu respect îndrăznesc să vă reamintesc faptul că Grupul RUFOR a fost înființat în vara anului 1977 la Vălenii de Munte, jud. Prahova, de către un grup de persoane serioase și că prima serie a revistei cu același nume (27 de numere) a apărut între 1979 și 1986. Dvs. ați „uitat" să menționați aceste amănunte neglijabile în vreunul din numerele noii serii a

revistei *RUFOR* pe care o scoateţi la Tg. Mureş începând din primăvara anului 1994.

Din cauza lipsei totale de respect în relaţiile interumane, a lipsei de seriozitate şi responsabilitate de care aţi dat dovadă personal, socotesc definitiv întreruptă orice fel de legătură între persoana mea şi revista ce o conduceţi. Socotind aceasta ca fiind o relaţie cu totul nedemnă, vă cer scoaterea numelui meu din colectivul redacţional al revistei. Vă interzic, de asemenea, să vă folosiţi pe viitor de numele meu sau să publicaţi vreun articol sub propria-mi semnătură.

Vă cer să-mi expediaţi până la data de 31 decembrie 1995 (data primirii la domiciliu), materialele pe care mi le datoraţi (filme color, cărţi) şi care ar fi trebuit să-mi fie returnate – conform propriei dumneavoastre promisiuni – până la data de 1 decembrie. În caz contrar, îmi rezerv dreptul de a lua măsurile pe care le voi crede de cuviinţă.

De asemenea, în numele dreptăţii şi al dreptului la replică, vă solicit publicarea prezentei note de protest în primul număr al revistei *RUFOR* ce va apărea, sau într-unul din ziarele ce apar în Tg. Mureş, din care îmi veţi trimite un exemplar pe adresa de acasă. În caz contrar, voi avea grijă să public prezentele rânduri într-un cotidian de mare tiraj din România. Pentru publicarea prezentei, vă acord termenul de 15 ianuarie 1996. Vălenii de Munte, 12 decembrie 1995."

Bineînţeles că Peter Leb nu s-a simţit nici de astă dată, în nici un fel. Nici nu a catadicsit să-mi returneze lucrurile ce-mi aparţineau şi nici nu s-a înghesuit să publice undeva „nota de protest" ce i-o expediasem. Atâta doar, că în nr. 6 (19)/ 1995 (care a apărut prin ianuarie 1996) al *RUFOR*-ului nu mai figuram în „colectivul redacţional" şi nu mi se mai publica vreun articol sub semnătură. A fost singurul „semn" că a primit protestul meu. În rest, ca să-mi expedieze ceva prin poştă, nici vorbă!

Şi atunci, am trimis o nouă scrisoare, pe un ton „dur şi tranşant", către domnul Pop T. Simion, preşedintele S.C. EDIPRES TIPO SRL din Tg. Mureş, de care aparţinea şi re-

vista *RUFOR*. Momentul a coincis cu acela în care aflam că Leb Peter se apucase să facă – la unele posturi de radio străine – anumite declarații care nu aveau nicicum de-a face cu fenomenul O.Z.N.!

Prin cele scrise aici, am răspuns totodată și celor care m-au tot întrebat de ce nu mai public în *RUFOR*, de ce nu-mi mai apare numele în revistă. Acum sper că lucrurile sunt clare: nu doresc să am nici o tangență cu farsorii și oamenii neserioși!

În sfârșit, la mijlocul lui februarie am primit de la Pop T. Simion un colet care conținea cărți și un film color KODAK nedevelopat, plus o scrisoare de scuze.

Dar pentru mine, era deja târziu... Nu mai puteam introduce fotografiile aflate pe filmul (ce-mi fusese reținut la Tg. Mureș încă din septembrie 1995!) în cartea *Dosar OZN România,* care se afla sub tipar. Iar tatăl meu, care se săvârșise din viață la 30 ianuarie 1996, nu a mai apucat să vadă ultimele fotografii pe care le făcusem împreună în nordul Moldovei!

Acesta este drumul pe care revista *RUFOR* l-a parcurs în sufletul și cugetul meu, de la dragoste și pasiune, la dezamăgiri și speranțe amânate...

UN „HUMBUG“ NECONVINGĂTOR

Motto:
Nu vedem de ce efortul omenesc către cunoaştere n-ar fi uneori străbătut de râs, care e şi el omenesc. (p. 123)

În anul 1984, apare la Editura Junimea din Iaşi, cartea *Humbug? O.Z.N. sub reflectorul ştiinţei* semnată de Virgil V. Scurtu. În ultimele două-trei decenii, au văzut lumina tiparului la noi, peste 100 de titluri diferite tratând problematica O.Z.N., fiecare autor abordând subiectul în mod divers, mai mult sau mai puţin obiectiv, cu analize pertinente ce apelează la bogata cazuistică internaţională şi autohtonă. Dar cartea lui V. Scurtu se detaşează net de toate celelalte, fiind SINGURA lucrare care a apărut vreodată în vreo editură de limbă română şi care combate, vehement şi fără echivoc, fenomenul O.Z.N. în ansamblul lui.

În numărul său din aprilie 1987, revista *Ştiinţă şi Tehnică* publică un articol penibil semnat de Cristian Crăciunoiu, care dorea cu orice chip să demonstreze faptul că *toate* fotografiile cu şi despre O.Z.N.-uri nu sunt altceva decât falsuri.

Ceea ce publica atunci revista amintită, avea să umple – în ceea ce mă privea – până la refuz paharul amărăciunii şi revoltei. Cu atât mai mult, cu cât îşi făcea din nou apariţia acel nefast V. Scurtu, cu aprecieri cu totul jignitoare la adresa unui autor – Doru Davidovici – şi a unei cărţi a acestuia – *Lumi galactice* – carte care a fost şi a rămas peste timp o capodoperă a genului. Fără îndoială, V. Scurtu nu avea cum să conştientizeze faptul că el însuşi n-ar fi fost niciodată în

stare să scrie o carte de talia celei publicate de Doru Davidovici.

În acel an 1987, am protestat prin două scrisori pe care i le adresam inginerului Ioan Eremia Albescu, pe atunci redactorul şef al revistei *Ştiinţă şi Tehnică*. Nu am primit niciodată nici un fel de răspuns, aşa cum ar fi fost normal din partea unei publicaţii cu pretenţii de prestanţă şi respectabilitate.

Redau mai jos câteva extrase din prima scrisoare, datată la 8 mai 1987.

„Nu aş fi îndrăznit niciodată să vă scriu, dacă nu aş fi avut prilejul de a vă cunoaşte, cu ani în urmă, la una din sesiunile de comunicări ştiinţifice de la Sibiu. V-am cunoscut atunci ca pe un om corect, integru, iubitor al adevărului şi sper că aţi rămas la fel peste timp; altfel, rândurile acestea ar suna în gol...

Am citit cu multă atenţie (ca întotdeauna de altfel, sunt abonat cu consecvenţă de ani îndelungaţi), numărul din aprilie al revistei ce o conduceţi. Am fost revoltat de cuprinsul celor două articole din ultimele pagini, care se referă la O.Z.N. Dacă «ST» este o publicitate cu adevărat ştiinţifică, cum a fost posibilă apariţia în paginile acesteia a unor aberaţii de genul celor semnate de C. Crăciunoiu şi V. Scurtu? Ce considerente «ştiinţifice» v-au determinat să ajungeţi la negarea totală a unui fenomen a cărui existenţă certă constituie însăşi premisa de la care se pleacă în cercetarea lui? În nici una din ţările lumii fenomenul O.Z.N. nu mai este «hulit» cu atâta vehemenţă ca în ţara noastră. În timp ce alături, de pildă, sovieticii alcătuiesc – pentru cercetarea acestui fenomen – un organism guvernamental militar, condus de unul dintre cei mai cunoscuţi astronauţi ai lor, noi ne batem joc de evidenţe, publicând cărţi şi articole care contravin cel puţin unui bun-simţ elementar...

Sunt efectiv revoltat de felul cum «ST», una din revistele noastre de prestigiu, înţelege să se ocupe de «pseudoştiinţă»

— cum singură o denumește — în loc să găsească cât mai multe căi de cercetare obiectivă, imparțială, cu adevărat *științifică*. Nu ar trebui să uităm niciodată că ignoranța nu a fost, nu este și nici nu va fi vreodată un argument. Nu ar trebui, de asemenea, să uităm un adevăr incontestabil: cuvântul tipărit va dăinui peste ani, iar cei ce ne vor urma ne vor judeca cu o asprime și un dispreț cel puțin egale acelora pe care le avem noi, cei de astăzi, pentru Inchiziția Evului Mediu.

Semnatarul primului articol, C. Crăciunoiu, este un ignorant în domeniul pe care-l abordează. O dovedesc rândurile sale tendențioase și lipsite de conținut serios. Dacă ar fi avut o documentare, măcar sumară în acest domeniu, nu și-ar fi publicat fantasmagoriile, ferindu-se astfel să cadă în plasa pe care singur o întinde: aceea a «naivilor secolului XX». În loc să învețe foarte multe lucruri care-i sunt lacunare, C. Crăciunoiu îi învață pe cititorii neavizați, savanta artă a trucajului fotografic. Fără îndoială, domnia sa, care ni se arată a fi un veritabil maestru în domeniu, face o demonstrație de virtuozitate, demonstrându-și calitățile de falsificator. Ceea ce este mai trist, teribil de trist (sper însă că nu și semnificativ), este faptul că tocmai «ST» s-a găsit să-i publice aberațiile.

Pe V. Scurtu l-am cunoscut și eu (...), știu de ce este în stare. El se erijează în critic frecvent al locotenent-colonelului de aviație Doru Davidovici, făcând aprecieri tendențioase asupra celei de-a noua cărți (din zece!) a acestuia. Cu ce drept — mă întreb și *vă* întreb — își permite V. Scurtu să facă aprecieri, *de orice fel*, asupra unuia din best-seller-urile anului 1986? Iar «ST», revista pe care o conduceți, s-a găsit, de asemenea, tocmai ea, să-l publice!

Mă abțin în a spune mai mult...

Vă trimit articolul *Un „Humbug" neconvingător* (ca replică pentru cele două articole) și vă solicit publicarea lui în paginile revistei *Știință și Tehnică*. Vă solicit aceasta în numele eticii și echității, al probității științifice, al corectitu-

dinii şi al adevărului. Vă rog, ca în cazul când veţi publica textul, să nu efectuaţi schimbări de fond sau de formă în conţinutul lui, fără a mă fi consultat în prealabil. Aşa cum, de altfel, este normal şi cinstit. Vă mulţumesc (...)."

Un „Humbug" neconvingător.

Încurajat de faptul că „ST" a început seria unor articole referitoare la fenomenul O.Z.N., cât şi de faptul că în nr. 4/1987, la pag. 45, se menţionează că revista aşteaptă „şi alte opinii în legătură cu subiectul propus", încurajat şi de convingerea că revista trebuie să-şi păstreze prestigiul căpătat, prin menţinerea aceleiaşi ţinute ştiinţifice de care a dat dovadă întotdeauna, mă încumet a vă trimite spre publicare rândurile ce urmează.

Ne-am obişnuit de-a lungul ultimelor decenii să beneficiem de o carte ştiinţifică românească de înaltă calitate, datorită fie contribuţiilor originale de valoare, fie unei informări moderne în toate domeniile gândirii şi creaţiei umane. Iar dacă lucrurile „de vârf" ale cercetării româneşti au fost apreciate la nivel internaţional prin realizările ştiinţifice ale unor savanţi ce şi-au câştigat un renume mondial, cartea de popularizare a cunoaşterii şi-a câştigat la rândul ei o bine meritată apreciere pe plan intern, prin varietatea şi în special actualitatea conţinutului.

Dintre volumele ce se vor „de popularizare" mai recent editate, unul care promitea un anume interes prin titlul abordat cât şi prin menţiunea din prefaţă a autorului, că ar fi fizician şi astronom amator, pare că a înşelat însă aşteptările. Cine a avut răbdarea să parcurgă întregul text, a putut să constate cum pretenţiosul subtitlu „sub reflectorul ştiinţei" s-a diluat şi a fost denaturat pe parcursul capitolelor, într-o manieră regretabilă.

Cartea respectivă, având titlul *Humbug? O.Z.N. sub reflectorul ştiinţei* şi autor pe V. Scurtu, a fost editată la „Junimea" (Iaşi), subtitlul menţionat fiind folosit probabil în scopuri comerciale. La o primă evaluare a conţinutului, se

remarcă faptul că circa 3/4 din text nu are legătură cu titlul, această parte fiind constituită dintr-un amalgam de elemente adunate din cărți de școală sau de informare teoretică, care, deși plictisesc, au fost însăilate cap la cap spre a crea iluzia unei anumite erudiții.

Pentru cititorul informat, după chiar lectura primelor pagini se desprind două aspecte inevitabile: pe de o parte, majoritatea informației este veche și adeseori depășită (prin prelucrări din cărți editate în urmă cu 20-30 de ani și chiar mai vechi), iar pe de altă parte, lipsa de competență a autorului în diverse domenii conduce la gafe care nu pot fi lesne trecute cu vederea. Astfel, faptul că după secole de optică teoretică se mai prezintă legile reflexiei și ale refracției luminii ca o noutate informațională, aceasta este desigur un semnal redat încă la începutul cărții, foarte semnificativ asupra nivelului îndoielnic al întregului text. Spre a ilustra însă cele afirmate mai sus, dau în continuare câteva mostre de „vechituri" ce vor să îmbrace în mod pretențios haina erudiției:

– Doi biochimiști renumiți în întreaga lume, dr. F.H.C. Crick (laureat al Premiului Nobel pentru descoperirea structurii ADN ca purtător al codului genetic) și dr. L.F. Orgel, au lansat *în deceniul trecut* o teorie științifică privind originea codului genetic. V. Scurtu îi combate pe cei doi savanți cu un citat din anul...1919, care aparține, nici mai mult nici mai puțin, lui K.E. Țiolkovski, părintele astronauticii (p. 103-104). Și în treacăt să menționăm aici lipsa de modestie a autorului, care-l definește – desigur, de la înălțimea competenței sale – pe apreciatul om de știință și profesor universitar sovietic M. Agrest „un compatriot mai puțin competent al lui Țiolkovski" (p. 104)!

– O altă „combatere", purtând același iz mucegăit al vechiului, a fost însăilată la p. 99, unde se discută pe larg despre „bătălia" pierdută de anumite concepții privind originea vieții, o dată cu lansarea teoriei evoluției chimice în anii...1924 (A.I. Oparin) și 1929 (J.B.S. Haldane). Fără în-

doială, după autor, nu s-a mai întâmplat nimic, nici o descoperire, în următorii 60 de ani; totul a rămas la nivelul deceniului trei al acestui secol!

În aceeași ordine de idei, este frapantă și semnificativă insistența pe care V. Scurtu o depune în recomandarea lecturii cărții lui A. Oparin și V. Fesenkov, editată în anul... 1961, ca pe o noutate internațională.

Dar lipsa de informare modernă a autorului cărții *Humbug* nu se evidențiază numai în domenii diferite de calificare profesională – pe care a ținut să o evidențieze în prefață – ci și în domeniul chiar al fenomenelor fizice, al cărui specialist se pretinde a fi – după spusele domniei sale – V. Scurtu.

De pildă, la p. 89, aflăm cu surpriză că „*fulgerul globular* poate căpăta forme diferite, nu neapărat sferice, având dimensiuni de la câțiva centimetri la câteva zeci de metri". Afirmația aceasta este absolut gratuită, neștiințifică și ridicol de inexactă! În continuare, se exprimă o generalizare la fel de necompetentă: „Fulgerele globulare (toate?!?) se sting prin explozie". Să ne închipuim numai ce explozii devastatoare ar trebui să se producă în timpul furtunilor dacă aceste două aberații de mai sus ar deveni, prin absurd, realități! Chiar dacă micile „mingi de foc" ale fulgerelor globulare se disipează uneori, în aer, prin procese care sugerează mici explozii, fenomenul nu poate fi generalizat în nici un caz! Lipsa de documentare privind acest fenomen fizic (evidențiată și prin lipsa titularilor de specialitate în bibliografia capitolului), este și mai pregnantă atunci când se prezintă în continuare vechea ipoteză a „fulgerului globular perlat". Ipoteza existenței acestui fenomen a fost sugerată în deceniile trecute datorită anumitor documente fotografice mai ciudate; fenomenul nu a putut beneficia însă de o explicație teoretică, fiindcă, de fapt, el nu există... O reconsiderare actualizată a acestui gen de documente fotografice a fost deja făcută anterior de ing. Florin Gheorghiță din Iași (vezi: *Știință și Tehnică* nr. 6/1978; *Știință și contemporaneitate*,

1981, p. 419-441; *Cronica* nr. 31 şi 32/1982). Simpla parcurgere a acestor texte l-ar fi scutit pe autorul cărţii *Humbug* de a oferi cititorilor săi o altă „vechitură".

Insuficienta documentare ştiinţifică a acestei cărţi, acoperită psihologic prin repetate aluzii la nişte „fanatici" imaginari (se pare că autorul îi „consideră" a fi fanatici pe acei care „îşi permit" să studieze fenomene noi, care ar putea fi utile progresului), o regăsim şi în capitolul 3, care are rolul de a justifica „acţiunea de reflector" promisă prin subtitlul cărţii. În acest mod, „pivotul" întregului subcapitol 3.5 face ca „reflectorul ştiinţei" să se îndrepte asupra autorului acestei cărţi, evidenţiind o „concluzie perfect valabilă" pentru întregul conţinut tipărit. Dar iată despre ce este vorba:

Preluând dintr-o carte editată în anul 1975 (a francezului J.P. Adam, alt autor ce combate asaltul ideilor noi) cazul cultivatorului Emile Frandin ca un exemplu de mistificare, V. Scurtu „nu vrea" să ţină cont nicidecum de faptul că, în urma expertizelor din anul 1974, E. Frandin a câştigat procesul împotriva detractorilor săi; analizele efectuate cu aparatură ultramodernă de către experţi ştiinţifici (amintite totuşi în *Humbug*, p. 163), pur şi simplu nu sunt luate în seamă! Cine este în acest caz mistificatorul? Dacă volumul lui Al. Mironov – citat la p. 163 – nu este suficient, autorul putea să afle măcar din *Paris Match* nr. 1287/1974 despre „lovitura de teatru" survenită în favoarea lui E. Frandin.

Dar, ca o adevărată coincidenţă (întâmplătoare oare?), V. Scurtu îşi are şi el „eroul Emil" pe care la fel îl tratează ca fiind mistificator şi care, de asemenea, a beneficiat de expertize ştiinţifice menite a-l pune la adăpostul defăimător. La noi în ţară, „eroul", Emil Barnea este citat în „cazul de la Cluj" (p. 224). În „analiza" respectivă, autorul cărţii *Humbug* n-a făcut însă nici măcar efortul minim de a parcurge presa centrală a vremii şi folosind numai nişte reproduceri fotografice foarte slab calitativ tipărite, precum şi scurtele relatări din două cărţi ce tratau probleme de ansamblu mult mai ample, lansează ipoteza că E. Barnea a trucat fotogra-

fiile obținute asupra straniului obiect ce coborâse deasupra pădurii Baciu (în ziua de 18 august 1968). Dar cercetarea științifică promisă, care ar trebui să justifice o astfel de ipoteză, cât și titlul capitolului 4, este înlocuită prin arbitrar și insinuări (aspecte regăsite de fapt în întregul capitol 4). Să cântărim însă sumar elementele expuse:

– „Filmul a fost developat mult mai târziu" (p. 224) – fiind vorba, de fapt, de numai zece zile, insinuarea este evidentă.

– „Fotografiile realizate sunt de slabă calitate" (p. 224) – o altă insinuare, provenită și din lipsa analizării documentului fotografic. În realitate, fotografiile sunt de foarte bună calitate, orice analiză competentă putând să remarce acest fapt chiar din reproducerile publicate în presa noastră centrală din 18 septembrie 1968 și revista *Flacăra* din 21 septembrie 1968. Dar un adevărat cercetător științific trebuia să analizeze clișeele, sau măcar copii originale ale documentului fotografic și nu numai niște reproduceri tipărite în condiții mai mult sau mai puțin derizorii.

– „Se omite adresa lui E. Barnea" (p. 225) – din nou insinuare și lipsă de informație, deoarece adresa acestuia a fost publicată la vremea respectivă în presa centrală de la noi.

– „Analiza se bazează exclusiv... pe două cărți" (p. 225) recunoaște V. Scurtu. Dar o cercetare științifică (promisă prin subiectul și mai ales prin subtitlul cărții) se face oare consultând numai două cărți (în una dintre acestea cazul fiind prezentat numai în 9 rânduri), pe când evenimentul a fost prezentat în cel puțin cinci volume și zece reviste, fără a mai menționa și cotidienele?

Iată însă și un ciudat exemplu de „analiză tehnică", care evidențiază lipsa de familiarizare cu reproducerile fotografice, sau în caz contrar, reaua-voință și lipsa de obiectivitate:

– „Pe fotografii se vede bine liziera, dar nu se vede umbra aruncată de aceasta" (deci a copacilor). Doar o simplă

analiză a direcției razelor solare ar fi putut înlătura această afirmație arbitrară... (p. 225).

– „Liziera... putea fi mult mai apropiată, *să zicem* la numai 6-7 metri, iar înălțimea corespunzătoare de numai 2-3 metri..." (p. 225). Curios „reflector științific" care se bazează pe arbitrarele „să zicem", „credem", în locul deplasării atât de necesare în teren, unde să se măsoare elementele naturale, apoi să se analizeze reproduceri fotografice corespunzătoare prin consultarea de experți, așa cum de altfel s-a procedat în acest „caz de la Cluj" de către persoane care înțeleg să respecte spiritul științific al cercetării.

O dovadă în plus asupra lipsei de familiarizare a autorului cu acest gen de documentar fotografic pe care se încrâncenează într-atât să-l combată (evidențiată din nou prin lipsa unor titluri corespunzătoare în bibliografie), este și modul în care V. Scurtu „nu înțelege" problema luminozității cât și a umbrelor (totale și parțiale) generate pe suprafața obiectului, precum și proporțiile matematice care există desigur între dimensiunile obiectului zburător și cele ale arborilor, ale vegetației din poiană și respectiv de la aparatul de fotografiat și până la toate acestea. Cu numai puțină geometrie aplicată în spațiu, s-ar fi eliminat arbitrariul, încă înainte de scrierea cărții. De fapt, expertizări ale filmului, efectuate atât la Cluj cât și la București și chiar pe machetă, precum și expertize externe (la cunoscutul laborator belgian LAET și apoi în Franța), au constatat lipsa trucajului, ferindu-l de „ipoteza" denigratoare propusă cu o totală lipsă de responsabilitate în cadrul cărții *Humbug*.

De altfel, în acest capitol 4, care ar fi trebuit să constituie „partea originală" a textului, cititorul se întâlnește cu multe exemple de arbitrar, de lipsă a analizei științifice, chiar de insinuări, deși titlul promitea „reflectorul științei". Astfel, se constată lipsa unei analize științifice, înlocuită cu nonșalanță prin arbitrarul „credem": „relativ la observația grupului de ingineri de la „Nicolina", *credem* că au fost induși în eroare de Venus" (p. 209); „*credem* că raționamentul de mai sus se aplică și în acest caz" (p. 210); „dar *credem* că nu

această tehnică era folosită..." (p. 213); „*credem* că în relatare s-a strecurat o eroare..." (p. 215) etc., etc.

Încercând a trece peste inadecvarea stilistică (nicidecum singura!) prin care „un fapt pozitiv... vine o dată în plus să înmormânteze ipoteza..." (p. 214). (Ați asistat la înmormântarea respectivă, dom'le Scurtu?), voi reda în continuare una din „perlele" capitolului: „Într-o seară am observat un astfel de «satelit»... a dat impresia că se oprește, după care a pornit înapoi... după care a dispărut... mi-am zis că a fost totuși lumina de poziție a unui avion... care, din diverse motive, s-a întors din drum. Era o explicație naturală, firească, și acum *credem* că e singura corectă, și că se poate aplica și cazului de la Cluj-Napoca" (p. 205-206). Din noianul de concluzii ce se pot trage din numai aceste câteva cuvinte, se remarcă, în primul rând, necunoașterea de către autor a unei legi elementare în zborurile aeriene: datorită inerției, un avion este silit să efectueze o curbă având diametrul de 4-8 km atunci când „se întoarce din drum"! Apoi, orice avion în zbor nocturn nu are numai o singură „lumină de poziție", ci ceva mai multe. În fine, se constată din nou lipsa unei analize științifice, înlocuită cu mult prea mare ușurință cu arbitrarul „*credem*"... Această metodă regretabilă reamintește de vechiul dicton mistic ce recomanda „crede și nu cerceta", prin care au fost induse în eroare multe generații de oameni naivi și neinformați. Repetata lipsă a analizării în spirit științific a documentului existent reorientează treptat „reflectorul" spre un sens contrar.

Aceste câteva spicuiri, care sub aspectul lipsurilor calitative pot fi încă mult extinse, din păcate, conduc la constatarea unei editări deficitare sub aspectul calității informației oferite cititorilor, care, sub adăpostul călduț al nobilului cuvânt „știință", se pare că a urmărit cu totul alte scopuri. Se desprinde astfel faptul că nimeni nu ar fi putut să caracterizeze atât de bine întregul text al cărții, așa cum însuși autorul a reușit să o facă prin titlul englezesc ales: *Humbug*, ceea ce, după cum se afirmă în „Introducere", „înseamnă:

înșelăciune, escrocherie, fraudă, fleac, bagatelă, farsor" (p. 13).

Am avut prilejul să-l cunosc pe V. Scurtu, la câteva din simpozioanele științifice ce se țineau în perioada anilor '70 și '80 în diverse orașe din țară. L-am văzut „exprimându-se" în public, ca spectator din sală, atât la Ploiești, cât și la Iași. A fost o experiență tristă, care mi-a lăsat impresia și amintirea unui individ cu totul penibil.

Și totuși, mai târziu, făcând o scurtă apreciere asupra acelui *Humbug*... al lui V. Scurtu, scriam următoarele într-una din cărțile mele anterioare:

„M-a surprins numărul extrem de mare al aberațiilor și inexactităților care abundau în paginile acestei... lucrări. Și – curios – primul meu gând de indignare și dezaprobare nu s-a îndreptat spre autor – care era și el supus greșelii ca oricare dintre noi și care ar fi putut scrie, la urma urmei, ceea ce dorea – ci către editura care se apucase să-l publice...". (*Cazuri O.Z.N. în România. S-a întâmplat mâine!*, p. 307).

Într-una din scrisorile pe care le primeam în mai 1987 de la un prieten ieșean, acesta specifica printre altele:

„Acest Scurtu, care este «un otrăvitor» datorită caracterului și bolii pe care o are, este din Iași; a fost lansat la București de astronoma Cristescu, care întreține relații cu *Știință și Tehnică*. Aici în Iași, acest Scurtu s-a făcut de râs prin veninul și impostura la care se pretează."

Și acum, fragmente din cea de-a doua scrisoare, pe care – așa cum aminteam la începutul acestui capitol – o adresam lui Ioan Eremia Albescu, redactorul șef al revistei *Știință și Tehnică*. Scrisoarea este datată la 25 august 1987.

„Am urmărit cu interes polemica pe care ST a iscat-o în problema O.Z.N.-urilor în general, a cărții lui Doru Davidovici, în special. Am înțeles că lucrurile stau cam așa: În numărul său din luna aprilie, revista are neinspirația de a publica cele două articole care au discreditat-o substanțial în ochii cititorilor săi. Speriați oarecum de numărul mare al

protestelor – materializate prin telefoanele şi scrisorile primite la redacţie – redactorii revistei au hotărât «s-o dreagă», publicând în numărul din luna iulie, acel «Pro şi contra», care avea drept ţel îndreptarea atenţiei către un „ţap ispăşitor". Acesta avea să fie acelaşi biet V. Scurtu care, vezi, Doamne, era singurul vinovat pentru cele întâmplate. Astfel, au fost alese din noianul scrisorilor primite, fragmentele care îl acuză, mai mult sau mai puţin direct, pe V. Scurtu. Cu alte cuvinte: revista nu are nici o vină, ea este imparţială şi corectă, iată cine-i vinovatul! Atenţia generală asupra a ceea ce se voia a fi o dezbatere pe tema O.Z.N. este abătută spre o polemică gazetărească ieftină, nedemnă de paginile unei reviste care se respectă şi *trebuie* să se respecte. Apoi, în ultimul său număr, ST încearcă «s-o cotească» iar, să-şi restabilească prestigiul ştirbit, cu *un fragment* din interviul luat lui A. Strugaţki. Dacă, măcar de astă dată, revista ar fi avut intenţii clare, şi-ar fi găsit desigur spaţiul necesar publicării *întregului* interviu amintit. Sau, ar fi făcut un rezumat *corect* şi *imparţial* al acestui interviu, care nu este chiar atât de negativist cum apare în «extrasul» dvs. Invitaţi cititorul «să mediteze un moment» asupra rândurilor publicate... Asupra *ce* să mediteze? Asupra unui extras neconcludent, dovedind parţialitate şi – în bună măsură – ignoranţa privind subiectul tratat? De ce încercaţi să abateţi atenţia cititorilor numai spre aspectul psihologic sau psihosocial al problemei? Aspect care nu este în nici un caz singurul legat de fenomenul O.Z.N.! De altfel, pe aceeaşi linie derutantă şi insinuantă merge şi *Almanah Anticipaţia 1988*, p. 33-36, cu articolul «Yeti şi extraterestrii» semnat de S. Chelcea. Nu ştiu de ce, dar citindu-vă aceste articole, am avut senzaţia că suferiţi cu toţii, domnilor, de ştiinţificoză. Procedând în acest fel, puteţi avea certitudinea că nu veţi fi niciodată în «graţiile» masei largi ale cititorilor din ţară. Aţi avut, de altfel, prilejul să vă convingeţi singuri de aceasta...

Revenind la fenomenul O.Z.N., cum rămâne cu opiniile numeroşilor – din ce în ce mai numeroşi – savanţi şi oameni de ştiinţă din întreaga lume? Ce facem cu milioanele de

martori oculari ai acestui fenomen omniprezent și atât de controversat, care continuă să se manifeste cu încăpățânare, în ciuda tuturor eforturilor dvs. de a-l denigra? Fotografiile făcute, urmele *palpabile* (cu cele cinci simțuri de care dispune deocamdată Homo Sapiens) ale aterizărilor de pe toate continentele lumii, interogările sub hipnoză regresivă (recunoscută astăzi pretutindeni ca o *metodă științifică* de cercetare) făcute unor persoane care au trecut prin experiențe neobișnuite, ce depășesc puterea lor (și a noastră!) de înțelegere – toate acestea sunt numai falsuri și trucaje, aspecte ale unor «psihoze colective» sau a altor gogorițe ce se invocă de regulă pentru «explicarea» unui fenomen necunoscut? Chiar nu ne mai rămâne altceva mai bun de făcut decât să aruncăm pe foc întreaga literatură scrisă în câteva decenii pe marginea acestui subiect? Dacă numai 5% din toate acestea ar trebui cercetate cu seriozitate, procentul merită să ne aplecăm asupra fenomenului spre a-i afla cauzele. «Politica struțului» nu are ce căuta în știință! Fără îndoială, nu trebuie omis nici aspectul psiho-social al problemei. Dar a-l trata în exclusivitate pe acesta este o mare eroare. O greșeală în care «ST» nu trebuie să se complacă în nici un caz!

Și dacă tot ați publicat fragmente din părerile unui scriitor sovietic, de ce nu faceți același lucru cu un om de litere român? Avem în țară câțiva scriitori care au publicat *cărți bune* despre O.Z.N.-uri (Ion Hobana, Florin Gheorghiță, György Mandics, Mihai Emil Șerban, Doru Davidovici). Luați-le lor interviuri, pentru că îi avem aici, la îndemână, și putem afla *direct* ceea ce cred ei despre acest subiect. Și – mai ales – încercați publicarea acestor interviuri, fără a vă eschiva de la expunerea tuturor fațetelor adevărului, oricât de jenante ar părea pentru maniera în care v-ați hotărât să tratați dvs. problema în prezent.

Ar mai fi ceva: Protestele pe care le-ați primit au fost pentru *ambele* articole publicate în aprilie. De ce nu s-a mai scris nimic despre metodele de falsificare a fotografiilor cu sau despre O.Z.N.-uri? Începutul era promițător! Ar fi desigur foarte instructiv pentru cititor să afle mai multe amă-

nunte în acest sens. O dată ce ați pornit pe calea aceasta, ar fi păcat să renunțați atât de lesne. Fără îndoială că revista își poate găsi oricând spațiul necesar pentru publicarea în special a elucubrațiilor fotoreporterului său. Ori aceasta este cumva persoană «tabu»?!?

(...) Am vrut numai să vă previn: linia pe care mergeți acum – a unei polemici gazetărești, ce și-ar găsi locul mai degrabă în *Săptămâna* sau *Flacăra* de pildă, foițe «de scandal» ce publică adeseori astfel de controverse de slabă factură și de prost-gust – nu este aceea pe care trebuie să o parcurgă una dintre cele mai bune reviste științifice din țara noastră!"

După cum am mai spus, demersurile mele făcute la conducerea revistei *Ştiinţă şi Tehnică* au răsunat în gol...

Au mai trecut vreo doi ani, timp în care mi-am păstrat totuși abonamentul la această publicație. Numai că, în prima decadă a lunii ianuarie 1990, s-a petrecut ceva interesant. Atunci când evenimentele din decembrie '89 erau încă prea proaspete în conștiința noastră și când mascarada ce a urmat era în plină desfășurare, am primit pe adresa de acasă abonamentul la *Stiinţă şi Tehnică* cu numărul său din luna anterioară. Evident, revista fusese redactată înainte de 22 decembrie și mai bine de jumătate din conținutul ei era plină de elogii aduse împușcatului. Articolul de fond era semnat, ca de obicei, de redactorul ei șef. A fost, pentru mine, ca o palmă! Senzația pe care am avut-o atunci a fost de dezgust profund și imediat mi-am întrerupt abonamentul la această publicație, abonament pe care mi-l păstrasem timp de aproape trei decenii...

În anii ce au urmat am mai cumpărat din când în când câte un număr al revistei în ideea că ceva se va fi schimbat totuși și acolo. De fiecare dată, speranțele mele s-au spulberat rapid. Au rămas aceiași oameni în redacție, iar conținutul și chiar aspectul general al revistei nu s-au schimbat prea mult... Aceeași Mărie, sub aceeași pălărie!

Succes deplin în continuare, domnule inginer Ioan Eremia Albescu, în activitatea editorială pe care o desfăşuraţi!

După ce am încheiat acest capitol, m-am speriat eu însumi de tonul destul de dur pe care l-am folosit. L-am citit şi l-am recitit de mai multe ori şi m-am aflat în cumpănă: să rămână, sau să-l scot din conţinutul cărţii? Apoi, am trimis capitolul — alături de alte câteva — la o serie de prieteni din ţară pentru ca aceştia să-şi spună părerea. Şi răspunsurile au sosit prompt, sincere şi deschise.

Unii au fost de părere că acest capitol de carte trebuie să apară neschimbat şi fără modificări de fond sau formă. Alţii au opinat pentru o „cosmetizare" a textului, pentru o „îndulcire" a lui. În fine, foarte puţini au fost de părere că trebuie scos cu totul şi că întreaga poveste cu V.V. Scurtu, C. Crăciunoiu şi *Ştiinţă şi Tehnică* nu merită nici măcar atenţia de a fi tratată cu oarecare dispreţ ori indiferenţă.

Şi cu toate acestea, capitolul a fost introdus în carte, fără nici un fel de „cosmetizare". Spun aceasta, chiar cu riscul de a fi aspru criticat mai târziu. Atacurile asupra cărţii nu vor întârzia să apară şi poate chiar atacurile la persoană. La urma-urmei, nimeni nu este perfect, toţi greşim în viaţă, într-un fel sau altul.

Îmi asum acest risc. Totodată, îmi păstrez neştirbită părerea că incompetenţii, diletanţii, nepricepuţii ori farsorii de orice fel, nu au ce căuta în viaţa noastră de zi cu zi. Nu spun că ei nu există, îi întâlnim la tot pasul. Spun numai că *n-ar trebui* să existe! Nu vor face altceva decât să ne frâneze evoluţia — a noastră, a tuturor — spre mai bine şi mai frumos. Ne vor ţine pe loc, cu şanse sporite ca „generaţiile de sacrificiu" să se perpetueze la nesfârşit!

Îmi cer deci iertare cititorului, pentru tonul dur al acestui capitol, sau al altora ce se mai află în cartea aceasta...

FLAGRANT *DELICT*

Motto:
Nici o revelație particulară nu este posibilă dacă existența nu este ea însăși în întregime un instrument de revelație.
(p. 319)

Cu câțiva ani în urmă, o revistă ce se străduia din răsputeri să pară o publicație serioasă – în fapt, se mai străduiește și astăzi, deși vremurile par a se fi schimbat oarecum – producea un articolaș, care avea să creeze însă în timp un remarcabil precedent. Într-adevăr, în numărul său din aprilie 1987, *Știință și Tehnică* publica „Fotografii O.Z.N. originale", în care un ilustru necunoscut, pășind în mersul vremii, oferea cititorului ocazional spectacolul trist al unei crase ignoranțe, chinuindu-se să dovedească musai că oricine, oricând și oricum, poate falsifica fotografiile cu și despre O.Z.N.-uri.

(„Ilustrul necunoscut" de atunci, a devenit între timp redactor pe la unele din emisiunile științifice ale Televiziunii Române. Astfel, el nu a scăpat prilejul, prin 1995, să-și explice gestul pe care-l făcuse „cu câțiva ani în urmă", motivând că ar fi fost vorba de o glumă sau o păcăleală de „1 Aprilie". Numai că, *verba volant*... Mai trist este însă că a reușit nu numai să se păcălească pe sine, ci o pleiadă întreagă de așa-ziși „specialiști" de prin diverse redacții sau edituri. Evident, aceștia nu puteau pierde prilejul ce li se oferea, de a apuca ciolanul și de a cânta pe aceeași strună a ignoranței crase. Și astfel se face că anii 1987-1989 abundă în tot felul de articole și articolașe – publicate desigur numai

în presa românească — în care semnatarii lor combăteau fenomenul O.Z.N. cu asiduitate şi vehemenţă.)

De fapt, acesta este adevărul: fotografiile referitoare la O.Z.N.-uri — ca de altfel orice fel de fotografii — pot fi cu uşurinţă falsificate. Este chiar unul din motivele justificate pentru care oamenii de ştiinţă refuză cel mai adesea să se pronunţe în legătură cu această chestiune. Numai că, articolaşul pomenit era realmente tendenţios şi oferea probabilitatea şi posibilitatea falsului ca pe un fapt sigur, obişnuit şi definitoriu, în contextul întregii problematici a fenomenului O.Z.N.

În aceleaşi chinuri ale facerii, o altă revistă, de astă dată „de scandal" — una din acelea apărute ca ciupercile după ploaie în urma evenimentelor din decembrie 1989, cu monştri hidoşi, crime pasionale şi femei goale pe coperţi — intitulată *DELICT*, publica în nr. 9 din septembrie 1993 (8 pagini, 100 lei — ehe! ce vremuri!), un articol cu un titlu mai mult decât incitant: *„Fotografii inedite atestă că fiinţe extraterestre vizitează România"*. Nici mai mult, nici mai puţin! Ei bine, tocmai la aceste *„fotografii inedite"* mă voi referi în continuare.

Semnatarul articolului, redactorul Dan Gărdescu, îi ia un foarte inspirat interviu inginerului Claudiu Ionescu, 54 de ani, din Bucureşti. Acesta din urmă ne este recomandat ca un *„pasionat al acestor fenomene care a reuşit să imortalizeze pe film obiecte zburătoare neidentificate (O.Z.N.-uri), închizând astfel gura scepticilor"*. El însuşi se declară a fi *„un adept al chestiilor exacte, verificate şi, mai ales, verificabile"*. Evident, numai şi numai în virtutea acestei enunţări oferă redactorului în cauză *doar* 4 (patru) exemplare (*„V-am lăsat să daţi publicităţii aceste fotografii"*) din bogata sa colecţie de poze cu O.Z.N.-uri pe care, vezi, Doamne, le-a făcut el însuşi colindând munţii. *„Căci de când eram doar un puşti, muntele a fost pasiunea mea"*, povesteşte inginerul Claudiu Ionescu... Pe pagina 3, dedicată în întregime articolului menţionat, apar aşadar şi cele patru imagini.

Una dintre ele este subtitrată *„Prima fotografie realizată în Munții Apuseni de către domnul Claudiu Ionescu"*. În revista de limbă franceză din care a fost *fotocopiată*, aceeași imagine este subtitrată – nu prea mult, doar puțin! – diferit: *„Souvent un coucher de soleil comme celui-ci ou le lever de la planète Vénus ou certains angles de vision de la lune font croire à un Ovni"*. Ceea ce în traducere liberă ar însemna: *„Adesea un apus de soare ca acesta sau ridicarea planetei Venus sau anumite unghiuri de vizibilitate ale Lunii fac să se creadă într-un O.Z.N."*.

În aceeași revistă de limbă franceză, o altă *„fotografie din colecție"* este însoțită de următorul text: *„Des formations nuageuses bizarres, comme celle-ci, photographiée au-dessus de Marseille, font croire à certaines qu'il on vu un Ovni". (Formații de nori bizare, ca aceasta, fotografiată deasupra Marsiliei, fac pe unii să creadă că au văzut un O.Z.N.)*

În mod intenționat, nu ofer nici numele sau numărul revistei de limbă franceză, nici anul apariției ei, pentru a lăsa măcar această satisfacție redactorului Dan Gărdescu. Pot spune numai că articolul respectiv se intitulează *„Les OVNI devant la science"* și este *„Une interview de Claude Poher, le savant français officiellment chargé par le gouvernement de les étudier"*. Și mai pot spune că *toate* cele patru imagini pe care inginerul Claudiu Ionescu le pune cu atâta generozitate la dispoziția revistei *DELICT*, au fost copiate numai și numai din acest articol. De altfel cei interesați se pot convinge de adevărul celor afirmate aici, consultând arhiva de la Târgu-Mureș a revistei *RUFOR*, căreia i-am pus la dispoziție *originalul* articolului în limba franceză mai sus amintit.

În definitiv, de ce aș oferi aici data apariției acestui articol? Inginerul Claudiu Ionescu, *„adeptul chestiilor exacte"*, i-a și pus la dispoziție redactorului Dan Gărdescu o primă explicație: *„data de 21 iulie 1981... în Munții Apuseni... cam pe la 10, 10 și ceva"*.

Lui Dan Gărdescu trebuie să-i recunosc totuşi un merit, cel puţin în ceea ce priveşte apariţia în articolul domniei sale a celor două fotografii amintite mai sus: de a le fi publicat pentru prima oară în presa românească, chiar dacă ele nu sunt, în fapt, decât biete falsuri ozenistice!

Referitor la imaginea cu subtitrarea *„Fotografia din 1988"*, îndrăznesc a-mi permite să atenţionez că ea a fost făcută ceva mai devreme, la 23 noiembrie 1951, în apropiere de Riverside, California, SUA. În articolul original, ea poartă următoarea subtitrare: *„Encore une photo qui semble avoir été prise avec une assiette lancée en l'air, ou on «pigeon d'argile»: Riverside, Californie, novembre 1951"*. Despre această imagine, au existat şi există încă numeroase controverse în rândurile cercetătorilor ufologi din lume, dar nu este momentul acum să aprofundez acest aspect al problemei.

Iar cea de-a patra fotografie, în medalion, este de fapt trunchiată şi reprezintă jumătatea din dreapta a celei de-a doua, din suita de trei imagini luate de Rex Heflin („*Un inspecteur des routes*" – afirmă articolul francez) la 3 august 1965, lângă Santa-Anna, California, SUA.

Aceste două fotografii din urmă au apărut şi la noi, în cărţi şi articole serioase de limbă română, scrise evident de acei *„destui care câştigă o pâine de pe urma asta"*. Cu siguranţă că atât redactorul Dan Gărdescu, cât şi ilustrul său intervievat (dacă el există într-adevăr şi în realitate?) ar putea să ne povestească *Unde* (măcar în ce cărţi apărute şi la noi) au fost reproduse aceste imagini. Aceasta având în vedere, numai şi numai, deosebita erudiţie a domniilor lor...

Despre această grosolană mascaradă (şi nu e singura de acest gen, în ultimul timp!), am publicat deja un scurt articol intitulat „Falsuri ozenistice" în *Magazin Internaţional*, nr. 10/28 oct.-3 nov. 1993, p. 5. Apoi am mai publicat un alt articol în revista *RUFOR* (serie nouă – Tg. Mureş), nr. 12-13/1994, p. 34.

Am socotit necesară revenirea asupra acestei chestiuni, prin publicarea în volum, tocmai pentru că am convingerea că *„gura scepticilor"* nu poate fi *„închisă"* cu elucubrațiile și fantasmagoriile unor minți prea înfierbântate. Nici cu minciuni sau falsuri.

La urma-urmei, oricine poate veni în redacția revistei *DELICT* să bată câmpii, nu-i așa? Dar când acel „oricine" afirmă textual: *„m-apucase chiar groaza ca nu cumva s-o fi luat razna"* și *„de atunci a început damblaua"*, nu a existat nici un semn de alarmă pentru cei de acolo? Nici măcar în ceea ce privește VOCABULARUL folosit de inginerul Claudiu Ionescu de 54 de ani, din București? Evident, numai dacă acesta există și nu este „fabricat" de redactorul semnatar, fapt care ar fi mult mai grav și absolut condamnabil! În definitiv, de ce ar mai trebui verificate informațiile primite? Bani să iasă! Scopul scuză mijloacele!

Deși inginerul Claudiu Ionescu mai afirmă: *„Eu unul n-am nevoie nici de bani, nici de explicații și nici de publicitate"*, domnii de la *DELICT* pot fi convinși că ilustrul lor intervievat a reușit cu brio performanța să-i facă de râs...

Iar redactorul care-și uită menirea nobilă a profesiei, etalându-și aberațiile ori fanteziile, numai de dragul senzaționalului, se înșeală profund. El nu aduce decât deservicii. Presei în general, adevărului în special!

*

* *

Și acum, o vorbă de încheiere.

Am deplina încredere că noi, românii, vom reuși să ieșim din impasul în care ne aflăm acum. Vom renaște din propria noastră cenușă. Avem tot ce ne trebuie, avem o țară frumoasă și bogată, dar mai ales avem specialiști de primă mână în absolut toate domeniile de activitate. Am dat și vom da și în continuare umanității foarte multe vârfuri de inteligență și creativitate. Suntem un popor mai aparte, blând, iubitor și

credincios și am convingerea fermă că ne vom putea ridica prin propriile noastre forțe, fără a fi „ajutați" de „binevoitorii" Europei ori ai lumii.

Iar atunci când cei ce ne vor urma vor privi în urmă, vor înclina să-i redescopere numai pe aceia care au încercat să facă ceva pozitiv pentru poporul acesta. Restul, detractorii și nemulțumiții de tot soiul, se vor pierde în groapa uitării. Istoria nu-i va ierta, tot așa cum nu-i va ierta pe hoți, ucigași și corupți, cu toate averile și bogățiile pe care aceștia le vor fi strâns pe spinarea celor mulți și nevoiași.

Societatea umană a fost întotdeauna impulsionată spre bunăstare spirituală și materială numai de oamenii elevați și culți. Cei inteligenți, savanții ori geniile, au stat mereu la originea tuturor factorilor de progres, chiar dacă ei au avut numai arareori puterea de decizie în mână. Spiritele ignorante, dogmaticii, proștii și lacomii, n-au făcut și nu fac altceva decât să frâneze o civilizație pe drumul ei parcurs prin veacuri și milenii...

Aviz amatorilor, chiar dacă la prima vedere, această „vorbă de încheiere" nu pare a avea prea mare legătură cu o nouă carte despre O.Z.N.-urile din România...

Vălenii de Munte,
Ianuarie-Mai 1996

Călin N. Turcu

BIBLIOGRAFIE

În cuprinsul prezentului volum, s-au făcut foarte puține trimiteri la bibliografia ufologică. Am folosit ca surse documentare în principal arhiva proprie, așa cum am mai amintit deja. Așadar, cele trei liste bibliografice care urmează nu cuprind decât în foarte mică măsură și lucrări despre care am amintit – mai mult sau mai puțin ocazional – în paginile acestei cărți. Întrebarea firească ar fi: de ce a mai fost adăugată aici și o „Bibliografie". Ofer cititorului și un posibil răspuns:

Fenomenul O.Z.N. s-a manifestat pregnant în România ultimelor decenii, fiind investigată cu seriozitate și cu rezultate notabile o gamă foarte variată de manifestări reprezentative, de la simple observații nocturne sau diurne, până la contacte directe între locuitorii diverselor zone din țară cu entități stranii, venite parcă din alt timp, de pe alte tărâmuri... În paralel cu aceste manifestări, trebuie să specific faptul că – mai ales după 1989 – au apărut o serie de edituri foarte serioase, care și-au asumat dificila și ingrata sarcină de a publica o serie de volume din domeniu. În acest sens, amintesc aici doar editurile: Aldo Press, Teora, Saeculum I.O./Vestala (din București) sau Domino (din Târgoviște). Numărul total al titlurilor care tratează ufologia românească sau internațională, apărute până acum la noi (fie înainte, fie după 1989), se apropie de *o sută*! Ceea ce este destul de mult! Alături de aspectul cantitativ se remarcă cel calitativ, care este cu totul evident și semnificativ. Suntem, în acest sens, una din foarte puținele țări din Europa și din puținele aflate în lume, care ne putem mândri cu o atât de bogată listă de titluri ufologice apărute în limba proprie. E bine să nu se uite acest „amănunt"!

Tocmai de aceea am socotit că este necesar să pun la dispoziția celor interesați de domeniul ufologic listele complete ale titlurilor apărute la noi până în prezent. După cum se vede, am împărțit aceste volume în trei categorii: autori români; autori străini; autori români traduși și publicați în străinătate.

Faptul că aceste cărți s-au vândut și se vând în continuare foarte bine arată că publicul românesc, că cititorul obișnuit, este foarte interesat de subiect. Acest cititor dorește să știe cât mai mult, să fie cât mai informat. Și aceasta este foarte bine! Ufologia pare a trece treptat din domeniul senzaționalului în acela al interesului calificat și al seriozității absolut necesare cercetării cu adevărat științifice.

I. *Bibliografie O.Z.N. în limba română. Autori români.*

1. – Andrușa, Vătui R. – *Extratereștii. Enigmele lumii venite din cer*, Ed. Călăuza, Deva, 1993.
2. – Apostol, Dan / Ștefănescu, Sorin – *Zborul 19*, Ed. Albatros, București, 1985.
3. – Apostol, Dan – *Urme de pași în cosmos*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1989.
4. – Cărășel, Aurel / Mihăilescu, Dan – *O.Z.N. – trecut, prezent, viitor*, Ed. Karmat Press, București, 1995.
5. – Constantinescu, Gabriel – *O.Z.N. și arta războiului*, Ed. Teora, București, 1995.
6. – Corfus, Ilie – *Însemnări de demult*, Ed. Junimea, Iași, 1975.
7. – Davidovici, Doru – *Lumi galactice. Colegii mei de neștiut*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1986 (Ed. I); Ed. Rum - Irina, București, 1992 (Ed. II).
8. – Farcaș, Dan D. – *De ce tac civilizațiile extraterestre?*, Ed. Albatros, București, 1983.
9. – Farcaș, Dan D. – *Extratereștrii printre noi? Întâlniri cosmice*, Ed. pentru turism, București, 1991.

10. – Farcaş, Dan D. – *Sfidarea extraterestră*, Ed. R.A.I., Imprimeria „Coresi", Bucureşti, 1995.
11. – Farcaş, Dan D. – *Întâlniri de gradul IV*, Ed. Teora, Bucureşti, 1996.
12. – Firoiu, V. – *Convorbiri cu... Henri Coandă. Am inventat Farfuria Zburătoare*, Ed. Albatros, Bucureşti, 1971.
13. – Gheorghiţă, Florin – *O.Z.N. – o problemă modernă*, Ed. Junimea, Iaşi, 1973.
14. – Gheorghiţă, Florin – *Enigme în galaxie*, Ed. Junimea, Iaşi, 1983.
15. – Gheorghiţă Florin – *Întrebările ştiinţei*, Ed. Albatros, Bucureşti, 1988.
16. – Gheorghiţă, Florin – *Temponauţii galactici*, Ed. Moldova, Iaşi, 1993.
17. – Gheorghiţă, Florin – *Straniile inteligenţe invizibile*, Ed. Institutul European, Iaşi, 1993.
18. – Gheorghiţă, Florin – *Comunicări cu cealaltă lume*, Ed. Big Mama (?), 1993.
19. – Gheorghiţă, Florin – *Voci din invizibil*, Ed. Aldo Press, Bucureşti, 1995.
20. – Gheorghiţă, Florin – *Lumi invizibile*, Ed. Polirom, Iaşi, 1996.
21. – Guţu, Modest – *Ce ştim despre viaţa extraterestră*, Ed. Ion Creangă, Bucureşti, 1982.
22. – Hobana, Ion / Weverbergh, Julien – *O.Z.N. – o sfidare pentru raţiunea umană*, Ed. Enciclopedică română, Bucureşti, 1971.
23. – Hobana, Ion – *Enigme pe cerul istoriei*, Ed. Abeona – CEIT, Bucureşti, 1993, (ediţia I); Ed. Amacona, Bucureşti, 1996, (ediţia II).
24. – Huber, Viorica – *Taina Sfinxului de pe Marte*, Ed. Tineretului, Bucureşti, 1967.
25. – Iacovachi, Ion / Cojocaru, Ion – *Henri Coandă*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1983.
26. – Ion, Dumitru M. – *Farfurii zburătoare*, Ed. Tineretului, Bucureşti, 1969.

27. — Kernbach, Victor — *Enigmele miturilor astrale*, Ed. Albatros, București, 1973.
28. — Mandics, György — *Omul și Universul. Enigma Farfuriilor Zburătoare în conștiința umană*, Ed. Facla, Timișoara, 1983.
29. — Mandics, György — *Explicațiile de lângă noi*, Ed. Albatros, București, 1989.
30. — Mandics, György — *Enciclopedia Ființelor Extraterestre. Vol. I. Humanoizi și Pseudohumanoizi*, Ed. S.C.S. Ivan Krasko, Nădlac, 1996.
31. — Manoliu, Valentin — *Obiecte Zburătoare Neidentificate*, Ed. Foton, București, 1993.
32. — Marinache, Raluca / Someșan, Ovidiu / Ghilea, Sorin — *Anotimpul O.Z.N.-urilor*, Ed. Mirador, Arad, 1995.
33. — Mioc, Vasile / Mioc, Damaschin — *Cronica observațiilor astronomice românești*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1977.
34. — Negureanu, Cristian — *Biblia și O.Z.N.-urile*, Ed. SITI, București, 1991.
35. — Negureanu, Cristian — *Civilizațiile extraterestre și a III-a configurație mondială*, Ed. Datina, 1993.
36. — Negureanu, Cristian — *Supranaturalul de la mit la știință* — Ed. Miracol, București, 1994.
37. — Pătruț, Adrian — *De la normal la paranormal*, vol. I, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1991 (ediția I-a); Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1993 (ediția a II-a revăzută și completată).
38. — Pătruț, Adrian — *De la normal la paranormal*, vol. II, Ed. Sincron, Cluj-Napoca, 1992.
39. — Pătruț, Adrian — *Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu*, Ed. Divia, Cluj-Napoca, 1995. (Din acest volum s-a tipărit și un tiraj redus, de 50 exemplare, cartonate și cu coperta schimbată, cu o amplă prezentare în lb. engleză, destinate străinătății.)
40. — Scurtu, Virgil V., — *Humbug? O.Z.N. sub reflectorul științei*, Ed. Junimea, Iași, 1984.

41. – Străinu, Emil – *O.Z.N. – universuri paralele*, Ed. UMC, București, 1994.
42. – Șerban, Mihai E. – *Semenii întru rațiune*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1982.
43. – Șerban, Mihai E. – *Omul și astrele*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1986.
44. – Ștefănescu, Sorin – *Sfidarea timpului*, Ed. Valdo, Zona, București, 1992.
45. – Teodoru, Paul – *De la roată la Farfuria Zburătoare*, Ed. Albatros, București, 1985.
46. – Todoran, Ioan / Țăran, Eugen – *În căutarea vieții pe alte planete*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1983.
47. – Turcu, Călin N. – *Cazuri O.Z.N. în România. S-a întâmplat... mâine!*, Ed. Sincron, Cluj-Napoca, 1992.
48. – Turcu, Călin N. – *O.Z.N. – istorie stranie și adevărate*, Ed. Elit-Comentator, Ploiești, 1992.
49. – Turcu, Călin N. – *Strict secret: Raportul UMMO*, Ed. Elit-Comentator, Ploiești, 1993, ediția I.
50. – Turcu, Călin N. – *O.Z.N. – strict secret: Afacerea UMMO*, Ed. Emanuel, București, 1994, ediția II.
51. – Turcu, Călin N. – *Enciclopedia observațiilor O.Z.N. din România (1517-1994)*, Ed. Emanuel, București, 1994.
52. – Turcu, Călin N. – *Dosar O.Z.N. România*, Ed. Aldo Press, București, 1996.
53. – Turcu, Călin N. – *O.Z.N. – cenzura cosmică*, Ed. Domino, Târgoviște, 1996.
54. – *** – *Există alte ființe în cosmos?*, Ed. Politică, București, 1986.

II. *Bibliografie O.Z.N. în limba română. Autori străini.*

55. – Asimov, Isaac – *Civilizații extraterestre*, Ed. Politică, București, 1983.
56. – Berlitz, Charles – *Triunghiul Bermudelor. Incredibila poveste a dispariițiilor misterioase*, Ed. Saeculum I.O. / Ed. Vestala, București, 1995.

57. – Berlitz, Charles – *Fenomenele stranii ale lumii*, Ed. Z, București, 1995.
58. – Berlitz, Charles – *Triunghiul Bermudelor 2*, Ed. Domino, colecția „UFO" – nr. 4, Târgoviște, 1996.
59. – Bernard, Raymond – *O lume ascunsă*, Ed. Savas Press, București, 1994.
60. – Bourret, Jean-Claude / Velasco, Jean-Jacques – *O.Z.N. – Alarmă roșie. Ultima sfidare*, Ed. Z, București, 1995.
61. – Charroux, Robert – *Cartea lumilor uitate*, Ed. Elit-Comentator", Ploiești, 1993.
62. – Charroux, Robert – *Cartea trecutului misterios*, Ed. Elit, Ploiești (?), 1995 (?).
63. – Churchward, James – *Mu – continentul dispărut. Pe urmele științei și înțelepciunii unei culturi enigmatice*, Ed. Saeculum I.O. / Vestala, București, 1996.
64. – Däniken, Erich von – *Amintiri despre viitor. Enigme nedezlegate ale trecutului*, Ed. Politică, București, 1970 (ediția I); Ed. Opus, București, 1993 (ediția II).
65. – Däniken, Erich von – *Ipoteza extraterestră. Dovezile mele*, Ed. Domino, col. „UFO" – nr. 1, Târgoviște, 1995.
66. – Edwards, Frank – *Mistere nerezolvate*, Ed. Z, București, 1995.
67. – Edwards, Frank – *Farfuriile zburătoare – o chestiune serioasă*, Ed. Științifică, București, 1969.
68. – Fowler, Raymond E. – *Cazul Andreasson* (Vol. I – II), Ed. Aldo Press, București, 1996.
69. – Good, Timothy – *Raport O.Z.N. 1992*, Ed. Savas Press, București, 1993.
70. – Good, Timothy – *Ei sunt aici*, vol. I, Ed. Savas Press, București, 1993.
71. – Good, Timothy – *Ei sunt aici. Intruții printre noi*, vol. II, Ed. Aldo Press, București, 1995.

72. – Good, Timothy – *O.Z.N. – Top Secret*, Ed. Aldo Press, București, 1995.
73. – Guieu, Jimmy – *Stăpânii noștri, extratereștrii*, Ed. Z, București, 1996.
74. – Höfling, Helmut – *O.Z.N., preistorie, monștri. Marea carte a faptelor senzaționale*, Ed. Saeculum I.O. / Vestala, București, 1996.
75. – Hynek, J. Allen – *Experiența O.Z.N. – o cercetare științifică*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1978.
76. – Inglis, Brian – *Enciclopedia fenomenelor paranormale*, Ed. Valdo, București, 1993.
77. – Lindemann, Michael – *O.Z.N. și prezența extraterestră", Ed. Domino, col. „UFO* – nr. 3, Târgoviște, 1996.
78. – Malinová, Renata / Malina, Jaroslav – *Catastrofe, enigme, extratereștri*, Ed. Artemis, București, 1995.
79. – Mandelker, Scott – *Veniți din altă lume*, Ed. Domino, col. „UFO" – nr. 5, Târgoviște, 1996.
80. – Marhic, Renaud – *O.Z.N. – Afacerea UMMO*, Ed. Teora, București, 1996.
81. – Michel, Aimé – *Metanoia. Fenomene fizice ale misticismului*", Ed. Nemira, București, 1994.
82. – Moore, William L. / Berlitz, Charles – *Experimentul Philadelpshia. Proiectul Invizibilitate*", Ed. Eniclopedică, București, 1994.
83. – Pauwels, Louis / Bergier, Jacques – *Dimineața magicienilor. Introducere în realismul fantastic*, Ed. Nemira, București, 1994.
84. – Petratu, Cornelia / Roidinger, Bernard – *Pietrele din Deșertul Ica. Mesaje ale unei alte civilizații*, Ed. Saeculum I.O. / Ed. Vestala, București, 1996.
85. – Pinotti, Roberto – *O.Z.N. – Super-secret de stat?*, Ed. Agni, București, 1996.
86. – Schmidt, Daniel – *Enigme ale civilizațiilor dispărute*, Ed. Prietenii Cărții, București, 1996.
87. – Sider, Jean – *O.Z.N. – Dosar secret*, Ed. Domino, col. „UFO" – nr. 2, Târgoviște, 1996.

88. – Spielberg, Steven – *Întâlnire de gradul trei*, Ed. Savas Press, Bucureşti, 1994.
89. – Turner, Karla – *Dincolo de realitate*, Ed. Aldo Press, Bucureşti, 1995.
90. – Vallée, Jacques – *Alte dimensiuni*, Ed. Savas Press", Bucureşti, 1993.
91. – Vallée, Jacques – *Confruntări*, Ed. Valdo, Bucureşti, 1994.
92. – Vallée, Jacques – *Contacte cu extratereştri*, Ed. Aldo Press, Bucureşti, 1995.

III. *Bibliografie O.Z.N. Autori români traduşi / publicaţi în străinătate.*

93. – Bălan, Cristian Petru – *Dincolo de curcubeu* (în lb. română), Ed. North America, Chicago, SUA, 1992.
94. – Dick, George M. (Mandics György) – *UFO – Történelem* (O istorie O.Z.N.), Cédrus Kiadó, Budapesta, Ungaria, 1993.
95. – Mandics, György – *Az UFOk formavilága* (Fenomenele O.Z.N.-urilor), Kornétás Kiadó, Budapesta, Ungaria, 1992.
96. – Salló, Ervin / Mandics György – *Zöld emberkék, tollas kigyók, tüzes szekerek* (*Omuleţi verzi, şerpi cu pene, care de foc*), în lb. maghiară, pentru străinătate, Ed. Albatros, Bucureşti, 1977.
97. – Weverbergh, Julien / Hobana, Ion – *UFO's From Behind The Iron Curtain* (*O.Z.N.-uri dincolo de Cortina de Fier*), Bantam Books, New York, SUA, 1975. (Variante în limbile: franceză, spaniolă şi maghiară.)